

ΠΟΥΚΕΤΟ

1935

ΑΡ. 580

ΕΤΟΣ 12^ο

σω. "Όταν λείψω εγώ, θα λείψω κι' ο μεγάλος μισός μου, ο οποίος σήμερα μου επιτρέπει να κάνω την πλούσια αυτή ζωή, με την ελπίδα να επιτύχης έναν καλό γάμο. Σέβου, μικρούλα μου, σοβαρώτερα...

"Ετσι, όταν μετά λίγες μέρες, ο Τόμ τη ρώτησε αν είχε σκεφθεί, εκείνη απάντησε μ' αδιαφορία ότι δεχόταν να γίνει γυναίκα του. "Αλλά, ενώ ή φίλες της ζήλευαν την ευτυχία της, εκείνη έκλαιγε τώρα κρυφά και καμιά φορά έλεγε στον πατέρα της, πως ο Τόμ δεν ήταν το ιδανικό της κι' επομένως δεν ήταν δυνατόν να ζήσει ευτυχισμένη. "Αναγνώριζε θέβαια την καλωσύνη του νέου και τα χαρίσματά του, αλλά δεν ένοιωθε αγάπη γι' αυτόν και φοβόταν μήπως αυτό που έκανε δεν ήταν σωστό...

"Όσο κι' ο Τόμ δεν άργησε ν' αντιληφθεί την αλήθεια και τότε εκείνη, μπροστά στις επίμονες ερωτήσεις του, του είπε ότι δεν τον αγαπούσε. Δίχως μιά πικρή λέξη, ο νέος δέχτηκε να διαλύσουν τους άρραβόνες τους. Μετά λίγο καιρό, ο άπαρηγόρητος Τόμ, έμαθε ξαφνικά πως η Σύλβια επρόκειτο να μνηστευθεί μ' έναν νέο ανάξιο της, έναν γελοίο τύπο των σαλονιών. "Ενοιώσε τότε θαθεία λύπη. "Αλλά πολύ γρήγορα πάλι, πληροφορήθηκε πως ο γάμος αυτός είχε ματαιωθεί, γιατί ο μνηστήρ δεν ήταν παρά ένας προκομήςρας, ο οποίος μόλις έμαθε πως η Σύλβια δεν είχε περιουσία, δεν δίστασε να της πη, ότι αφού κι' ο ίδιος δεν ήταν πλούσιος, ήταν προτιμότερο να μη μιλήσουν πια για γάμο. Και τα λόγια του πατέρα της δεν άργησαν να επαληθευθούν.

Μιά μέρα, ο μίστηρ Ρέθυαρντ πέθανε ξαφνικά κι' η Σύλβια έμεινε μόνη κι' άπροστάτευτη στον κόσμο. Με τα λίγα χρήματα που είχε, ή κακότυχη νέα έφυγε για το Παρίσι. "Άρχισε τότε να εργάζεται ως μαννεκέν στον μεγάλο ραπτικό οίκο του Μπιζέ και μέσα στην πολυθρόνη ζωής της μεγαλουπόλεως, ή μέρες της κυλούσαν φτωχικά και μελαγχολικά. "Η πραγματικότης φανερόνταν τώρα μπροστά της σ' όλη την τραγική γυμνότητά της.

Και να που τώρα, αυτή ή άλλοτε ζηλεμένη βασίλοπούλα του παραμυθιού, θρισκόταν μέσα σ' ένα καμαράκι, περιμένοντας ναρξη πάλι ή σειρά της για να εξακολουθήσει την επιδείξι των άνοιξιάτικων μοντέλων.

"Ο ξαφνικός έργοιός της "Ιριας και των βοηθών της, διέκοψε τις θλίβερες σκέψεις της Συλβίας. "Η νέα σηκώθηκε και στάθηκε να της φορέσουν ένα άμοονικό ανσάμπλ για τη πλάζ, μ' ένα μεγάλο ψάθινο καπέλλο, το οποίο έπεφτε άπαλά και πλασίωνε με χάρι την εκφραστική φυσιογνωμία της. Μ' ένα τελευταίο γοήγορο βλέμμα στον καθρέφτη, ή Σύλβια έτοιμάστηκε να βγί.

—Μίς Σύλβια, ψιθύρισε ή "Ιρια ενώ μ' επιδειξιότητα διόρωνε μιά πτυχή του φορέματος, προσπαθώντας να γαιονελάσει. Σας ταιριάζει το πρόσγαρο ύφος. Στην αρχή της επιδείξεώς μας ήσαστε τόσο χαριτωμένη. Θάρρος!

—Καλή μου "Ιρια, το νομίζεις εύκολο να γαιονελά κανείς όταν ή καρδιά είναι πονεμένη. Μά έννοια σου, θα προσπαθήσω...

Κι' ενώ περνούσε τον διάδρομο για να βγί στα σαλόνια, ή Σύλβια συλλογιζόταν:

—Παράξενο αλήθεια, τί καλά αίσθήματα συναντά κανείς στους ανθρώπους του λαού! Αυτή ή καυμένη ή "Ιρια, έξαφνα, με πόση λεπτότητα φέρεται απέναντί μου. Αυτή φρόντισε να μοι δοθή ιδιαιτερο καμαράκι, για να μη ντύνωμαι στον κοινό θάλαμο, μαζί με τ' άλλα μαννεκέν, κι' όταν μου μιλάει ποσοπαθεί να μη θίξη την ευαισθησία της άλλοτε πλούσιας πελάτιδος του καταστήματος.

Μηχανικά, μ' ένα τυπικό καυόγέλο στά νεύλη της, ή Σύλβια περνούσε άργά από τη μιά αίθουσα στην άλλη. Δείλιασε μονάχα μιά στιγμή, καθώς πλοίαζε στο σαλόνι. Όπου ποσθήτερα είχε διή την κυρία Γκρέγκορ. "Όσο έπεβλήθη στον έαυτό της κι' αλθόρημητα σήκωσε το βλέμμα της. Με κατάπληξη διωρε άντελήθη πως ή παλαιά φίλη της δεν θρισκόαν πια εκεί. "Ενοιώσε μιά άνακούφισι και το πόσο πό της έαναπήρε το πρόσγαρο ύφος του. "Η έπ'βεις των άνοιξιάτικων μοντέλων είχε τελειώσει τώρα, κι' ενώ έβγαίνει από τα σαλόνια, ή Σύλβια έρχιγε μιά τελευταία ματιά στους μεγάλους καθρέφτες. Μέσα

στο κρύσταλλο τους άντικαθρεφτιζόντουσαν τα γοητευτικά νεύτα της και μελαγχολικά σκεφτόταν, πως άσφαλώς θα την είχε άγοράσει άλλοτε την τόσο ταιριαστή στην λεπτή ώμορφιά της τουαλέτες τους...

Μαζύ τώρα, όλα τα μαννεκέν είχαν άνεβή άπάνω στην έξεδρα και σχηματίζουν ένα έκλεκτο πολύχρωμο μπουκέτο με τις κομψές τουαλέτες τους...

Λίγο άκόμα και για τις φτωχές αυτές κοπέλλες θα έσθιγε μονομιάς το όνειρο του πλούτου που έζησαν για μιά στιγμή...

Βιαστική να φύγη, να θρεβή πάλι μόνη της στην κάμαρά της, ή Σύλβια, κατέβαινε γρήγορα τη σκάλα του προσωπικού. Έίχε φθάσει πια στην έξοδο, όταν είδε να στέκεται μπροστά της ένα πλούσιο ιδιωτικό ατόκιντο. "Ενας σωφός, ντυμένος με την άμειπτη στολή του, θηματίζει άπάνω-κάτω στο πεζοδρόμιο. Μόλις την είδε, έσπευσε ν' άνοιξη την πόρτα του ατόκιντου.

Παραξενεμένη, ή Σύλβια, γύρισε και κοίταξε πίσω της για να διή ποίος κατέβαινε κατόπιν της, τον όποιον περιμεναν με τόσο έπισημότητα. "Απόρησε όμως όταν δεν είδε κανέναν και μονομιάς άναγνώρισε τη φυσιογνωμία του σωφός, ενώ στο βάθος του ατόκιντου διέκρινε τη μίσση Γκρέγκορ, ή όποια της ένερε να πλησίαση.

"Η νέα προχώρησε και μπήκε στο ατόκιντο, το όποιο έκλινσε άμέσως. Τρυφερά, ή μίσση Γκρέγκορ άγκάλιασε τη Σύλβια ενώ της ψιθύριζε χιλια δυό λόγια φιλικά κι' άνταρρηπτικά:

—Γιατί, μικρή μου Σύλβια, να φύγης έτσι ξαφνικά από την "Αγγλία, χωρίς να μιάς της που πηγαίνεις; Δεν είχες λοιπόν έμπιστοσύνη στην άγαπητή μας; "Όταν σε είδα προθήτερα, εκεί μέσα, το θλιμένο βλέμμα σου μοι σπάρσε τη καρδιά, άγαπημένο μου παιδί... Κι' έγω θέλω να σε βλέπω γαρούμενη, όπως σε θυμάμαι από τα περασμένα χρόνια...

"Αλλά δεν είχε αυτό μονάχα, σκέπτομαι και κάποιον άλλον, ο οποίος είναι πάντα δυστυμένος... Δεν τον λυπόμαι, Σύλβια; "Εκείνος όμως εξακολουθεί να σ' άγαπά.

Το ατόκιντο είχε σταθή τώρα μπροστά στην έσοδο μιάς τουριστικής λέσης. "Ενας κομψός νέος περίμενε στην έσοδο και μόλις είδε το ατόκιντο, πλησίασε κι' άνοιξε την πόρτα.

Μιά στιγμή, στάθηκε κατάπληκτος κι' άμέσως κατόπιν άποπσε τα δυό γόνα της νέας και την τσάβει κοντά του, ψιθυρίζοντας: σάν μέσα σ' ένα δειρο...

—Άγαπημένη μου, είχε αλήθεια; Σέ έαναφέρω, μικρή μου Σύλβια! Το θ-...

Τα χείλη ένώθηκαν σ' ένα άτέλειωτο φιλί...

νείρο της ζωής μου πραγματοποιείται λοιπόν... Σύλβια, μίλησέ μου, πές μου... πές μου πως δεν θα χωριστούμε πια ποτέ...

Με θαθεία συγκίνησι, άνάμεσα στα δάκρυα που την έπλην, ή νέα ψιθύρισε:

—"Ω! Τόμ, θα μποςέσης ποτέ να με συγχώρεσης; "Υπάρχει πολύ ένόητη κι' έπιτόλεια φέοθηκα μαζί σου όταν ιςτένα και κοιουημένο πο εί, μά ή ζωή των δυό τελευταίων χρόνων με έδαξε πολλά... Έίσα την πραγματικότητα και...

—Σύωπα, Σύλβια, φώναξε ο νέος με τρελή χαρά, θέλω να ξανάσης τα περασμένα και μονάχα να θυμάσαι πως δεν έπαυα ούτε στιγμή να σε λατρεύω...

Κι' άπότοια, ποσάπορα, άδιαφορώντας για τ' άδύνατα βλέμματα των διαβόων, ο Τόμ έσφιξε τη νέα στην άγκυλιά του και τα γέλη τους ένώθηκαν σ' ένα άτέλειωτο φιλί, ενώ ή μίσση Γκρέγκορ μ' ένα καυόγέλο χαράς κύταζε με μητρική στοργή τ' άγαπημένα παιδιά της...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΤΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ ΤΩΝ ΑΜΑΘΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΟΡΦΩΜΕΝΩΝ

"Έχει ύπολογισθή, ότι το λεξιλόγιο ενός μορφωμένου άνθρώπου άποτελείται από 4.000 διάφορες λέσεις, ενώ ενός άμορφώτου από 300-400 λέσεις.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

Το γάλα καταπαίνει βέβαια την πείνα των βρεφών, αλλά τους φέρνει κατόπιν δίνα. Γι' αυτό, και κάθε μέρα, ή μητέρα ή ή έταραμένη που θηλάζουν μικρά παιδιά, άπορούν με το έξης άνεξήγητο γοή: "Οτι λίγη ώρα μετά τον θηλασμό, το παιδάκι φωνάζει, άνησυχού, κλαίει. Νομίζουν τότε ότι αυτό όφείλται σε λαίμαργία του, και το θηλάζουν πάλι. "Ετσι, αντί να προάγουν τη δίνα του, του προσεμαλίζουν δυστυχία και — φυσικά — άδύνατα! Γι' αυτό, μετά το θηλασμό, δίνετε στα παιδιά σας μερικά κουτάλια νερού μισοδου-... "Ετσι κι' ή χώνευσις του γάλακτος διευκολύνεται και ή άνε-... ταραχή του παιδιού, που διαφέρει, παύει άμέσως.

"Αν τα μάτια σας είνε κοκκινισμένα και φλογισμένα από ξενύχτι ή από υπερβολική εργασία, πλύνετε τα με ζεστό νερό. Βουτάτε δηλαδή τα βλεφαρίδες λίγη-λίγη το νερό στα μάτια σας. "Ετσι κι' ή φλόγισις θα φύγη κι' ή βλεφαρίδες ζουγονούνται, και τα μάτια ν' άνακουφισθούν έξαιρετικά. Ποτέ μην τα σπένετε, σε παρόμοιες περιπτώσεις, με ψυχρό νερό. Φλογίζονται και άποφέρουν περισσότερο.

Τα συνεχή ξενύχτια φέρνουν κατόπιν μιά νευρική άπνηα. Για να κα-... ησάτε τα νεύρα σας και να κοιμηθήτε ύπνο γαλήνιο και τακτικό, ν' έχετε τρία κουτάλια μέλι καθαρό, πέντε λεπτά της ώρας πριν κοιμηθή. Είνε άποτελεσματικώτατο.

Ποτέ μην καθαρίζετε τις βούρτσες των μαλλιών με σαπούνι. "Εκτός που θα χυλύν γρήγορα, διατηρούν διάφορα βλαβερά για τα μαλλιά τα σαπούνια. "Η βούρτσες των μαλλιών καθαρίζουν έντελώς και άποκαθίζουν μόνον με την έξης άπλη μέθοδο: Διαλύετε σε κλαρό νερό λίγη ποσότητα ή σόδα. Βρέχετε καλά τη βούρτσα επί μερικά λεπτά της ώρας, την ξεπλένετε κατόπιν με καθαρό νερό και την άφήνετε να στεγνώσει καλά, πριν την ξαναμεταβείτε στή.

Πολύ άκαλαίσθητο είνε το «γόνατο», το όποιο σχηματίζεται στα παν-... ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τίποτα από το άπόδεχτο κάθισμα. Ξεραίνεται όμως άμέσως, το δε κάθισμα σπασίλλεται στο μέρος α-... το και ξαναπαίρνει το άρχικό του σχήμα, με την έξης άπλη μέθοδο: Βρέχετε ένα πανί, το σπένουμε έ-... λαρά και το τοποθετούμε άπάνω στο γόνατο του παντελονιού. Το περνάμε κατόπιν με πάρα πολύ ύπο σάβρο, όσόντου εξαλειφθή εν-... τάς.

Προσχή ιδιαιτερά χροαίεται το καθίσμα των δερματινών γυνάων. Φορούμε, προχέρας φυ-... το, κάθε γάντι στο άριστερό μας χέρι — για να είνε διαρκώς τεταμένο, όστε να μη σχηματι-... σθούν ύστερα πτυχές — και το τρί-... νουμε κατόπιν με το δεξιό μας χέ-... κι' ένα κομμάτι καθαρού ύφά-... σματος, βουτηγμένου σε βελόνα. Κατόπιν το άπλώνουμε στον άέρα, να ν' στεγνώση καλά. "Αν όμως ν' γάντια μας είνε άνοιχτόχρομα, ν' έν πολύ λερωμένα, τα καθαρίζουμε τρίβοντάς τα με ψύχα ζεστού άποψη ψαμιού. "Εννοείται ότι θα τα τρίβουμε φορώντάς τα πάντα στο άριστερό χέρι.

Τα άσπρα μύλινα σόλια και τα πορφυρά άνακίμενα στολισμού μας, τα καθαρίζουμε από το θάμνω-... τους — το όποιο προσέρχεται από έλαστικό έλασμα — ως έξης: Τα πλένουμε σε μιά καθαρή πετσέτα, άπό το πός ελίσουμε πρώτα άφρονη άποψη σαρίνα, και τυλιγμένα κα-... είνε, τα τρίβουμε επί ύδες τις φορές.

Τρία φορεματικά άπλη, για το σπίτι. Το ένα είνε καμωμένο από άλκατ, το δεύτερο από λαινά, και το τρίτο από βουλά.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ' ΣΑΣ

Μιράνταν Μ. — Σας συνιστώ να κάνετε κάποια διατα στην τροφή σας, ν' άποφεύγετε τ' άλμυρά, τις σάλτσες κλπ. Μέρα παρ' ήμεραν, πριν κοιμηθήτε, κό-... βετε στη μέση ένα λεμόνι, να πασπαλίζετε με άλάτι και...

Β. Κ. Θ., Καλλιθέαν. — Δώστε στο φαμακείο να σας έτοιμάσουν την έξης βαφή, ή όποια άσφαλώς δεν θα σας βλάψη, γιατί δεν περιέ-... χει καμιά μεταλλική ύοτα:

Solution de bron de noix 200 gr.
Eau de oie de lavande 100 »
Ammoniaque 16 gouttes

Την χρησιμοποιείτε μετά το λούσιμο, όπως τις συνηθισμένες βαφές. Α. Α. Θασοπούλου. — Στην ηλικία σας άπαγορεύεται να έχετε λι-... πος και κοιλιά. Κάνετε μιά έλαφρά διατα στο φαγητό σας, χωρίς ό-... μως να μένετε νηστική, άποφεύγετε τις σάλτσες, τα βούτυρα, τα ψω-... μιά, τα άμυλώδη. Κάνετε όμως και πολλούς περιπάτους, μιά ώρα την ήμερα τοιλάριστον, με βήμα στρασιωτικό, και κάθε πρωί, ως ένα τέ-... ταρτο, γυμναστική. "Η γυμναστικές άσκήσεις που πρέπει να κάνετε είνε τάσις και κάμψις των ποδιών, εκτάσεις, κάμψις του κορμού προς ύ-... λες τις διευθύνσεις. Έπίσης να ξεπλύνετε άνάσκηλα και να σπρώχνετε έναλλάξ τα πόδια σας ή κατωμένα ή τεκνωμένα, ή και τα δυό μαζί, σε σημείο που να έρθουν έως το κεφάλι σας. "Εννοείται πως όλα αυτά πρέπει να γίνονται με σύστημα και τακτικώτατα, γιατί άλλιώς δεν θα σας όφελίσουν σε τίποτε.

Χ. Αίλιαν. — Τα ρούσα μαλλιά είνε έξαιρετικά της μόδας και άσχημα κάνετε να θέλετε να τους άλλάξετε το χρώμα τους. "Εάν ή ά-... πόρωσις του είνε προς το χαλκόχρονο, τότε μην τα πειράξετε καθό-... λου. "Απεναντίας να χαιρέστε που ή φύσις σας έχάρισε ένα χρώμα, που ύδες έπιζητούν να το άποκτήσουν με τετηντά μέσα. "Αν πάλιν το χρώμα των μαλλιών σας είνε θαιμό, κοκκινικό - χαροτί, τότε να τους έβώστε μεταλλική λάμψη, βάζοντάς τους καταπλάσματα από κανά, το όποιο θα άγοράσετε από το φαμακείο. "Αφήνετε κάθε κατάπλάσμα επί ένα τέταρτο της ώρας.

Peter. — Σας άπάντησα λεπτο-... μερώς σε προηγούμενο κρώλο.

Σανθή. — Αφροδίτη. — Α-... κολουήστε τη συμβουλή που δίνω παραπάνω στην ελμράντα.

Ρίταν Ρ. — Το άμυλώδες του προσώπου, και το όποιο με ροδά, μπορείτε να το κάνετε σε όποιοδήποτε από τα καλ ή ινστιτούτα καλλώνις των "Αθηνών. Που θα σας άποδο-... λείσουν και μιά τις φιλίες, μιά τις ύδες ή θεατές που κάποτε έως τώ-... ρα δεν σας άρέθριαν. "Ετόσον το ύψος σας είνε 1,60, θα πρέπει να έν-... γίσετε 56 καλά. "Έχετε δηλαδή περί-... του το κανονικό βάρος.

Αντουανέτταν. — Την συ-... ταγή που άναφέρω δεν μπορείτε να την κατασκευάσετε μόνη σας. Πρε-... πει να την δώσετε σε φαμακατικό. "Αλείψετε τα μάτια σας γύρω-γύρω, κάθε βράδυ, πριν κοιμηθήτε, με λίγη βαζελίνη.

Η ΦΙΛΗΣ' ΣΑΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμποτε οικονομίας — έστω και μικράς, αν δεν σας πε-... ρισσθούν πολλά. Καταθέτετε αυτές εις το Ταμείο της "Εθνικής Τραπέζης. "Ετσι άσφαλώς έντελώς τα λεπτά σας και μαζί με τους τό-... κους σχηματίζετε σιγά-σιγά ένα σε-... βαστόν κεφάλαιο, άπαρητήτον διά τα γούστα και διά κάθε έτακτη άνάγκη της ζωής σας.

Τρία φορεματικά άπλη, για το σπίτι. Το ένα είνε καμωμένο από άλκατ, το δεύτερο από λαινά, και το τρίτο από βουλά.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ' ΣΑΣ

Μιράνταν Μ. — Σας συνιστώ να κάνετε κάποια διατα στην τροφή σας, ν' άποφεύγετε τ' άλμυρά, τις σάλτσες κλπ. Μέρα παρ' ήμεραν, πριν κοιμηθήτε, κό-... βετε στη μέση ένα λεμόνι, να πασπαλίζετε με άλάτι και...

Β. Κ. Θ., Καλλιθέαν. — Δώστε στο φαμακείο να σας έτοιμάσουν την έξης βαφή, ή όποια άσφαλώς δεν θα σας βλάψη, γιατί δεν περιέ-... χει καμιά μεταλλική ύοτα:

Solution de bron de noix 200 gr.
Eau de oie de lavande 100 »
Ammoniaque 16 gouttes

Την χρησιμοποιείτε μετά το λούσιμο, όπως τις συνηθισμένες βαφές. Α. Α. Θασοπούλου. — Στην ηλικία σας άπαγορεύεται να έχετε λι-... πος και κοιλιά. Κάνετε μιά έλαφρά διατα στο φαγητό σας, χωρίς ό-... μως να μένετε νηστική, άποφεύγετε τις σάλτσες, τα βούτυρα, τα ψω-... μιά, τα άμυλώδη. Κάνετε όμως και πολλούς περιπάτους, μιά ώρα την ήμερα τοιλάριστον, με βήμα στρασιωτικό, και κάθε πρωί, ως ένα τέ-... ταρτο, γυμναστική. "Η γυμναστικές άσκήσεις που πρέπει να κάνετε είνε τάσις και κάμψις των ποδιών, εκτάσεις, κάμψις του κορμού προς ύ-... λες τις διευθύνσεις. Έπίσης να ξεπλύνετε άνάσκηλα και να σπρώχνετε έναλλάξ τα πόδια σας ή κατωμένα ή τεκνωμένα, ή και τα δυό μαζί, σε σημείο που να έρθουν έως το κεφάλι σας. "Εννοείται πως όλα αυτά πρέπει να γίνονται με σύστημα και τακτικώτατα, γιατί άλλιώς δεν θα σας όφελίσουν σε τίποτε.

Χ. Αίλιαν. — Τα ρούσα μαλλιά είνε έξαιρετικά της μόδας και άσχημα κάνετε να θέλετε να τους άλλάξετε το χρώμα τους. "Εάν ή ά-... πόρωσις του είνε προς το χαλκόχρονο, τότε μην τα πειράξετε καθό-... λου. "Απεναντίας να χαιρέστε που ή φύσις σας έχάρισε ένα χρώμα, που ύδες έπιζητούν να το άποκτήσουν με τετηντά μέσα. "Αν πάλιν το χρώμα των μαλλιών σας είνε θαιμό, κοκκινικό - χαροτί, τότε να τους έβώστε μεταλλική λάμψη, βάζοντάς τους καταπλάσματα από κανά, το όποιο θα άγοράσετε από το φαμακείο. "Αφήνετε κάθε κατάπλάσμα επί ένα τέταρτο της ώρας.

Peter. — Σας άπάντησα λεπτο-... μερώς σε προηγούμενο κρώλο.

Σανθή. — Αφροδίτη. — Α-... κολουήστε τη συμβουλή που δίνω παραπάνω στην ελμράντα.

Ρίταν Ρ. — Το άμυλώδες του προσώπου, και το όποιο με ροδά, μπορείτε να το κάνετε σε όποιοδήποτε από τα καλ ή ινστιτούτα καλλώνις των "Αθηνών. Που θα σας άποδο-... λείσουν και μιά τις φιλίες, μιά τις ύδες ή θεατές που κάποτε έως τώ-... ρα δεν σας άρέθριαν. "Ετόσον το ύψος σας είνε 1,60, θα πρέπει να έν-... γίσετε 56 καλά. "Έχετε δηλαδή περί-... του το κανονικό βάρος.

Αντουανέτταν. — Την συ-... ταγή που άναφέρω δεν μπορείτε να την κατασκευάσετε μόνη σας. Πρε-... πει να την δώσετε σε φαμακατικό. "Αλείψετε τα μάτια σας γύρω-γύρω, κάθε βράδυ, πριν κοιμηθήτε, με λίγη βαζελίνη.

Η ΦΙΛΗΣ' ΣΑΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμποτε οικονομίας — έστω και μικράς, αν δεν σας πε-... ρισσθούν πολλά. Καταθέτετε αυτές εις το Ταμείο της "Εθνικής Τραπέζης. "Ετσι άσφαλώς έντελώς τα λεπτά σας και μαζί με τους τό-... κους σχηματίζετε σιγά-σιγά ένα σε-... βαστόν κεφάλαιο, άπαρητήτον διά τα γούστα και διά κάθε έτακτη άνάγκη της ζωής σας.

Τρία φορεματικά άπλη, για το σπίτι. Το ένα είνε καμωμένο από άλκατ, το δεύτερο από λαινά, και το τρίτο από βουλά.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ' ΣΑΣ

Μιράνταν Μ. — Σας συνιστώ να κάνετε κάποια διατα στην τροφή σας, ν' άποφεύγετε τ' άλμυρά, τις σάλτσες κλπ. Μέρα παρ' ήμεραν, πριν κοιμηθήτε, κό-... βετε στη μέση ένα λεμόνι, να πασπαλίζετε με άλάτι και...

Β. Κ. Θ., Καλλιθέαν. — Δώστε στο φαμακείο να σας έτοιμάσουν την έξης βαφή, ή όποια άσφαλώς δεν θα σας βλάψη, γιατί δεν περιέ-... χει καμιά μεταλλική ύοτα:

Solution de bron de noix 200 gr.
Eau de oie de lavande 100 »
Ammoniaque 16 gouttes

Την χρησιμοποιείτε μετά το λούσιμο, όπως τις συνηθισμένες βαφές. Α. Α. Θασοπούλου. — Στην ηλικία σας άπαγορεύεται να έχετε λι-... πος και κοιλιά. Κάνετε μιά έλαφρά διατα στο φαγητό σας, χωρίς ό-... μως να μένετε νηστική, άποφεύγετε τις σάλτσες, τα βούτυρα, τα ψω-... μιά, τα άμυλώδη. Κάνετε όμως και πολλούς περιπάτους, μιά ώρα την ήμερα τοιλάριστον, με βήμα στρασιωτικό, και κάθε πρωί, ως ένα τέ-... ταρτο, γυμναστική. "Η γυμναστικές άσκήσεις που πρέπει να κάνετε είνε τάσις και κάμψις των ποδιών, εκτάσεις, κάμψις του κορμού προς ύ-... λες τις διευθύνσεις. Έπίσης να ξεπλύνετε άνάσκηλα και να σπρώχνετε έναλλάξ τα πόδια σας ή κατωμένα ή τεκνωμένα, ή και τα δυό μαζί, σε σημείο που να έρθουν έως το κεφάλι σας. "Εννοείται πως όλα αυτά πρέπει να γίνονται με σύστημα και τακτικώτατα, γιατί άλλιώς δεν θα σας όφελίσουν σε τίποτε.

Χ. Αίλιαν. — Τα ρούσα μαλλιά είνε έξαιρετικά της μόδας και άσχημα κάνετε να θέλετε να τους άλλάξετε το χρώμα τους. "Εάν ή ά-... πόρωσις του είνε προς το χαλκόχρονο, τότε μην τα πειράξετε καθό-... λου. "Απεναντίας να χαιρέστε που ή φύσις σας έχάρισε ένα χρώμα, που ύδες έπιζητούν να το άποκτήσουν με τετηντά μέσα. "Αν πάλιν το χρώμα των μαλλιών σας είνε θαιμό, κοκκινικό - χαροτί, τότε να τους έβώστε μεταλλική λάμψη, βάζοντάς τους καταπλάσματα από κανά, το όποιο θα άγοράσετε από το φαμακείο. "Αφήνετε κάθε κατάπλάσμα επί ένα τέταρτο της ώρας.

Peter. — Σας άπάντησα λεπτο-... μερώς σε προηγούμενο κρώλο.

Σανθή. — Αφροδίτη. — Α-... κολουήστε τη συμβουλή που δίνω παραπάνω στην ελμράντα.

Ρίταν Ρ. — Το άμυλώδες του προσώπου, και το όποιο με ροδά, μπορείτε να το κάνετε σε όποιοδήποτε από τα καλ ή ινστιτούτα καλλώνις των "Αθηνών. Που θα σας άποδο-... λείσουν και μιά τις φιλίες, μιά τις ύδες ή θεατές που κάποτε έως τώ-... ρα δεν σας άρέθριαν. "Ετόσον το ύψος σας είνε 1,60, θα πρέπει να έν-... γίσετε 56 καλά. "Έχετε δηλαδή περί-... του το κανονικό βάρος.

Αντουανέτταν. — Την συ-... ταγή που άναφέρω δεν μπορείτε να την κατασκευάσετε μόνη σας. Πρε-... πει να την δώσετε σε φαμακατικό. "Αλείψετε τα μάτια σας γύρω-γύρω, κάθε βράδυ, πριν κοιμηθήτε, με λίγη βαζελίνη.

Η ΦΙΛΗΣ' ΣΑΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμποτε οικονομίας — έστω και μικράς, αν δεν σας πε-... ρισσθούν πολλά. Καταθέτετε αυτές εις το Ταμείο της "Εθνικής Τραπέζης. "Ετσι άσφαλώς έντελώς τα λεπτά σας και μαζί με τους τό-... κους σχηματίζετε σιγά-σιγά ένα σε-... βαστόν κεφάλαιο, άπαρητήτον διά τα γούστα και διά κάθε έτακτη άνάγκη της ζωής σας.

Τρία φορεματικά άπλη, για το σπίτι. Το ένα είνε καμωμένο από άλκατ, το δεύτερο από λαινά, και το τρίτο από βουλά.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ' ΣΑΣ

Μιράνταν Μ. — Σας συνιστώ να κάνετε κάποια διατα στην τροφή σας, ν' άποφεύγετε τ' άλμυρά, τις σάλτσες κλπ. Μέρα παρ' ήμεραν, πριν κοιμηθήτε, κό-... βετε στη μέση ένα λεμόνι, να πασπαλίζετε με άλάτι και...

Β. Κ. Θ., Καλλιθέαν. — Δώστε στο φαμακείο να σας έτοιμάσουν την έξης βαφή, ή όποια άσφαλώς δεν θα σας βλάψη, γιατί δεν περιέ-... χει καμιά μεταλλική ύοτα:

Solution de bron de noix 200 gr.
Eau de oie de lavande 100 »
Ammoniaque 16 gouttes

Την χρησιμοποιείτε μετά το λούσιμο, όπως τις συνηθισμένες βαφές. Α. Α. Θασοπούλου. — Στην ηλικία σας άπαγορεύεται να έχετε λι-... πος και κοιλιά. Κάνετε μιά έλαφρά διατα στο φαγητό σας, χωρίς ό-... μως να μένετε νηστική, άποφεύγετε τις σάλτσες, τα βούτυρα, τα ψω-... μιά, τα άμυλώδη. Κάνετε όμως και πολλούς περιπάτους, μιά ώρα την ήμερα τοιλάριστον, με βήμα στρασιωτικό, και κάθε πρωί, ως ένα τέ-... ταρτο, γυμναστική. "Η γυμναστικές άσκήσεις που πρέπει να κάνετε είνε τάσις και κάμψις των ποδιών, εκτάσεις, κάμψις του κορμού προς ύ-... λες τις διευθύνσεις. Έπίσης να ξεπλύνετε άνάσκηλα και να σπρώχνετε έναλλάξ τα πόδια σας ή κατωμένα ή τεκνωμένα, ή και τα δυό μαζί, σε σημείο που να έρθουν έως το κεφάλι σας. "Εννοείται πως όλα αυτά πρέπει να γίνονται με σύστημα και τακτικώτατα, γιατί άλλιώς δεν θα σας όφελίσουν σε τίποτε.

Χ. Αίλιαν. — Τα ρούσα μαλλιά είνε έξαιρετικά της μόδας και άσχημα κάνετε να θέλετε να τους άλλάξετε το χρώμα τους. "Εάν ή ά-... πόρωσις του είνε προς το χαλκόχρονο, τότε μην τα πειράξετε καθό-... λου. "Απεναντίας να χαιρέστε που ή φύσις σας έχάρισε ένα χρώμα, που ύδες έπιζητούν να το άποκτήσουν με τετηντά μέσα. "Αν πάλιν το χρώμα των μαλλιών σας είνε θαιμό, κοκκινικό - χαροτί, τότε να τους έβώστε μεταλλική λάμψη, βάζοντάς τους καταπλάσματα από κανά, το όποιο θα άγοράσετε από το φαμακείο. "Αφήνετε κάθε κατάπλάσμα επί ένα τέταρτο της ώρας.

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΛΙΛΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ!

στρια σε καμιά γρήα άριστοκράτισσα, είτε υπάλληλος σε κανένα κατάστημα. Μά, τίποτα, τίποτα! Κι' όστόσο έπρεπε να πιάσει δουλειά, όσο μπορούσε πιο γρήγορα.

Σαφικά τότε, μέσα στη στενοχωρία της, της ήρθε μια παράξενη ιδέα: γιατί να μη γινόταν ντέτεκτιβ; Ήταν δραστήρια, έξυπνη, χαριτωμένη και θα κατάφερε να σταδιοδρομήσει μια χαρά σ' αυτό το έπάγγελμα. Θά' εχανε τίποτα αν έκανε μια δοκιμή!

Τό άλλο πρωί λοιπόν πήγε στα γραφεία ενός ιδιωτικού ντέτεκτιβ. Έκείνος την άκουσε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο κ' ύστερα μ' ένα απότομο και ξηρό ύφος της εξήγησε:

— Έμεις, δεσποινίς, δεν ασχολούμεθα με τα μυστηριώδη εγκλήματα του Κόνα Ντόλ και του Ένγκαρ Ούάιλας! Τό έπάγγελμά μας περιορίζεται στο να δίνουμε διάφορες πληροφορίες στους πελάτες μας...

Κι' έπειτα από αυτήν τη ψυχρολουσία, επρόσθεσε:

— Βλέπω όμως ότι είσαι ένα έξυπνο και δραστήριο κορίτσι κι' αυτό με κάνει να ελπίζω πολλά πράγματα από σάς. Μά, για να είμαστε σύμφωνοι από πριν, θα σας προσλάβω στο γραφείο μοι, αφού πρώτα σας δοκιμάσω. Θα σας αναθέσω τρεις υποθέσεις. Κι' αμέσως μάλιστα. Λοιπόν, ακούστε την πρώτη: η κόρη του τραπέζιτου Κέλλερ είναι τρελλά έρωτευμένη μ' ένα νέο που τον λένε Φρίτς Κάσκερ. Ο πατέρας της έχει την εντύπωση, ότι ο νέος αυτός είναι κάπως ύποπτος και θέλει να μάθει μερικές διαφωτιστικές πληροφορίες για τον μέλλοντα γαμπρό του. Προς τό παρόν, έχει απαγορεύσει στην κόρη του να τον βλέπει: Κι' όστόσο ξέρει, ότι οι δυο έρωτευμένοι συναντώνται κρυφά κάθε μέρα. Σήμερα ακριβώς έχουν ένα ραντεβού στις τρεις. Πρέπει λοιπόν να τους παρακολουθήσετε και να μου αναφέρετε αμέσως το αποτέλεσμα των έρευνών σας. Ορίστε, αυτή είναι η διεύθυνσις του Κέλλερ κι' αυτή εδώ είναι η φωτογραφία της κόρης του.

Η Λίλυ, δίχως να προγευματίσει, πήγε και στάθηκε μπροστά στο μέγαρο του τραπέζιτου. Ο Κέλλερ ήρθε στη μία ή ώρα κι' έφυγε πάλι στις δύο. Ύστερ' από μισή ώρα, ένα άλλο πρόσωπο παρουσιάσθηκε στην έξοδο: ήταν η κόρη του, η όμορφη Χέλλα. Η Λίλυ τη γνώρισε αμέσως. Την πήρε τότε από πίσω, ανέθηκε μαζί της στο ίδιο τραίνο, κατέβηκε μαζί της ύστερ' από μερικές στάσεις και μπήκε από πίσω της στο καφενείο Σπέλιτς. Η Χέλλα προχώρησε γρήγορα και κάθισε στο τραπέζι ενός νέου που την περίμενε. Ήταν ένας υπερβολικά κομψός δαδής με ύποπτο πρόσωπο και ζωηρά και πονηρά μάτια. Η Λίλυ, από τη θέση της, δεν άκουγε τί έλεγαν, μά είδε καθαρά ότι ο νέος έβγαλε από την τσέπη του ένα διαβατήριό κι' ότι άρχισε ύστερα να υπαγορεύει στη φίλη του ένα γράμμα. Έπειτα, όταν ήρθε η ώρα να φύγουν, ο νέος ψιθύρισε κάτι στο αυτί της Χέλλας κι' εκείνη του έδωσε κρυφά, κάτω από τό τραπέζι, ένα μάτσο χαρ-

τονομίσματα.

Όταν χώρισαν, η Λίλυ παρακολούθησε τον ύποπτο νέο και τον είδε να μπαίνει σε μία πολυκατοικία, στην πιο άπομερη και πιο κακόφημη συνοικία του Βερολίνου. Η Λίλυ τότε έπιασε κουθένα με τη θυρωρή και δεν άργησε να μάθει ότι ο νέος αυτός είχε σχέσεις με ύποπτες γυναίκες κι' ότι δεν ήξερε κανείς πως έζούσε, αφού δεν έκανε καμιά δουλειά...

Η Λίλυ, εύχαριστημένη από αυτές τις πληροφορίες, στάθηκε και περίμενε στο απέναντι πεζοδρόμιο. Στις έξη ή ώρα ο φίλος της Χέλλας, θγήκε από την πολυκατοικία, συνάντησε μια ύποπτη γυναίκα, θαμμένη σαν κουκλά, σ' ένα γειτονικό κέντρο, δέιπνεσε μαζί της σ' ένα εστιατόριο και τη συνόδευσε καπνιστή σ' ένα ντάουνινγκ. Η γυναίκα του ήμικόσμου κι' ο φίλος της Χέλλας κάθισαν σ' ένα τραπέζι και παράγγειλαν φρούτα και σαμπάνια. Η Λίλυ δεν ήθελε να μάθει περισσότερα. Τηλεφώνησε αμέσως στον τραπέζιτη Κέλλερ κ' ύστερ' από λίγη ώρα ο Κέλλερ μπήκε με την κόρη του στο ντάουνινγκ. Η Χέλλα, όταν είδε τό φίλο της με τη γυναίκα του ήμικόσμου, έγινε έξω φρεσίν, του έκανε μια ζωνή σκηνή και γιαιτρεύτηκε για πάντα από την τρέλλα της. Η Λίλυ τότε, κατάκοπη, μπόρεσε να βάλει κάτι και γύρισε στο σπίτι της κατενθουσιασμένη από την πρώτη της έπιτυχία. Ύστερα από αυτή την υπόθεση, ο προϊστάμενός της της ανέθεσε μια άλλη: ο πατέρας μιας νεαρής κυρίας πληροφορήθηκε από ένα ανώνυμο γράμμα, ότι ο γαμπρός του ήταν τρελλά έρωτευμένος μ' ένα κορίτσι κι' ότι σχεδίαζε να φύγει μαζί του. Έπρεπε λοιπόν με κάθε τρόπο να έμποδισθ το ά-

νεπαρόρωτο. Τό διαμα το κορίτσι ήταν άγνωστο κι' ο νεαρός σύζυγος ήταν παιπόνηρος: κανείς από τους βοηθούς του ντέτεκτιβ δεν υπέρεσε να παρακολουθήσει τή γυνή του ως τό έλος...

Η Λίλυ όστόσο έπρεπε να πετύχ...

Μά κι' έκελη την έπαθε δυο φορές. Ο νεαρός σύζυγος γινόταν άφαντος ξαφνικά, είτε μ' ένα ταξί, είτε μπαίνοντας σ' ένα κέντρο που είχε δυο έξόδους. Η Λίλυ έκλεινε από τη λύσσα της, μά δεν παρατόυσε τον άγωνα. Την τρίτη φορά, στάθηκε τυχερή. Πρόσφτασε τους δυο έρωτευμένους τη στιγμή που έπαίριαν τό τραίνο για να τό σκάσουν. Η Λίλυ, δίχως να διαστάση, ανέθηκε κι' ατή μαζί τους και κάθισε σε μία γωνιά στο ίδιο διαμέρισμα. Εκεί

πέρα, άκουσε τον άπιστο σύζυγο να λήη στη φιλενάδα του ότι θά' έπρεπε να παρουσιασθούν χωριστά στο ίδιο ξενοδοχείο, να πιάνουν από ένα δωμάτιο στο ίδιο πάτωμα και τ' α μεσάνυχτα να συναντηθούν κρυφά. Η νέα θ' άφινε ξεκλειδωτή την πόρτα της κάμαράς της.

Έτσι κι' έκαναν. Η νέα έπιασε τό δωμάτιο 19 κι' ο άπιστος σύζυγος τό 16. Η Λίλυ, που έφτασε ύστερ' από λίγο, έπιασε τό 10. Ήταν κιάλας δέκα ή ώρα. Έπρεπε λοιπόν ν' εισοδησθ τόν πεθερό νάρθη γρήγορα με τό αυτοκίνητο. Μά ξέν θ' μπορούσε να φτάση πριν από τις τρεις. Τού τη σάλπισσε όμως, που νεινοήθηκε μαζί του και στις έντεκα ή ώρα, δανέστηκε για μια στιγμή από μια καμαριέρα την άσπρη ποδιά της και τον δατηλένιο σκούφο της και παρουσιάσθηκε στο δωμάτιο της νέας.

—Μήπως χτυπήσατε τό κουδούνι, δεσποινίς; τη ρώτησε.

—Οχι... της άπάντησε κελή.

—Τότε σας ζητώ συγγνώμη... Έκανε η Λίλυ. Θέλετε τίποτα.

—Οχι... Καληνύχτα σας, δεσποινίς...

Η Λίλυ, όση ώρα μιλούσε, στεκόταν μπροστά στην πόρτα. Με μια άστρατιαία κίνηση λοιπόν, έφερε τό δεξί χέρι της πίσω, πήρε αθόρυβα τό κλειδί από την κλειδαριά. Έπειτα, όταν έθηκε πάλι στο διάδρομο, πέρασε απ' έξω τό κλειδί, χτύπησε με δύναμη την πόρτα και τό γύρισε δυο φορές στη κλειδαριά. Τότε το έχωσε στην τσέπη της και γύρισε στο δωμάτιό της.

Τά μεσάνυχτα, ο άπιστος σύζυγος γλύστρησε στο διάδρομο. (Η συνέχεια εις την σελίδα 749)

Κάθισαν σ' ένα τραπέζι και παράγγειλαν φρούτα και σαμπάνια

10 ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' αφήγησιν του συντρόφου του ήρωϊκού κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Κατσαντώνης έπρεπε να ουλ-ληφθί και να έξοντωή τό γρηγορώτερο. Ήταν ανάγκη σ-υ-νεπώς να ληφθούν δραστήρια μέτρα.

Έπρεπε ν' ανατεθί ή καταδί-ωξις του Έλληνοσ κλέφτη σ' έ-ναν απ' τούς πλέον ένεργητικούς και σκληρούς και άδυσωπήςτους όπλαρχηγούς της Ήπειρου. Και τέτοιος ήταν ο Γιουσούφ Άρά-της, ο άπαισιος και τρομερός Γιουσούφ Άράτης.

Ο Άλλή Πασσάς δεν δίστατε πάλιν, διόρισε τόν Γιουσούφ Άράτη άρχηγό των άποσπ-α-σμάτων, που κυνηγούσαν τούς κλέφτες και φρόντιζαν για την άσφάλεια, πάνω σ' όλους τούς χριστιανούς.

Πριν φύγει ο Γιουσούφ, ο Άλλής τόν κάλεσε και του είπε: —Ορέ, μπιρο ρου Γιουσούφ, να πάρης όρέ τ' α καλύτερα παλ-ά-τριά σου και να π'ας στο καλό. Άντε όρέ και να μού τόν κερής τόν Κατσαντώνη πισθάγκωνα, όρέ, δεμένο.. Ζωντανό ή πεπνυμένος να τόν πιάσης και να μού φέρης τό κεφάλι του.

Ο Γιουσούφ ήταν άτρόμητος πολεμιστής, αλλά και σκλη-ρός μέχρι θηριωδίας. Μισούσε τούς χριστιανούς και πιο πολύ όλους τούς κλέφτες. Γι' αυτό, μόλις βγήκε στα χωριά της περσείας όπου έκινε τό σώμα του Κατσαντώνη, άρχισε έκεί να σκαρπίζει γύρω του τό θάλατο, τόν έλεερω, την κα-ταστροφή.

Για να τρεμάσει τούς χριστιανούς, έπιασε πολλούς από αυ-τούς και τούς κρεμάσε, με τήν ύπόνοια άπλως ότι τροφοδο-τούσαν τό σάκερι του Κατσαντώνη.

Για να κρεμαστή ένας γκι-ο-ο-ο-ο, δεν χρειαζόντουσαν πολλά πράγματα.

Άρκαυσε μια άπλη καταγ-ο-ο-ο-ο, όπως είπαμε, ή πα-ρακαρή ύπωση.

Έτσι ο Γιουσούφ έκαλε τούς δυστυχισμένους χριστι-ανούς να τρέμουν και στο έ-λεος μόνο του διόματός του.

Πολλούς τούς έπιασε και τούς ούνησε τ' α κόκκαλα, τούς άουσε, μ' α σιροί... Σε κανένα ξέν έδινε λόγο για τις πράξεις του. Σκότω-σε άρπαζε, λεηλατούσε...

Έτσι, αφού τρομοκράτησε τόν Έλληνα της υπαίθρου, έπιασε κατά τό Ξηρόμερο, γι-ατί είχε τήν πληροφορία ότι οι χωρικοί, αλλά και οι προ-δότες των μερών αυτών τρο-μοκράτουσαν τόν Κατσαντώνη.

Τό σώμα του Γιουσούφ στά-θηκε στο χωριό Κατούνα. Εκεί ο άπάνθρωπος Άρβανί-της κάλεσε ένα από τ' α παλ-λ-ηκάρια του, τόν Κουτσο-μουσταφάμπεη και του ανέ-θεσε να πάρη 150 στρατιώ-τες, να πάη στο Ξηρόμερο, να πιάση όλους τούς προκρί-τους και να τούς οδηγήση στην Κατούνα.

Ο Κουτσομουσταφάμπεης δεν έκαμε καρό. Πήρε μαζί του 150 Άρβανίτες και ξεκί-νησε για τό Ξηρόμερο.

Οι πρόκριτοι όμως του Ξη-ρόμερου πληροφορήθηκαν έγ-

πάλιν, διόρισε τόν Γιουσούφ Άράτη άρχηγό των άποσπ-α-σμάτων, που κυνηγούσαν τούς κλέφτες και φρόντιζαν για την άσφάλεια, πάνω σ' όλους τούς χριστιανούς.

Πριν φύγει ο Γιουσούφ, ο Άλλής τόν κάλεσε και του είπε: —Ορέ, μπιρο ρου Γιουσούφ, να πάρης όρέ τ' α καλύτερα παλ-ά-τριά σου και να π'ας στο καλό. Άντε όρέ και να μού τόν κερής τόν Κατσαντώνη πισθάγκωνα, όρέ, δεμένο.. Ζωντανό ή πεπνυμένος να τόν πιάσης και να μού φέρης τό κεφάλι του.

Ο Γιουσούφ ήταν άτρόμητος πολεμιστής, αλλά και σκλη-ρός μέχρι θηριωδίας. Μισούσε τούς χριστιανούς και πιο πολύ όλους τούς κλέφτες. Γι' αυτό, μόλις βγήκε στα χωριά της περσείας όπου έκινε τό σώμα του Κατσαντώνη, άρχισε έκεί να σκαρπίζει γύρω του τό θάλατο, τόν έλεερω, την κα-ταστροφή.

Για να τρεμάσει τούς χριστιανούς, έπιασε πολλούς από αυ-τούς και τούς κρεμάσε, με τήν ύπόνοια άπλως ότι τροφοδο-τούσαν τό σάκερι του Κατσαντώνη.

Για να κρεμαστή ένας γκι-ο-ο-ο-ο, δεν χρειαζόντουσαν πολλά πράγματα.

Άρκαυσε μια άπλη καταγ-ο-ο-ο-ο, όπως είπαμε, ή πα-ρακαρή ύπωση.

Έτσι ο Γιουσούφ έκαλε τούς δυστυχισμένους χριστι-ανούς να τρέμουν και στο έ-λεος μόνο του διόματός του.

Πολλούς τούς έπιασε και τούς ούνησε τ' α κόκκαλα, τούς άουσε, μ' α σιροί... Σε κανένα ξέν έδινε λόγο για τις πράξεις του. Σκότω-σε άρπαζε, λεηλατούσε...

Έτσι, αφού τρομοκράτησε τόν Έλληνα της υπαίθρου, έπιασε κατά τό Ξηρόμερο, γι-ατί είχε τήν πληροφορία ότι οι χωρικοί, αλλά και οι προ-δότες των μερών αυτών τρο-μοκράτουσαν τόν Κατσαντώνη.

Τό σώμα του Γιουσούφ στά-θηκε στο χωριό Κατούνα. Εκεί ο άπάνθρωπος Άρβανί-της κάλεσε ένα από τ' α παλ-λ-ηκάρια του, τόν Κουτσο-μουσταφάμπεη και του ανέ-θεσε να πάρη 150 στρατιώ-τες, να πάη στο Ξηρόμερο, να πιάση όλους τούς προκρί-τους και να τούς οδηγήση στην Κατούνα.

Ο Κουτσομουσταφάμπεης δεν έκαμε καρό. Πήρε μαζί του 150 Άρβανίτες και ξεκί-νησε για τό Ξηρόμερο.

Οι πρόκριτοι όμως του Ξη-ρόμερου πληροφορήθηκαν έγ-

καίρως τί κακό τούς περ'μενε. Ήξεραν καλά πως αν έπεφταν στα χέρια του Γιουσούφ Άράτη, δεν θά' είχαν γλυτωμό.

Άντι λοιπόν να καθίσουν και να περιμένουν με σταυρωμένα χέρια, να φτάση στο Ξηρόμερο ο Κουτσομουσταφάμπεης, ει-δοποίησαν μ' έναν έμπιστο άνθρωπό τους τόν Κατσαντώνη, έλ-πίζοντας μονάχα σ' αυτόν, σε μία τέτοια δύσκολη περί-στασι.

Τήν άλλη μέρα πρωί-πρωί, μπήκε στο Ξηρόμερο ο Κουτσο-μουσταφάμπεης με τ' α 150 παλληκάρια του.

Οι πρόκριτοι, μην μπορώντας να κάνουν και διαφορετικά, παρουσιάσθηκαν μπροστά του προσποιούμενοι ότι δεν ξέρουν τί συμβαίνει.

Ο Κουτσομουσταφάμπεης έπιασε πέντε από αυτούς, τούς πιο σεβαστούς και ξεκίνησε να γυρίση στην Κατούνα.

Στό μεταξύ αυτό ο Κατσαντώνης άγρυπνούσε. Κρυμμένος σε μία ραχούλα, αντίκρυ απ' τό Ξηρόμερο, κατασκόπευε όλες τις κινήσεις του Κουτσομουσταφάμπεη.

Ο Άρβανίτης όπλαρχηγός τραβούσε για τήν Κατούνα, με τούς αίχμαλώτους του, έχοντας μαζί του, εκτός των 150 Άρ-βανιτών του και 200 ένόπλιους Ξηρομερίτες. Είχε λάθει τό μέτρο αυτό, γιατί φοβόταν τόν Κατσαντώνη, τόν έτρεμε.

Μά ο Κατσαντώνης δεν ήταν απ' τούς ανθρώπους που διστά-ζουν, προκειμένου να χτυπηθούν με τόν έχθρό, όσο πολυάριθ-μος κι' αν είναι αυτός.

Ένα μόνον ζητούσε. Να βρή κατάλληλο μέρος για να χτυ-πήση τούς Άρβανίτες. Τους παρακολουθούσε λοιπόν ξοπίσω, έ-τοιμος να τούς ριχτή, μόλις θά' του δινόταν ευκαιρία.

Ο Κουτσομουσταφάμπεης, αφού πέρασε τ' α πιο επικίνδυνα και δύσβατα μέρη, αφού διάβηκε απ' τις κακοτόπιες και βγή-κε σ' ανοιχτό μέρος, αποφάσι να στείλει πίσω τούς 200 Ξη-ρομερίτες.

Δέν του χρειαζόντουσαν πια τίποτα, κατά τη γνώμη του, κι' έξ' άλλου δεν ήθελε να δει ο Γιουσούφ Άράτης ό-τι φοβήθηκε και πήρε μαζί του ένόπλιους χωρικούς.

Τους διάταξε λοιπόν να γυ-ρίσουν στο χωριό τους. Κα-λού-καλού δε, επειδή δεν τους είχε — φάνεται — και τόση έμπιστοσύνη, τούς διάταξε, πριν φύγουν, ν' αναείσουν στον άέρα τ' α τουφέκια τους.

Οι Ξηρομερίτες υπάκουσαν πρόθυμα.

Μια δυνατή μπαταριά ά-κούστηκε.

Τά γύρω βουνά άχολόγη-σαν βροντερά.

Κι' έπειτα οι 200 ένοπλοι τραβήξαν άργά για τό χωριό τους, αφήνοντας τόν Κουτσο-μουσταφάμπεη μόνον, με τ' α 150 παλληκάρια του και τούς πέντε δυστυχισμένους αίχμα-λώτους.

Σίγουρος πια ο Άρβανί-της κατεπάνος ότι δεν μπο-ρούσε να τού συμβή κανένα άπρόοπτο, τραβήξε γοργά έμ-πρός, για να φτάση έγκαιρως στην Κατούνα.

(Ακολουθεί)

Ο Άλλή Πασσάς και ή Κυρά Βασιλική (Έργο του ζωγράφου Μανουσέλη)

Κι' έκτενος, με ύψωμένο το κεφάλι του καρτερικά, χαμογε-
λουσε ρίχνοντας βλέμμα υπερτάτης λατρείας στην Άννα...
Λαχάρησε ως τα κατάσθαθα της ψυχής της τότε, η Άννα...
ντέ Λεοπάρ!

Τινύθηκε άμέσως έξω απ' τόν όμιλο των γυναικών, στάθηκε
μπρός στον Τραγκαθέλ, τόν σκέπασε με τό κορμί της και φώ-
ναζε έπιταχτικά:

—Κύτω τά όπλα, κύριοι!...

Ήταν άπαράμυλλη ή μεγαλειότης του κυριαρχικού της ύ-
φους ή στιγμή αυτή!...

Τά σπαθιά όλων χαμήλωσαν άμέσως. Ο Φοντράγ, ο Μπου-
σιέρ, ο Σεθέρ κι' ο Λιβεριντάν φρικούσαν... Κι' ο Άλέξανδρος
των Βουρθώνων, μέσα στη γενική σιωπή, είπε:

—Δεσποίνε, άπόψε άποκτήσατε κι' έσείς τό δικαίωμα να
μάς διατάσσετε!... Ο ρόλος τόν όποιο ανάλαβατε στήν ύπόθεσι
του καρδινάλιου, είνε ρόλος έπικινδυνωδέστατος... Είνε ρόλος
άνδρός!... Άφού όμως δαχτήκαμε και σάς τόν παρχωρήσαμε
έμεις οι άλλοι άνδρες, είμαστε υποχρεωμένοι και να σεβόμαστε
τή θέλησή σας!... Ωστόσο, προσέξετε: Ο νέος αυτός, τόν όποιο
υπερασπίστε, είνε...

—Έγνώμαι γι' αυτόν! Διέκοψε ή Άννα, ύψωνοντας τό
χέρι της.

Όλοι μαζί οι εύπατρίδαι, χαίρετησαν με τά σπαθιά τους και
τάβαλαν στή θήκη τους.

Ο Τραγκαθέλ έσκυψε τό κεφάλι του, τότε. Δυό φλογερά
δάκρυα, ζωηρής χαράς κι' υπερτάτης υπερφανείας, έλαμψαν
στά θλέφαρά του. Έξαπτόστηκαν όμως, πριν προλάβουν να κυ-
λίσουν στά μάγουλά του...

—Έλάτε μαζί μου, κύ-
ριε! είπε τότε ή Άννα.

Τόν πήρε απ' τό χέρι και
τράβηξαν πρós τό μεγάλο

τραπέζι της αίθούσας αύ-
της. Η Άννα κάθισε σέ
μιά πολυθρόνα, ενώ ο

Τραγκαθέλ στάθηκε δρι-
στιος και σιωπηλός απέ-
ναντί της. Όλο οι άλλοι

εύπατρίδαι, καθώς κι' ο
όμιλος των γυναικών, ά-
πό διάκρισι, άπυρόθηκαν

στήν πλατή αίθουσα. Τε-
λευταίοι θγήκαν κι' οι τέσ-
σερες Ιππόται της Άννα-
δος, άχρo, σκυθρωποί.

Κι' ο Φοντράγ τούς εί-
πε:

—Ποιός άπό μάς θά
σκοτώσει αυτόν τόν έν-
θρωπο;

Κανένας δέν του άπο-
κρίθηκε. Κ' οι τρεις άλλοι
σύντροφοί του, καθώς κι'
όλοι οι συνωδoται, ήσαν

σιωπηλοί: "Ενωώσαν, πώς
κάτι τό σοβαρό, τό έπίση-
μο διαδραματιζόταν εκεί

πλάι τους, εκεί στήν «τιμητική αλ-
θούσα»!...

Άκουμπισμένη τώρα ή Άννα στό τραπέζι—τό όποιο έ-
κρυβε άπό κάτω του τούς δυό άλλους κατασκόπους—άφηχα-
νούσε, σιωπηλή. Ήταν τρομαγμένη κι' ή ίδια γι' α'τό πο' εί-
χε κάνει, σπρωγμένη άθελά της άπό κρυφό, άνεξήγητο συνά-
σθημα. Τέλος, μουρμούρισε:

—Κύριε, μού φαίνεται αδύνατο να είστε αυτό ποί είπαν!...

Είνε αδύνατο να είστε κατάσκοπος, έσείς!

—Μάλιστα, δεσποίνε!... Είνε αδύνατον! είπε απλά ο Τρα-
γκαθέλ.

—Ωστόσο, κύριε, άκούσατε όλα όσα λέγονταν εδώ!... Συ-
νεπώς, πρέπει τό κακό να διορθωθεί όπωσδήποτε!... Μεθαύριο
τό μεσημέρι, πρέπει να θρεθώ στήν έπαυλι, στ' Σαιν-Λαζάρ...

Ξέρετε έπίσης, για ποιο λόγο θά είμαι εκεί, καθώς κι' έναν-
τι ν' ένας θά μονομαχήσω...

—Ναί! μισήρσε ο Τραγκαθέλ, άντατριχίζοντας.

—Λοιπόν, σάς παρακαλώ, να θρεθίτε κι' έσείς στήν έπαυλι
έκείνη, μεθαύριο τό μεσημέρι!... Και να ρηθίτε μόνος σας χω-
ρίς κομμά άπολύτως συνοδείας!... Και τότε θά σκεφθούμε

πώς θά διορθωθούν τά...πράγματα!... Συμφωνεί;

—Θά ρθώ, δεσποίνε!... Ηουάστε... Θά είμαι έκε, μεθαύριο
τό μεσημέρι. Κι' ολομόναχος!

—Ορκιστήτε μου, κύριε!

—Στο λόγο της τιμής μου, δεσποίνε!

Τά μάτια της Άννας έλαμψαν. "Υστερα ή λάμψις αυτή
έσθλησε άπότομα. Και τά χείλη της μουρμούρισαν, μισοκρυω-
μένα άπό άνεξήγητη άγωνία και ταραχή:

—Ορκιστήτε μου έπίσης, ότι θά μού χρησιμεύσετε ως μάρ-
τυς της μονομαχίας, ή όποια πρόκειται να γίνει!

—Στό λόγο της τιμής μου, δεσποίνε!

Πόσες τέτοιες δολοφονίες έχουν γίνει ως σήμερα...

—Ορκιστήτε μου, ότι άν νικήθω, θά πάρτε έσείς τή θέ-
ση μου...κι' ότι θά άγωνισθήτε έναντίον του άνθρώπου έκεί-
ν ο υ, όσότου πεθάνει ο ένας απ' τούς δυό σας!

—Στήν τιμή του όνόματός μου, στήν τιμή του όνόματος του
«Τραγκαθέλ», τό όποιο θέλω να σέβονται όλοι, σάς έγκλι-
μαι ότι θά παρασταθώ στή μονομαχία σας... Κι' άν τυγχί-
νωθήτε έσείς, σάς όρκίζομαι ότι ο άνθρωπος περί του όποίου
πρόκειται, δέν θά θγή ζωντανός απ' τήν έπαυλι του Σαιν-
Λαζάρ!

Η Άννα σκέπασε τά ώραία μαύρα μάτια της με άπύ-
μο χαμήλωμα των θλεφάρων της. "Ισως να φοβόταν μήπως
αυτά τά τόσο έκφραστικά μάτια της, προδώσουν τή άνε-
φραστη χαρά που πλημμύριζε τώρα τήν ψυχή της. Τά χείλη
της φρικούσαν και τά κρινένια δαχτυλά των χεριών της έλα-
φρότρεμαν.

Τέλος, κατάρβωσε να ξαναρθή πάλι τήν ψυχρά της κι'
έξακολούθησε χαμηλόφωνα:

—Κίριε, άν δέν σκοτωθώ στή μονομαχία έκείνη, θά έπιση-
ψω άμέσως στο Παρίσι... Θά μπό είτε απ' τήν πύλη της Μον-
μάρτης, είτε απ' τήν πύλη του Σαιν-Ντενύ... Θά σάς παρα-
καλέσω λοιπόν να με παρακολουθήτε από κάποια άπόστοσι,
μέχρι του μεγάρου μου... Κι' όταν μπό πρώτη έγώ, θά μπι-
τε κι' έσείς κατόπιν, γιατί έχω να σάς μιλήσω για μερικά
πράγματα!

—Βεβαιώθηκε, δεσποίνε, ότι θά συμμορφωθώ πιστά με τή
ύποδείξή σας... Θά σάς παρακολουθώ από άπόστοσι πεπι-
στωμένα όσα θέλω, όπως προλάβω, πριν γενομένη τά
τα περίπου θημάτων... Και δυστυχία σ' έκείνον που θά τολ-
μούσε να σάς ένοηλίσι

στό παραμικρό, όσο έλ-
χω έγώ τήν τιμή να τας
συνοδεύω και...

Δάγκανε άκουστά τά χεί-
λη του, για να σταματή-
σει τήν φλογερή έκφραση
του έρωτός του, ή όποια
ήσαν έτοιμες να ξεπηδή-
σουν όρμητικές. Η Άν-
να έκανε μιά έπύκνισι
εύχारीστιας και—όν να
ήν έσπρωγνε ένα τελευ-
ταίο ίγνους άμφοθέλας κι'
ύποψίας στήν ψυχή της—
είσπλησε να πη:

—Θά μείνετε εδώ, όφεί-
λου και φύγουν όλα
να πόσωσιν τήν άπο-
ψινή αυτής... Έπειτα θά
είσπλησε κι' έσείς!

Ο Τραγκαθέλ, τήν εύ-
τυχισμένο πριν από λί-
γες στιγμές, έννοιες φο-
βιστικές πόνον στή καρδιά
του. Αισθανόταν ότι ή Άν-
να τόν ύποπτευόταν ά-
κόμη και με δυσήλια
συγκράτησε ένα μουγκρη-

τό λύσσα.

Ωστόσο, ύποκλήθηκε σέ σημείο συγκρατήσεως. Κι' ενώ ή
Άννα σηκωνόταν και πήγαινε στήν πλατή αίθουσα, όπου ήν
περιμεναν οι άλλοι συνωδoται, ο Τραγκαθέλ ψιθύρισε:

—Ω, φίλε μου Μωλουύ!... Μού είχες πη, ότι άκολουθώ-
τας αυτή τή νέα, άκολουθώ τήν καταστροφή μου!... Μήπως
έχεις λοιπόν δικαίο, καλέ μου φίλε Μωλουύ!...

Υστερα από δέκα λεπτά της ώρας, ο Τραγκαθέλ θριάφ-
ταν μόνος στίς αίθουσες του μεγάρου ντέ Γκιζ. Η βασιλίσσα
Άννα ή Αυστριακή, ή δούκισσα ντέ Σεθρέζ, κι' ή πριγκίπισ-
σα Κονδέ, θγήκαν πρώτες και τις συνόδευσαν ο Κάσας της
Βανδώμης κι' ο Άλέξανδρος των Βουρθώνων. Έπειτα έφυγε
Γάστων του Άνζού, μαζί με τόν στρατάρχη Νταρινάνο.

Λίγες στιγμές αργότερα, έφυγε ή Άννα ντέ Λεοπάρ μαζί
με τόν Φοντράγ, τόν Σεθέρ, τόν Μπουσιέρ και τόν Λιβεριντάν.
Άκολουθήσαν ο Μοντιουρανσύ-Μπουτεβίλ κι' ο Μπερόν, οι ό-
ποιοι άλλαξαν φιλοφρονήσεις γελαστές, ενώ δέν έδελαν τήν
ώρα ποτε θά άλλαλοσφαζόντουσαν. Και τελευταίοι θγήκαν οι
κόμης ντέ Σαλαί κι' ο Ιππότης ντέ Λουβινί.

Τή στιγμή που έφυγε ή δούκισσα ντέ Σεθρέζ, είχε πληρώ-
σει τόν κόμητα ντέ Σαλαί και του ψιθύρισε:

—Σας περιμένω μεθαύριο τό μεσημέρι στο σπίτι μου!

—Ισως θά ήθελε να τόν έμποδίσω να θρεθί—τὴν ήμέρα έκείνη
—στήν έπαυλι του, του Σαιν-Λαζάρ. Ο Σαλαί, μεθυμένος από
εύτυχία, άποκρίθηκε χαμηλόφωνα:

—Θά ρθώ!... Και θά είμαι εύτυχής, άν μού ζητήσετε να πε-
θάνω για σας!...

Η δούκισσα, κατάχλωμη ξαφνικά, θιάστηκε να φύγει μουρ-
μουρίζοντας:

—Νά πεθάνετε για μένα;... Ισως!... Ποιός έξεί;

Ο Λουβινί είδε τή σκηνή έκείνη. Με τήν δευδερκεια και με
τὴν

τήν διαρακτικότητα που δίνει ή ζηλοτυπία, μάντεψε άμέσως τί
ήν συμβή. "Ενωώσε τότε στήν καρδιά του έκείνη τήν παγω-
νά ή όπoα συνήθως προπορεύεται κάθε μανιώδους λύσσας.
Χαράς να έστομώσει λέξι, θιάστηκε ν' άκολουθήσει τόν Σαλαί,
τὴν ώρα που έφυγε κι' έκείνος...

Έξω στο δρόμο, θιάζαν πλεύρο με πλεύρο, δίχως να μιλούν
καδύ. Ο Σαλαί σκεπτόταν με συγκίνησι τό τρυφερό του
ραπτεδού με τή δούκισσα, κι' ο Λουβινί θογγούσε πνιχτά απ'
τὴν πόνο της ζήλειας που του δάγκανε τήν καρδιά.

Τέλος, έφτασαν σ' ένα σταυροδρόμι. Κι' ενώ ο Σαλαί έτοι-
μαζόταν να στρίψει άριστερά, ο Λουβινί τόν άρπαξε απ' τόν δ-
μο σπασμωδικά:

—Τι θέλετε, Ιππότα; ρώτησε τότε ψυχρά ο κόμης ντέ Σαλαί.

—Τι θέλω; μουγκρίσε άγρια ο Λουβινί. Θέλω να σάς κύνω
μιά από κείνες τις προτάσεις, τις όποιες δέχονται πάντα έσοι
έχουν καρδιά στα στήθη των και σπαθί στο πλεύρο των!

Ο κόμης ντέ Σαλαί χαμογέλασε κι' είπε με κάποια ειρωνεία:

—Πρέπει όμως να προσέθετε και τό εξής, Ιππότα: "Ότι ή
προτάση αυτής γίνεται—συνήθως—με άδρότητα, ή όποια φαί-
νεται ότι σας λείπει!

—Κόμη, άπόψε δέν μού άρέσει να είμαι άδρός! τραύλισε σάν
μεθυμένος ο Λουβινί. Με καταλαβαίνετε τί θέλω να πώ;

—Τι διάβολο στάσις είνε αυτή, Ιππότα; Ξανάπε άγανακτισμέ-
νος πεία ο Σαλαί. "Εμείς ότε προλάβαμε καν να γενομένη τά
κρασί!... Πώς και ποτε λοιπόν μέθους;

—Επια χολή πρό όλίγου και μέθους, κόμη! ούρλιαξε ξαλ-
λας πεία ο Λουβινί. Και τώρα θέλω να συνεχίσω τό μεθύσι μου
με αίμα!... Έμπρός!... Βγά-
λε τό σπαθί σου!

—Μού φαίνεται ότι έχω
σε τό κεφάλι σου, Ιππότα!

—Ισως να τό χάσης έσύ,
πό πριν από μένα!... Ω-
στε άρνείσαι να μονομαχή-
σης κόμη;

—Καθόλου, μάλιστα, Ιπ-
πότα!... Άπλάς, θέλω να
διαλέξω τήν καταλληλή για
τή μονομαχία μας ώρα!

—Λοιπόν αύριο;

—Όχι αύριο, όποτε με-
θαύριο! είπε σταθερά ο κό-
μης. Αντιμεθαύριο όμως,
τὴν πέμπτη τό πρωί δηλα-
δή, θά σέ περιμένω στήν έ-
παυλι μου του Σαιν-Λαζάρ.

Θά είμαι εκεί, και πίσω απ'
τὴν κήπο, άκρίβως στίς ο-
χτώ τό πρωί... Προσπαθή-
στε λοιπόν, Ιππότα, να φα-
νίτε συνεπής σ' αυτό τό
ραπτεδού μου!... Γιατί άν
δέν έρθετε έσείς, θά τρέξω
έγώ τότε να σάς αναζητή-
σω... Και τώρα, καληνύ-
γα σας, φιλάτε μου Ιππό-
τα!... Πηγαίνετε να κωνέ-
ψετε ήσυχα τή χολή σας...

Οι όποιοι θάπτον τὴν ύπόληψι που σάς έχουν οι φίλοι μας
και ή...φίλες μας!

Και χαϊρετώντας τόν άλλη μιά φορά με ύπόκλισι, άπομα-
κρύθηκε άτάραχα.

Μόνος ο Λουβινί τώρα, μέσα στο σκοτάδι του δρόμου, έ-
σπρε με λύσσα τή γροθιά του κι' ένας λυγμός τράναξε τό
κορμί του. "Εμεινε έτσι, άκίνητος και μουγκρίζοντας έπί άρ-
κετή ώρα: "Ενωώσε, ότι μεταξύ αυτού και του Σαλαί ύπρ-
χε ένα απ' τά μίση έκείνα, τά όποια μόνον με αίμα μπορούν
να καταπραυνθούν!

Τὴν ίδια άκριβώς στιγμή, κατά τὴν όποια ο Λουβινί θογγ-
ούσε από θλίψη, και κατά τὴν όποια ο Σαλαί άνειροπολού-
σε εύχυσμένο, ή δούκισσα ντέ Σεθρέζ παραδινόταν στα χεί-
ρα της καμαριέρας της για να τὴ γδύσει.

—Δέν ξέρω τί έχει άπόψε, ή κυρία δούκισσα! τὴς έλεγε κα-
μαριέρας ή καμαριέρα. Άλλά ποτε δέν μού φανήκατε τόσο
έπαια, όσο είστε τώρα!

Η Μαρία ντέ Σεθρέζ, όρθη στόν καθρέφτη και καμαρώνον-
τας με υπερφάνεια τὴν κρινόλευκη γοητευτική μορφή της,
μουρμούριζε χαμογελάοντας:

—Ισως να έχω δικαίο, φίλη μου... Νομίζω, ότι αξίζει να
φανήκατε τὴ ζωή του κανένας, για ένα χαμόγελο σάν τό δικό
μου...

Η δεσποίνε ντέ Λεοπάρ θγήκε απ' τό μέγαρο ντέ Γκιζ,
μαζί με τούς τέσσερες Ιππότας της. Διέσχισαν σιωπηλοί τόν
κήπο, θγήκαν στήν όδό των «Τεσσάρων Γυίων» κι' ύστερα από
άκριβή ώρα έπίσης σιωπηλῆς πορείας έφτασαν στο μέγαρό
της τὴς όδο Κοουτώ.

Πριν μπὴ μέσα ή Άννα, στάθηκε στήν πύλη του μεγάρου

της κι' είπε στούς άκολουθούς της:

—Κύριοι, σάς εύχαριστώ!... Θέλετε να θρεθίτε εδώ μεθαύ-
ριο τὴν Τετάρτη, στίς οχτώ ή ώρα τό πρωί!

—Θά ρθώμε! άποκρίθηκε ο Φοντράγ, άντιπροσωπεύοντας
και τούς άλλους. Και πάντοτε θά είμαστε στή διάθεσή σας,
άλλωστε, έκτός άν ο θάνατος μάς έμποδίσ!

—Ο θάνατος! μουρμούρισε ύποκωφα ή Άννα, σκιρτών-
τας.

Υστερα, σιγούρεψε τὴ φωνή της και πρόσθεσε με άταρα-
ξία:

—Σας εύχαριστώ και πάλι!... Πηγαίνετε, κι' ο Θεός μαζί
σας!

Έκείνοι ύποκλήθηκαν θαθεία. Και μόλις ή Άννα μπήκε
κι' έκλεισε τὴν έξώπορτα, ο Φοντράγ μουγκρίσε με τόνο φο-
βερῆς άπειλής:

—Ας τρέξουμε να τόν προφτάσουμε!... Είνε καιρός άκόμη!

Λίγη ώρα αργότερα, οι τέσσερες αύτοι εύπατρίδαι θρι-
σκόντουσαν πάλι μπρός στήν πύλη του κήπου του μεγάρου ντέ
Γκιζ. Τὴν εισοδό της φρουρούσε άκόμη ο πιστός έκείνος Μπουρ-
γκόν, τόν όποιο είδαμε—σε προηγούμενο κεφάλαιο—να έχη έ-
τοιμάσει τά φαγητά, και να έχη τακτοποιήσει τὴν «τιμητική αλ-
θούσα» του μεγάρου, για τὴ συνεδρίαση των συνωμοτών.

Πρώτος ο Λιβεριντάν πλησίασε τόν Μπουργκόν και τόν ρώ-
τησε:

—Ποιοί θγήκαν τώρα τελευταία απ' τό μέγαρο;

—Ο Μπουργκόν ύποκλήθηκε κι' είπε:

—Πρό όλίγων λεπτών, θγήκαν ο κύριος κόμης ντέ Μοντιου-
ρανσύ - Μπουτεβίλ κι' ο κύριος μαρκήσιος ντέ
Μπερόν!... Και μόλις

τόρα, αυτή τὴ στιγμή σχε-
δόν, θγήκαν κι' έφυγαν οι
κ. κ. ντέ Σαλαί και ντέ
Λουβινί!... Πιστεύω, ότι εί-
νε ώρα πεία να κλείσω τὴ
μέγαρο!...

—Περιμένετε λιγάκι ά-
κόμη! διέκοψε τότε ο Σε-
θέρ. Υπάρχει και κάποιος
άλλος μέσα!

—Α, νάτος!... Φεύγει
κι' αυτός!... μουρμούρισε
ο Μπουσιέρ. Έσας, φίλε μου
Μπουργκόν, τέλε ώσε ή ά-
ποστολή σας πεία!... Μπο-
ρείτε να μπιτε, να κλει-
δώσετε τις πόρτες και να
μην άνησυχήτε για τά ύ-
πολοιπα!

Πραγματικά, είχε έμφα-
νιστή ο Τραγκαθέλ τὴ
στιγμή έκείνη, ο όποιος έ-
σπρε κι' αυτός. Βγήκε
απ' τὴ μικρή αυτή πύλη,
καληνύχτισε άδόξαφορ τόν
Μπουργκόν και τούς τέσ-
σερες εύπατρίδαις κι' άπο-
μακρύθηκε κατά μήκος της όδοι των «Τεσσάρων Γυίων».

Ο Μπουργκόν μπαίνοντας τότε στόν κήπο και σφρτώνοντας
τὴ μικρή πύλη, στάθηκε πίσω της με τεντωμένο αὐτί και μουρ-
μούρισε:

—Μού φαίνεται πως θά συμβούν περίεργα πράγματα τώρα, ε-
ξω στο δρόμο!... Ας δοῦμε λοιπόν!

Τὴ στιγμή έκείνη, οι τέσσερες εύπατρίδαι είχαν τραβίξει κιά-
λας τά σπαθιά τους κι' είχαν όρμησει να προφτάσουν τόν Τρα-
γκαθέλ.

—Τι θέλετε, κύριοι; τούς ρώτησε ξαφνικά έκείνος, σταματών-
τας και στρέφοντας μόλις άκουσε τά θήματά τους.

—Νά σας σκοτώσουμε! ούρηχθηκε ο Φοντράγ.

Ο Τραγκαθέλ δέν είχε σπαθί. Είχε όπασει τό δικό του, κατά
τὴν ώρα της συμπλοκής κι' είχε πάρει κατόπιν—μέσα στο μέγα-
ρο—τό σπαθί του Ρασκάς. Άλλά κι' αυτό έπίσης τό είχε πετά-
ξει, έπειτα απ' τό τρομερό και προσβλητικό έκείνα λόγια, τά
όποια είχε έστομώσει έναντίον του βασυλόπαδρος Γάστωνος του
Άνζού. Κι' έτσι, κρατούσε άπάνω του μόνον τό στιλέττο του
Κορινιάν, τό όποιο του είχε πάρει όταν άφάπτισε κι' έκείνον.

Ωστόσο, άτρόμητος όπως πάντα ο λεοντοκαρδός νεαρός, έι-
φομάχος μας, άφισε ήσυχο τό στιλέττο στή θήκη του. Και, με
φωνή ψυχρή, άτάραχη, είπε στούς τέσσερες έξάλλους από μίσος
εύπατρίδαις:

—Κύριοι, με ποιους έχω να κάνω;... Με εύπατρίδας ή με κα-
τασκόπους της άστυνομίας;... Προσέξτε, σάς παρακαλώ, γιατί
σας γνωρίζω ποιοι είστε... Μονομαχία κι' άλλοτε, με τόν κά-
θεν από σας!... Τι θέλετε λοιπόν από μένα, τώρα;

—Νά σας σκοτώσουμε! μουγκρίσαν κι' οι τέσσερες.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια του «Κόμης Μοντεχρήστου»)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 Ο Μοντεχρήστος, όρθιος, μεγαλοπρεπής, με τα πλούσια μαλλιά του ανεμισμένα απ' τη θαλασινή αύρα, είχε προσηλώσει τώρα το βλέμμα του σ' ένα θραυώδες νησί, το οποίο άρχιζε να ξεκαθαρίζει στο βάθος του ορίζοντος. Στιγμιότυπο στο μπρόστο του, ζωομένη χαϊδευτικά και μ' εμπιστοσύνη πλάι του, η νεαρή γυναίκα, τον κύτταζε εξακολουθητικά με λατρεία. Ήταν ο αγαπημένος της, ο σύζυγός της, αυτός ο άραός κι' ε-πιδητικός άνδρας...

Και τόσο θερμά τον αγαπούσε η Χαίδω, ώστε τούλεγε συχνά: —Προτιμώ απ' τον τίτλο μου ως κομίσσης Μοντεχρήστου, τον τίτλο της «αφωσιμένης σου σκιάδας»!

Και πραγματικά, του φερνόταν πάντα σαν σκιάδα του, σαν μια πιστή δούλη του, έτοιμη να θυσίαση και τη ζωή της και την ψυχή της στο πρόσωπό του γένιμμο...

Πιο πίσω απ' το ζηνευτό αυτό ζευγάρι, είχε ρθί πάλι και στεκόταν τώρα, ο Άλγης. Πελάριος και ρωμαλέος ο Μαύρος αυτός της Αφρικανικής Νουβίας, ήταν το άραιότερο δείγμα της εκλεκτής του φυλής. Ατάραχος, με σταυρωμένα τα τρο-μερά μπράτσα του στο στήθος του, φαινόταν σαν άγαλμα από μαύρο μαρμαρό. Μονάχα τα μάτια του φαινότανσαν δολφίν-τανα, άπανά στο άδυτο αυτό κορμί. Κι' αυτά τα μάτια του, ήταν προσηλωμένα με θαθεία άφοσίωση άπάνω στον κύριο του: Άπάνω στον κόμητα, ο οποίος του είχε σώσει έλλοτη τη ζωή, και τον οποίο λάτρευε όπως και τις μυστηριώδεις θεότητες της άγριας πατρίδας του!

Κ' η θαλαμηγός έτρεχε διαρκώς άπάνω στα κύ-ματα, πλησιάζοντας με ταχύτητα το νησί του «Μον-τεχρήστου»...

Κι' ο κόμης Μοντεχρήστος ένταμεταξύ, είχε θυ-πιστή πάλι σε σκέψεις όδυνηρές:

Σκεπτόταν: —Ναι, είπα την αλήθεια πριν, στη μικρούλα μου Χαίδω!... Ή συνείδησί μου είνε πραγματικά τα-ραγμένη... Αμφιβολές τρομερές άναστατώνουν την ψυχή μου... Ήσαν άραγε δικαίες ή έκδικη-σεις μου έναντίον των ένόχων εκείνων οι όποιοι με κατέστρεψαν;... Μήπως τους τιώσασα άραγε πολύ πιο σκληρά, από όσο αξίζε το έγκλημά τους έναντί μου;... Ναι, είνε η αλήθεια ότι ύπόφε-ρα έξ αιτίας των μαρτύρια, τα όποια καμμία άν-θρώπινη ύπαρξις δέν ύπόφερε ως τώρα!... Αθώς τότε έγω, καταδικάστηκα απ' το ς πανίσχυρους έχθρους μου, σαν να ήμουν ο ποταπώτερος κι' ά χαμερπéστερος απ' τους κακούργους!...

Έπνιξε έναν στεναγμό ο κόμης και λοξοκύτταζε την Χαίδω. Είδε γαλήνιο το πανώμορφο πρόσωπό της. Και καθησυχασμέ-νος, απ' το ότι η αγαπημένη του ούτε ύποψιαζόταν καν την ψυ-χική του θέελλα, εξακολουθούσε τις σκέψεις του:

—Ω, δέκα χρόνια πέρασαν, από τότε!... Δέκα χρόνια πέρα-σαν απ' την ήμερα που κατώρθωσα να δραπετεύσω απ' το τρο-μερό φρούριο του Ίφ!... Δέκα χρόνια πέρασαν απ' τον Φε-θουάριο εκείνον του 1829, κατά τον όποιο—δραπέτης έγω απ' το τρομερό φρούριο, εξαντλημένος, μισοπεθαμένος—συμμε-ζεύτηκα απ' τον Ζάκ άπάνω στο πλοίο του «Νέα Αμαλία»!... Θά ήμουν πνιγμένος τώρα, γά κύματα θα ρουφούσαν έμένα τον δυστυχί δραπέτη του Ίφ, αν δέν προλάβαιναν να με σώσουν ο Ζάκ κι' οι ναύτες της «Νέας Αμαλίας»!... Ω, Θεέ μου!...

...Μά αν πέρασαν δέκα χρόνια, από τότε που δραπέτευσα απ' το θαλάσσιο εκείνο φρούριο του Ίφ, πόσα χρόνια είχα κα-θήσει εκεί μέσα;... Ω, μια δολόκληρη ζωή κολάσεως και μαρ-τυρίου!... Μια θάσανιστική ζωή δεκαεσσάρων δολοκλήρων χρόνων, την πέρασα φυλακισμένος στο τρομερό εκείνο κάτεργο του φρουρίου του Ίφ!... Και πόσα άλλα θά καθύμουν, άκόμη, αν δέν θριασκίαν ο ελλογιμένος άθδās Φαρίας γιά να μου διευκολύνη την δραπέτευση με τον θάνατό του!...

Και σκεπτόταν άκόμη ο έπιδητικός αυτός άνδρας, τις τε-λευταίες εκείνες δραματικές στιγμές της δραπετεύσεώς του!...

Θυμήθηκε, πόσο αγαπούσε τη γλυκεία του Μερσεδες τότε, προ είκοσιεσσάρων δολοκλήρων χρόνων... Μά η αντίζηλια του άντεραστού του Φερνάνδου—του κατόπιν κόμητος Μορέφφ—ή

άνανδρία του άτίμου Κατερούς, ή συνενόχη του Δαγκλάρ κι' ή φιλοδοξία του Βιλεφόρ, όλα αυτά συντέλεσαν ώστε να πλεχτή μια άτιμη σκευωρία έναντίον του Έδμόνδου Δαντέ!... Έναν-τίον του άγνού εκείνου λατρευτού της Μερσεδες, την όποια α-γαπούσε—χωρίς άμοιβαίατητα αίσθηματος—κι' ο αντίζηλος Φερ-νάνδος...

Και τότε, ο δυστυχής Δαντές, ραδιοϋργημενος και κυνη-μένος απ' όλους αυτούς τους άτίμους έχθρους του, καταδικάστη-κε σε ισόθια δεσμά κατέργου και κλείστηκε στο άπαισιο φρου-ριο του Ίφ!...

Δεκατέσσερα χρόνια κολασμένα πέρασε εκεί ίεσα, ο Έδμό-νδος Δαντές. Πολλές άνεπιτυχείς άπόπειρες δραπετεύσεως είχε κάνει, γιά να ξεφύγη από κεί και να τιμωρήση την υπεράτη ά-δικία που του έκαναν. Ο συνκατάδικός του άθδās Φαρίας—ένας μυστηριώδης Ίταλός ροφός—του άποκάλυψε μέσα στο κάτεργο την ύπαρξη του νησιού του Μοντεχρήστου με τους άπειρους θη-σαυρούς του. Με τους θησαυρούς αυτούς έκδικήθηκε κατόπιν ο Μοντεχρήστος τους έχθρους του.

Έξακολουθούσε άκόμη ο κόμης Μοντεχρήστος, να είνε θυσι-μένος στις σπαρταχτικές του αυτές σκέψεις. Σκεπτόταν:

—Ναι, δέκα χρόνια πέρασαν, από τότε που κατώρθωσα να δραπετεύσω!... Και πόσα έκανα, Θεέ μου, μέσα σ' αυτά τα έκα χρόνια!... Συνέτριψα όλους τους άτίμους κι' όλους τους που δότας έχθρους μου: Ο Βιλεφόρ, πέθανε μανιακός, τρελλός... Ο Φερνάνδος Μορέφφ, αυτοκτόνησε... Ο Κατερούς, δολοφ-νήθηκε από στυλέττο φίλου του. Ο Δαγκλάρ, χρο-ακώθηκε και δραπέτευσε στο έξωτερό κατε-στραμμένο!... Όλοι, όλοι οι έχθροι μου είνε νεκροί πια!... Κι' έγω είμαι μονάχα ζωντάς, τώρα!

Κι' άκριβώς τώρα, άρχιζαν ή τύψεις να τον δέρνουν. Και σκεπτόταν άκόμη:

—Όταν ο άλησμόνητος εκείνος εδωγής μου, ο σοφός και γηραλέος άθδās Φαρίας, μου άποκά-λυπτε το μυστικό του κολοσσίου θησαυρού, μου είπε: «Φοβόμαι, μήπως κάνοντάς σε πάμπλου-τον και πανίσχυρον, ζυγνήσω μέυς σου έναντα έκδικήσεως έναντίον των έχθρων σου»!... Ω, είχε δική ο σοφός άθδās!... Όλον τον άμετρο εκείνον πλοΐτο, τον προωρισμένο γιά την άπελευθέρω-ση ύποδουλωμένης πατρίδας του Φαρία στους Άν-στρακούς, της Ίταλίας δηλαδή, ο Δαντές τον με-ταχειρίστηκε γιά τους έκδικητικούς σκοπούς του! Δέν τον έδωκε όλον θεία, γιάτι ήταν άμετρος αυτός ο πλοΐτος... Μά ήταν ένα χρήμα ιερό, προωρισμένο γιά άπελευθερωτικούς σκοπούς και δέν έπρεπε ο-τε ένα λουδοθήκιο να εοδευτή από τον θησαυρό εκείνον!

Κι' άκούγε τώρα μέσα του, ο πρώην Έδμόνδος Δαντές, ο κόμης Μοντεχρήστος πια, μια κραυγή να του φωνάζει:

—Έστω!... Αμάρτησες κυνηγώντας μερικούς άθλους έχ-θρους σου, τους όποιους έλλωστε άναζητούσε κι' ή ανθρώπινη Δικαιοσύνη!... Μά τώρα που έκπληρώθηκε ή ταπεινή έκδική-σου, ζήσε τουλάχιστον άκόμη!... Μά ζήσε, γιά το καλό της Άν-θρωπότητας, ζήσε γιά ίδεώδη άνώτερα και ψηλότερα!... Και με-ταχειρίσου γιά την έκπληρωσί τους, το κολοσσίο αυτό ποσόν του θησαυρού, που περίσσεψε απ' την έκδικητική μακία σου!...

Κι' έτρεπε τώρα από ιερή άναγκή να ο κόμης, όσο γινόταν μέσα του και πιο έπιτακτική ή κραυγή αυτή της συνείδησής του...

—Φίλε μου, ποιοι είνε οι έχθροι εκείνοι οι σκοτεινοί, στους όποιους πλησιάζουμε; ρώτησε ξαφνικά ή γλυκεία φωνή της Χαί-δως, διακόπτοντας τους ρεμβασμούς του.

Ο κόμης σήκωσε άπότομα το κεφάλι του. Έκει κάτω, σε άπό-στασι μόλις τετρακοσίαν μέτρων, ύψωνόταν σκοτεινή άπάνω απ' τους άσπρους άφρούς των κυμάτων, ή νήσος «Μοντεχρήστου». Κι' εκεί, στην κορυφή των άποκρήμων θράων της, φάνηκε σαν όπτασι στον κόμητα μια φωτεινή άνακαλύψη, ή όποια σφαι-ογιά μεταμορφωνόταν στις έξής άκτινοβόλες φράσεις:

—Δικαιοσύνη γιά όλους, κόμη!... Έπιείκεια σε όλους κόμη! Έπιείκεια και στους άγαθούς, μά και στους άρρεούς άκόμη!... Είνε άδύναμος ο «Άνθρωπος»!... Βαδίζει ένστικτα προς το κα-

...και παλεύει άγρια προς τα πάση, μά εκείνα τον νικούν συχνά, και τον πωρχνούν στο κακό!... Βοήθησε τους δυστυχείς αυ-τούς, κόμη!... Χάρισε στην Άνθρωπότητα τη φριχτή σου πείρα, της άπειρης γνώσεώς σου, τον άμέτρητο πλοΐτο σου!... Της τά ό-ρεΐσεις όλα αυτά, γιάτι ένας άνώτερος άνθρωπος σου τά χάρι-σε κι' έδωκε: Σου τά χάρισε ένας άπαράμυλλος άνθρωπιστής, που τά χάρισε ο ιερός άθδās Φαρία!...

Κι' άμέσως ο κόμης Μοντεχρήστος, άνατριχιαμένος από άνέκ-ροστη συγκίνηση, σήκωσε το δεξί του χέρι έπίσημα κι' είπε σαν να άποκρινόταν στην μυστηριώδη εκείνη ύπόδειξη του Θεού:

—Το όρκίζομαι, ότι θά συμμορφωθώ!

Γύρισε ύστερα και κύτταξε τρυφερά τη Χαίδω. Την είδε έκ-πληκτη, γιά τα άνεξήγητα λόγια του και γιά το άνεξήγητο κι-νημά του. Χαμογέλασε τότε προστατευτικά, φίλησε το καθαίο μέτωπό της και μουρμούρισε:

—Με ρώτησε πριν, μικρούλα μου, ποιοι είνε οι σκοτεινοί αυ-τοί έχθροι... Λοιπόν, αυτοί οι έχθροι είνε το νησί «Μοντεχρή-στου»!... Απ' τους έχθρους αυτούς πριν από δέκα χρόνια—ξε-κίνησα μια ήμερα έχοντας στην ψυχή μου την Έκδικησι, το Μίσος, τη Λύσσα!... Τώρα όμως, κι' ύστερα από λίγες ώρες που δά ξανααύγω από κεί, θάχω πια στην ψυχή μου την Άγαθό-τητα, την Άνευκακία και τη Συγνώμη!...

Σταμάτησε ξαφνικά και γύρισε πίσω το κεφάλι του. Μιά φω-νή, ή φωνή του Μπερτούτσι, τον είχε διακόψει, ρωτώντας τον με σεβασμό:

—Αυθέντα μου, φτάσαμε στη νήσο σας!... Έχετε τίπο-τα διαταγές να μου δώσετε, σχετικά με την άποβείασί σας στην ήερα;

—Όχι, Μπερτούτσι! άπ-κρίθηκε ο κόμης. Μονάχα, πήγαινε να βοηθήσει τον Ά-λγης, να έκτελέσει τις παρα-γές που του έχω δώσει ά-πο πριν!

Η θαλαμηγός είχε μη-πια στο μικρό λιμάνι του νη-σιού κι' έβριγχε την άγκυρά της. Στριζοντας τον μπρά-τσο του τη Χαίδω ο κόμης, κατέβηκε τότε απ' τη γέφυρα στο κατώστρωμα. Οι ναύτες που πληρώματα ύποκλινόν-τουσαν θαθεία στο πέρασμα του ζευγαριού και το κίτ-ταζαν με βλέμματα θαθείας λαοσεύσεως.

—Πόσο μάς αγαπούν, οι καλοί αυτοί άνθρωποι! μουρ-μούρισε τότε ή κόμηςσα στον αλγό της. Και πόσο σε θαυ-μάζουν και σου είνε άφωσιω-μένοι, αγαπημένο μου!

Ο Μοντεχρήστος έσφίξε το βρό της λατρευτής του τρυ-φερά και της ψιθύρισε με ό-λαφανερη μελαγχολία:

—Ναι, με θαυμάζουν αυτοί οι άνθρωποι!...

Λατρεία οί ναύτες κα-τέβησαν στη θαλάσσα την πο-ταλή θάρκα της θαλαμηγού. Μιά σκάλα έπίσης τοποθετή-θηκε στο πλευρό του πλοίου κι' ο Μοντεχρήστος κατέβηκε προ-τίκτε στο πλευρό του πλοίου κι' ο Μοντεχρήστος κατέβηκε προ-τίκτε στη θάρκα, κρατώντας στην άγκαλιά του τη Χαίδω, η όποια κάθισε πάνω στον τάπητα του καθίσματος. Ύστερα, καθίζοντας κι' αυτός πλάι της, πήρε στα χέρια του το τιμόνι. Ο Μπερτούτσι κι' ο Άλγης τοποθετήθηκαν στην πλώρη της θάρκας, ο κόμης έδωσε το σ' αυτούς της άναχωρήσεως κι' οι έξη ναύτες της άρχισαν να κωπηλατούν γε-α προς την άκτή.

Έφτασαν, σε λίγα λεπτά της ώρας. Ο Μοντεχρήστος, σηκώ-νοντας πάλι στα μπράτσα του τη Χαίδω, πήδησε πρώτος στην ήερα, ενώ ο Μπερτούτσι κι' ο Άλγης τον άκολουθούσαν εύθους άμέ-σως.

—Εσείς, γυρίστε πάλι στο πλοίο! διέταξε τότε ο κόμης τους ναύτες.

Κι'άφροντας ύστερα ψηλά προς τον ούρανό, πρόσθεσε: —Ο ήλιος δείχνει, πως είνε μόλις δέκα ή ώρα!... Ύστερ α-πό δυό ώρες, και κατά το μεσημέρι άκριβώς, γυρίστε πάλι να με πάρετε!

Οι ναύτες χαίρετησαν με σεβασμό, άρπαξαν πάλι τα κου-τιά τους κι' ή θάρκα γύρισε με ταχύτητα προς τη θαλαμηγύ. Ο Μπερτούτσι κι' ο Άλγης είχαν ήδη προπορευτή προς το έξωτερό του νησιού, γιά να φτάσουν πρώτοι στο μυστηριώδες σπήλαιο και να προετοιμάσουν τ' άπαραίτητα γιά την άφιξη του κυρίου των.

Ο κόμης κι' η Χαίδω βάδισαν τώρα κι' αυτοί προς την κατεύ-θυνση του σπηλαιο. Μιά λάμψη έξωτική φώτιζε το πρόσωπο του

Μοντεχρήστου. Νοιώθοντας να πατάη πάλι το χώμα του νησιού αυτού, το όποιο ήταν κτήμα του μαζί με τους θησαυρούς του, άνακτούσε καινούργια δύναμι ο κόμης. Έμοιαζε σαν τον Έλ-ληνα γ'αντα Άνταίο, ο όποιος ένιωθε δεκαπλασιασμένη τη δύναμή του όσες φορές πατούσε το πόδι του στη γή.

Προπορευόταν ο κόμης στο στενό μονοπάτι και τραβούσε ά-λάνθαστα προς το μυστηριώδες σπήλαιο του νησιού. Η Χαίδω, περιεργή σαν γυναίκα που ήταν, τον άκολουθούσε με θιαστική λαχτάρα. Τά τρυφερά της πόδια δέν μωλωπίζόντουσαν, γιάτι έπίτηδες είχε διαλέξει ο κόμης το μακρυνό, αλλά πιο όμαλό από μονοπάτι, προς χάριν της...

Ένωιθε θαθεία συγκίνησι στην ψυχή της, ή νεαρή Έλληνί-δα. Όχι τόσο, θεία, γιά το έξωτικό περιβάλλον, στο όποιο θά θριασκόταν σε λίγο, όσο γιάτι έπρόκειτο να εισόηση στην ψυχή του κόμητος, μαθαίνοντας απ' το ίδιο του το στόμα—το τρι-κυμισμένο παρελθόν της ζωής του...

Έφτασαν στο ύπόγειο σπήλαιο, ή είσοδος του όποιου ήταν άδύνατο ν' άνακαλυφθί από μάτι άδιακρίτων. Κυκλωμένη από σκατεινούς κι' άποκρήμινους θράχους ή είσοδος αυτή του ύπο-γείου σπηλαιο, ήταν δολέτα άόρατη από παντού. Όσοδη-ποτε και νάμπαχνε κανένας άπάνω στους θράχους του σφα-κρού νησιού, δέν θά μπορούσε ποτέ να την άνακαλύψη... Άλλά και να την άνακάλυπτε άκόμη, δέν θά μπορούσε ποτέ να φαν-ταστή, ότι το πηγάδι αυτό, το σκαμμένο άνάμεσα στους θρά-χους—σαν κρατήρας ήφαιστείου—μπορούσε ποτέ να οδηγίη σε ύπόγειο σπήλαιο!

Σε σπήλαιο, μάάλιστα, τά όποια ήταν έπιλωμένα με άναπα-λτική πολυτέλεια, και τά ό-ποια έκλειναν μέσα τους ά-μυήτους θησαυρούς χρυσών νομισμάτων, κοσμημάτων και πολυτιμωτάτων λίθων!

Από μία σκάλα, προετοι-μασμένη ήδη απ' τους προ-πορευθέντας Μπερτούτσι και Άλγης, μπήκαν στον σπήλαιο ο κόμης κι' η Χαίδω. Λοχνίε-πολλές, άναμμένες απ' τους πιστούς αυτούς ύπηρετές, φω-ρίζαν την ιδιαιτέρη ύπόγειο αίθουσα του κόμητος και θαλάσσια άράματα έκαγαν στη φωτιά κι' εύωδιάζαν τον άέρα.

Τάπητες παντού, στρωμέ-νοι στο έδαφος κι' άπλωμένοι στους τοίχους της αίθουσής αυτής, την παρουσίαζαν σαν μια μαγευτική έρωτική φω-λιά Παράδεισου. Τά δέ προ-λυτελέστατα έπιπλα κι' οι προ-σταλλίνοι βενετικοί καθρέ-φτες—οι όποιοι άναστακλού-σαν το φώς των λαυγιών κι' άστραποβολούσαν—συμπλή-ρωναν την έξωτική φαντα-σμαγορία του περιβάλλον-τος.

Ο Μοντεχρήστος είχε κα-θήσει τώρα, σε μια πολυθρό-να καθισμένη πλάι του ή νε-αρή Έλληνίδα κι' άκουμπών-τας στα γόνατά του Μοντεχρήστου, τον κυτούσε με το γλυκό της βλέμμα γεμάτο από θουδή λατρεία...

Ο κόμης, της φίλησε πρώτα με τρυφερότητα τα κατάλευκα άγόνα μέτωπό της. Ύστερα έκλεισε το χέρι της στα δικά του, το χείδεσε κι' άρχισε να της έκμυστηρεται το παρελθόν του άργά έπίσημα, με άπεριγραπτή μελαγχολία στη φωνή του...

Της έλεγε όλα τά τρομερά γεγονότα, τά όποια τυράνησαν τη ζωή του έπί είκοσιτέσσερα δολοκλήρα χρόνια: Τά δεκατέ-σσερα του κατέργου του και τά άλλα δέκα της άποδράσεώς του, της έκδικήσεώς του έναντίον όλων των άτιμων έχθρων του και της ζωής του, άσ τη στιγμή άκριβώς έκεν.

Τελείωσε πια τη διήγησή του. Στεκόταν όρθιος, τά χείλη του έρείσανε τα μάτια του έλαμπαν.

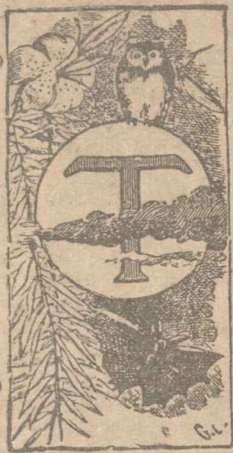
—Μικρούλα μου, μ' άκούεις! πρόσθεσε κατόπιν. Περιμένω τη γνώμη σου!... Δικαιολογείς στην άνή ψυχή σου, τις πρά-ξεις μου και τα διαδήματά μου;...

Η Χαίδω τον κύτταζε έπίμονα. Θαυμασμός αλλά και λατρεία φώτιζαν τα μεγάλα, άθσα μάτια της. Ένωιθε, ότι ο τόσο έκ-λεκτός αγαπημένος της, άδύναμος γιά μια στιγμή—σαν άνθρο-πος που ήταν κι' αυτός έκμυστηρετόν τις τρικυμίες της ψυχής του, ζητώντας μια άνακούφιση. Σε κανέναν δέν είχε ά-ποκαλύψει ως τότε, το γιγάντιο έργο της έκδικήσεώς του. Και ζητούσε τώρα ν' άλαφρώση την ψυχή του και τη συνείδησή του

ΕΞΕΝΑ ΛΙΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ

Ο ξεπρεξ του Μεξικού, δυό μέρες τώρα, έπείχε με λιγγιώδη ταχύτητα την ατρίνη κι' ατελείωτη εσθάβαννα.

Σ' ένα διαμέρισμα της πρώτης θέσεως ήταν μια εθιμική συντροφιά, που περιόχεσε ευχάριστα τις μονότονες ώρες του ταξιδιού. Οι διασκεδαστικοί αυτοί ταξιδιώτες ήταν έξι :

Ένας έμπορος αλόγων, μ' ένα πλόριο εσομπερό, μια όμορφη Μεξικάνη, ή Μερσεντές Έρσονέλα, ο πατέρας της Δόν Καίσαρ Έρσονέλα, ένας Γερμανός μηχανικός, ο Γιόχαν Νόσους, ένας άλλος Μεξικανός, ο Δόν 'Υάκινθος 'Αγιάλλα, πατήρας κατακτητής γυναικών καρδιών, κι' ένας κοντόχοντρος 'Αμερικανός, ο μίστερ Νάτ Λέβινσον, ένας αγαθός άνθρωπος, που κόνιζε την πλά του και ξεκαρδίζονταν από τα γέλια.

Ο Δόν 'Υάκινθος 'Αγιάλλα, που καθόταν ακριβώς απέναντι από την όμορφη Μερσεντές, ήξερε τις πιο έξυπνες και τις πιο κοινές ιστορίες του κόσμου. Σε κάθε λέξη του, όλη η συντροφιά ξεσπούσε σαν δυνατά κι' άκράτητα γέλια, που έβγαζαν τους άλλους ταξιδιώτες να ξεφινιάζονται.

Αξασμα όμως, κατά το βράδυ, λίγο πιο πέρα από τα σύνορα, το τραίνο τραντάχτηκε απότομα και στάθηκε. Μέσα στο σκοτάδι τότε ακούστηκαν πολλοί πυροβολισμοί, άγριες φωνές και παράξενα σφυρίγματα.

—Τι συμβαίνει ; ρώτησε ανήσυχος ο Δόν 'Υάκινθος 'Αγιάλλα, και σηκώθηκε από τη θέση του.

—Ληστεία επιβίσις !... εξήγησε ο μίστερ Λέβινσον.

Η όμορφη Μερσεντές ανατρίχισε κι' έβριξε μια τρομαγμένη κραυγή. Έπειτα έβγαλε γρήγορα από το λαιμό της το μαργαριταρένιο κολλιέ της, άνοιξε ένα μικρό καλάθι με φρούτα, που ήταν κάτω από τη θέση της, το έκρυψε και μέσα κι' ύστερα ξανακάλυψε ησυχία στη θέση της.

Έκείνη τη στιγμή, δυό προσωποδοτόροι δώρισαν μέσα στο διαμέρισμα, με το πιστόλι στο χέρι.

—Ψηλά τα χέρια ! φώναξαν άγρια.

Ο Δόν 'Υάκινθος 'Αγιάλλα έκανε να βγάλει το περιστόφο του, μα δεν πρόφτασε, γιατί μια σφαίρα τρύπησε το καπέλο του και τον έκανε να παγώσει από το φόβο του.

—Ήσυχα, παλλημάρι μου !... του είπε τότε ένας από τους προσωποδοτόρους. Η δεύτερη σφαίρα μου θα σου τρυπήσει την καρδιά. Έμπρός, ψηλά τα χέρια !...

Ο Μεξικανός ύπνισσε, τρώγοντας τα δόντια του από τη λύσσα.

—Και τώρα, κυρίες και κύριοι, εξακολουθήστε ο ληστής, ο σύντροφός μου θα κάνει ένα μικρό έσομο... Έμπρός, Τομάζο !...

Ο Τομάζο άρχισε να γδύνει τους ταξιδιώτες από τα ρολόγια τους και τα πορτοφόλια τους. Όταν έφτασε μπροστά στη Μερσεντές, κίτταξε περίεργα το γυνικό λαιμό της, της ζήτησε συγγνώμη για την ενοχλήση, έδωσε μια κλωτσιά στο καλάθι, που φαινόταν κάτω από τη θέση της, για να πάει πιο μέσα, και στάθηκε μπροστά στον μίστερ Λέβινσον.

—Έμπρός, φίλε, του είπε, δός μου το πορτοφόλι σου !...

—Ακούστε, του απάντησε ο 'Αμερικανός, ή θέπτε μου ένα δύσκολο. Είμαι παραγγελιοδόχος και δεν έχω μαζί μου παρά αυτή εδω τη σάκκα, που είναι γεμάτη από δειγμάτια χαρτιών και εκατόν πενήντα δολάρια, τα οποία πρέπει να παραδώσω στον προϊστάμενό μου...

—Δεν βαρύνεσαι !... σάρκασε ο ληστής. Πες στο άρρενικό σου ότι τα δώσαες στους φτωχούς ! Έμπρός !...

Δός μου το πορτοφόλι σου, γιατί δεν έχω καιρό για χάσιμο !...

—Πάει καλά... στέναξε ο μίστερ Λέβινσον. Θα σάς δώσω τα εκατόν πενήντα δολάρια, μα πρέπει να ξέρετε ότι υπάρχει εδω μέσα στο βαγόνι κάτι, που αξίζει είκοσι φορές περισσότερο. Είμαι πρόθυμος να σάς πω που βρίσκεται, φάνε να μη μου πειράζει τα εκατόν πενήντα δολάρια που έχω μέσα σ' αυτή τη σάκκα.

—Λέγε γρήγορα, γιατί θα σου τινάξω τα μυαλά στον αέρα !... ούρ-

λιαξε ο Τομάζο, και του στήριξε το πιστόλι στον κρόταφο.

—Στάσου, βλάκα !... φώναξε ο άλλος προσωποδοτόρος. Δεν μιλώ ξανά στον κόσμο !...

Και γυρίζοντας προς τον 'Αμερικανό, επρόθεσε :

—Ναι, έχω το λόγο μου ότι θα σάς άτησουμε άπαιχτα τα λεφτά σας, αν μάς πείτε που είναι κρυμμένο εκείνο που αξίζει είκοσι φορές περισσότερο...

—Σύμφωνοι ! φώναξε ο μίστερ Λέβινσον. Άνοιξτε λοιπόν εκείνο το καλάθι, που βρίσκεται κάτω από τη θέση της όμορφης αυτής νέας και ανάμεσα στα φρούτα θα βρείτε ένα μαργαριταρένιο κολλιέ !...

Οι άλλοι ταξιδιώτες άφησαν να τους ξεφύγουν από το στόμα ένα σπασμα άγανακτισμού.

—Παληάνθρωπε !... φώναξε στον 'Αμερικανό ο Δόν 'Υάκινθος 'Αγιάλλα. Είσαι ένας άνθρωπος !...

Κι' έκανε να γυρίσει αλάνο του. Μα μια δεύτερη σφαίρα τον έγδυσε το ατρί. Ο Μεξικανός σήκωσε πάλι τα χέρια του ψηλά και πρσίσισε από τη λύσσα του.

Ο Τομάζο τότε άνοιξε το καλάθι, πήρε τα μαργαριτάρια, τα έβαλε στην τσέπη του κι' έπειτα έκανε μια ιερωνική υπόκλιση στην όμορφη Μερσεντές.

—Αυτούμια που σάς στενοχώρησα... της είπε.

Έκείνη τη στιγμή άκουστηκαν πάλι σφυρίγματα. Οι ληστές άκουσαν έξω από το διαμέρισμα και χάθηκαν μέσα στη νύχτα...

Ο Δόν 'Υάκινθος 'Αγιάλλα τράβηξε τότε το πιστόλι του και της έβριξε. Μα ή σφαίρα του πήγαν χαμένες μέσα στο σκοτάδι.

—Τι πεσιματζής που είναι ο φίλος μας !... έκανε ο μίστερ Λέβινσον με άπαθια.

Ο Μεξικανός, κατακόκκινος από το θυμό του, τον άρπασε από τους ώμους, τον τράνταξε δυό-τρείς φορές και του φώναξε κατά προσέλι :

—Είσαι ένας άνθρωπος !...

—Τι φοβή !... έκανε ή Μερσεντές, κλαίγοντας με λυγμούς. Από τα μαργαριτάρια ήσαν ή μόνη προίκα μου !...

—Έννοια σας !... της είπε τότε ο Δόν 'Υάκινθος 'Αγιάλλα. Στον πόθο σταθμό που θα φτάσουμε, θα τον παραδώσω στην αστυνομία αυτόν τον θρασύδειλο !...

—Ησυχάζετε !... Ησυχάζετε !... έκανε με την έλα άπάθεια ο μίστερ Λέβινσον.

Και γυρίζοντας προς την Μερσεντές, τη ρώτησε :

—Πόσο κόστισε το κολλιέ σας ;...

—Πέντε χιλιάδες δολάρια ! του φώναξε κίνη μ' ένα λυγμό.

—Θαμάρια !... Άς υποθέσουμε ότι το πήρα εγώ... Είσαι ενοχλημένη, αν σάς το άγοράσω δέκα χιλιάδες δολάρια ;

—Όλος ο κόσμος κίτταζε κατάπληκτος τον μίστερ Λέβινσον. Έκείνος χαμογέλασε και άνοιξε τη σάκκα του. Πήρε από μέσα ένα μικρό χαρτομίστριο, μέτροσε δέκα χαρτομίστρια των χιλίων δολαρίων και τα έδωσε στην όμορφη Μερσεντές.

—Σενοριττα, της είπε, σάς έμα εγγνώμη γι' αυτή την ένοχληση... Και τώρα θα σάς εξηγήσω γιατί σάς πρόδωσα. Βλέπετε αυτή τη σάκκα ; Έλαπόν, εδω μέσα έχω ένα εκατομμύριο δολάρια. Είμαι ο Νάτ Λέβινσον, ο εβραϊκός των μιλίων, και γνωρίζω στη Νέα 'Υόρκη έστερ' από ένα σωρό καλές δουλειές, που έκανα δώ πέρα στο Μεξικό. Β' έπειτα λοιπόν δι' ένα είμαι άνθρωπος, άλλ' άπαισίστα ένας έξυπνος άνθρωπος. Μ' ή θυσία των μαργαριταρών σας έσωσα ένα δολάριο εκατομμύριο !... Μα έννοια σας ! Μάε φτάσω στη Νέα 'Υόρκη, θα σάς κάνω δώρο ένα ώραιότερο κολλιέ. Και τώρα, φίλοι μου, τί λέτε ; Δεν μπορείτε να ξαναχάσετε ' δόστεια μας ;...

Κι' ο μίστερ Λέβινσον άπαισίστα την πλά του και ξεκαρδίζονταν άναπαυτικά στον καναπέ του.

ΦΡΑΝΚ ΒΕΡΝΟΝ

"ΟΛ' ή συντροφιά ξεσπούσε σε δυνατά κι' άκράτητα γέλια...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΕΤΤΑ από είκοσιτρία χρόνια μετά το έπεισόδιο αυτό, ο Βερλαίν έγραφε σχετικάς τα εξής :

«Ο Καρζά έπαθε μερικές ελαφρές εκδόρες. Πάντως, ή άπόπειρα αυτή του Ρεμπώ ήταν πολύ άξιοδότηνη».

Μ' αυτά τα λόγια ο ποιητής έπεδόκε να μειώσει τη σημασία του έπεισοδίου και της εδνήνης του φίλου του. Μα αν ο Καρζά δεν τραυματίστηκε σοβαρά, αυτό ήταν εντέλως τραχίο και άφελος, κυρίως στο πλάτος του τραπέζιου που τον έχωριζε από τον αντίπαλό του. Η εδνήνη του Ρεμπώ (όπως και του Βερλαίν, σε μια άλλη παρομοία περίπτωση που δηγηθήκαμε), παραμένει άκραιφα.

Κι' οι δυό τους, όταν μεθούσαν, έφταναν ής ήθρα του έγγλήματος. Μα ο Βερλαίν δεν θυμόταν πείσι τίποτε, όταν μεθούσε. Ο Ρεμπώ όμως, και νησιτικός, κυριεύονταν συχνά από την έλα ματιά. Τό μόνο που τον συγκρατούσε, ήταν ο φόβος της φυλάξης. Από το χορηγόποιο ήταν άφικτα πονηρό και προσηγορικό, κι' άρα κινούσε καλά τις δουλειές του.

Έχε κι' άλλα άνομα ελαττώματα. Ήταν, μπαξή των άλλων, και κίερατος. Μετά την αναχώρησή του από το σπίτι του Βερλαίν, δέχτηκε τη φιλοξενία του άνομαστο σκατοσκαφτού 'Αντρέ Ζιλ. Μα αυτό το έσο — γράφει ο 'Αντρέ Ζιλ — είχε μεγάλη οσμή προς την κίεση. Το έσο προή της φιλοξενίας ο σκατοσκαφτός άνελήθη την έξαφάνα από το σπίτι του μερικών άντικειμένων και χρημάτων και παρακάλεσε τον Ρεμπώ να του άδειάσει τη γωνία.

Κατά το τέλος του 'Οκτωβρίου (τρείς βδομάδες περίπου μετά την άφιξη του Ρεμπώ στο Παρίσι), ο Βερλαίν κι' ή γυναίκα του είχαν φάει ένα βράδυ στο σπίτι της μητέρας του ποιητή. Όταν ξαναγύρισαν στο σπίτι τους, πλιν πλαγιάσαν, άρχισαν να μιλούν για τον Ρεμπώ.

Ο Βερλαίν δηγότανε στη σέληνό του με ποιά τρόπο ο νεαρός φίλος του ο οποίος ήταν πάντα άπένταρος, έκαυοκίσε το πάθος του για τη διάβαση στη Σαρίτ-βίλ : «Έγλεβε άπλούστατα βιβλία από ένα βιβλιοπωλείο. Στην άρχή έννοιατε κάποια έπι γι' αυτό και σέφτηκε να ή ξαναπληρώ μετ' το διάβαση. Μα έπειτα, αρροβούμενος μήπως τον έπαισινού, άρρο τα διάβασε, τα πουλούσε».

Από άποδινάει, τώλησε να παραστηρή ή Ματθίλδη, ότι ο φίλος του δεν ήνε και τόσο λεπτός άνθρωπος...

Από έπτασε.

Μάε ή διασηγημένη γυναίκα πρόφερε από τα λόγια, ο Βερλαίν, χωρίς να πη τίποτε, την άποψη ότι τα δυό μπράτσα, την τώλησε έσο από το κρεβάτι, όπου είχε κάμψει, και την γρέμισε κτηνωδώς στο πάτωμα. Ο άόρητος τις πτώσεως έόνησε την άδελφή της Ματθίλδης, τον Σιδρό, ο οποίος κοιμόταν εκείνο το βράδυ στο πάτωμα του σπέρ, σ' ένα δωμάτιο ακριβώς κάτω από το δωμάτιο του άνδρόγυνου. Άνοιξε άπαισίστα την πόρτα του και φώναξε με τόνο σιλήρο :

—Τι συμβαίνει, λοιπόν, άπάνω ;

Ο Βερλαίν, φοβισμένος, δεν τώλησε ούτε να κινή, ούτε και ν' άπαντήση.

Έπειτα μέρες, έπειτα άπ' αυτή τη σκηνή ή Ματθίλδη γέννησε ένα παιδί, που το ώνόμασαν Ζωζέ. Αυτό το γεγονός άντι να άνη τη γαλήνη στο άνδρόγυνιο, χειρότερος άπαισίστα την κατάσταση.

Αν δεν ήταν εκεί ο Ρεμπώ, ο νέος πάθος θα μαλάωνε, μα ο Ρεμπώ ήταν εκεί, τώλησε εινε μεγάλη και πρωτοφανής και δεν ήνε άπίθανο να έξαπλήσουν έντός άλλων ήμερών και ατ 20 χιλιάδες σκαμίων, που έτοιμάσανε.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Παρακαλούσαν οι άναγνώστες των περιοδικών μας να σπείρουν να παραλάβουν τα βιβλία των έκαίρων, όστι ή έήτησε εινε μεγάλη και πρωτοφανής και δεν ήνε άπίθανο να έξαπλήσουν έντός άλλων ήμερών και ατ 20 χιλιάδες σκαμίων, που έτοιμάσανε.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΚΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΣΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ

που σάς χαρίζει το «Μπουκέτο» και ή «Οικογένεια»

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

Επίσης συνεχίζεται ή διακομή του Α' βιβλίου μας

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΛΥΒΕΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

Παρακαλούμε οι άναγνώστες των περιοδικών μας να σπείρουν να παραλάβουν τα βιβλία των έκαίρων, όστι ή έήτησε εινε μεγάλη και πρωτοφανής και δεν ήνε άπίθανο να έξαπλήσουν έντός άλλων ήμερών και ατ 20 χιλιάδες σκαμίων, που έτοιμάσανε.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήσαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγεμρόν.

του. Ο Βερλαίν, με τα ρούχα του και με το καπέλο του, ξεκαρδίζονταν από κρεβάτι της Ματθίλδης, με το κεφάλι του προς το κάτω μέρος και με τα γεμάτα-λάσπες παπούτσια του στο μαξιλάρι, πλάι στο πόδαρο της λεχούς. Σε λίγο άποκοιμήθηκε μ' έναν ύπνο κτηνωδής. Σ' αυτή τη στάση τον βρήκε ή πεθερά του, μπαίνοντας την άλλη μέρα το πρωί στην κάμαρή του.

Παρ' όλη την καλωσύνη της, ή μητέρα της Ματθίλδης αυτή τη φορά άγονάκτισε. Μα ο Βερλαίν, άντι να δικαιολογηθή, σήηξε κάτω από το κρεβάτι, κατέθηκε τη σάκκα τρέχοντας και βγήκε έξω, χωρίς καν να περιποιηθή καθόλου τον έαυτό του.

Και ή Ματθίλδη, ή όποια τα δηγείται αυτά, προσθέτει :

«Έε άλλου, από της άφίξεως του Ρεμπώ, ο Βερλαίν δέν έδιαφερόταν καθόλου για το ντύσιμό του. Έκανε μια βδομάδα ν' αλλάξει εσάρρουχα και να γυαλίση τα παπούτσια του».

Τόσσο, μ' αυτή την τωναλέττα, πήγε το ίδιο βράδυ, μαζί με τον Ρεμπώ, στο «Τεάτο - Φανασά», στην προμέρα της «Έγκαταλειμμένης», ένός μονοπρακτού του Φρανσουά Κοπέ. Μετά το θέατρο, μέθισε μαζί με το φίλο του κι' άργα τη νύχτα ξαναγύρισε στο σπίτι του, κρυμμένος από τα δαμνιά του. Τό νεογέννητο, ξυπνώντας από το δάδυ που έκανε ο πατέρας του, άρχισε να φωνάζει μέσα στο λίκνο του.

Η Ματθίλδη, ή όποια ήταν τότε μόλις δεκαοχτώ χρόνων, άνασπρώθηκε στο κρεβάτι της κι' άρχισε να στενάζει και να κλάει.

Αυτό έότασε για να κάνει έσο φρενών τον μεθυσμένο.

—Νά την ! ούρλασε, απλώνοντας τη γροά ή του προς την Ματθίλδη. Νά την ή «Έγκαταλειμμένη» του Κοπέ !... Μα έγω θα την σκοτώσω μαζί με το παιδί μου...

Και κυριεύτηκε από την έμμομη ιδέα να βάλει φωτιά σ' ένα ντουλάπι, μέσα στο όποιο ο πεθερός του φύλαγε τα σφύγγια του για το κνήνη.

Έτσι, έτος έλεγε, θα τίνανε στον αέρα το σπίτι και τη γυναίκα του μαζί...

Τού κόσμου ή φτωχή νοσοκόμα προσπαθούσε να τον καθουχάσει. Με μεγάλη δυσκολία στο τέλος καθόρθωσε να τον πείση να πάη να πλαγιάσει στην κάμαρά του. Μα σε λίγο ο Βερλαίν ξαναγύρισε, πό μαυανία στην κάμαρά του. Απείλησε λοιπόν μ' αυτή τον Βερλαίν, ο όποιος άναγκάστηκε να ύποχωρήσει, κι' έτσι ή νοσοκόμα μπόρεσε να κλειδώσει την πόρτα.

Κατά το τέλος Δεκεμβρίου 1871, τρείς μήνες άκριβώς μετά την άφιξη του Ρεμπώ στο Παρίσι, ο Βερλαίν πήγε μόνος στο Βέλγιο, για να πάρει ένα χρηματικό ποσό, που είχε μ' ένα συμβολαιογράφο, μετά το θάνατο της θείας του Λουίζας.

Την παραμονή των Χριστουγέννων βοιόσταν στο Παρίσι, στο σπίτι του δημάρχου του χωριού. Μετά τη λειτουργία του μεσονυκτίου, πήγε στην ταβέρνα. Έκει έγραψε στον κουνάβλο του Σιδρό μια έπιστολή εικονογραφημένη, της όποιας ή άίσχροτης, τόσο του κείμενο, όσο και στις εικόνες, ήταν άπειρήγοστη.

Κατά την έπιστολή του Πάλ στο Παρίσι, ή κενής ξανάρχισαν. Στις 13 'Ιανουαρίου, ή Ματθίλδη, ή όποια ήταν άρρωστη, έμεινε στο κρεβάτι. Ο Πάλ, μετά το βραδινό φαγητό, δρασκετισμένος που τος είχαν σερβίρει χύμο καφέ, άνέθηκε στην κάμαρή της γυναίκας του, γυρεύοντας κνήνη.

—Η γαλήνη σου, της φώναξε, ή νυχτοχώρα σου, μ' έρεθίζουν !... Φτάνει πεί ! Έπειτα, κρυμμένος από τον παραξυσμό της μακίας του, άρπασε απότομα το παιδί του και το πέταξε στο κρεβάτι, κατήρισε το γόνατό του έπάνω στο στήθος της και άρχισε να της σφίγγει δυνατά το λαιμό, για να την πνίξει.

Ακούγοντας τις κραυγές που έόναζε ή κόρη τους, ο πεθερός κι' ή πεθερά του Βερλαίν έτρεξαν μέσα, ενώ έκπαιος έφτασε και πήγε να κοιμηθή στις μητέρας του. (Ακολούθει)

Κατά το τέλος Δεκεμβρίου 1871, τρείς μήνες άκριβώς μετά την άφιξη του Ρεμπώ στο Παρίσι, ο Βερλαίν πήγε μόνος στο Βέλγιο, για να πάρει ένα χρηματικό ποσό, που είχε μ' ένα συμβολαιογράφο, μετά το θάνατο της θείας του Λουίζας.

Την παραμονή των Χριστουγέννων βοιόσταν στο Παρίσι, στο σπίτι του δημάρχου του χωριού. Μετά τη λειτουργία του μεσονυκτίου, πήγε στην ταβέρνα. Έκει έγραψε στον κουνάβλο του Σιδρό μια έπιστολή εικονογραφημένη, της όποιας ή άίσχροτης, τόσο του κείμενο, όσο και στις εικόνες, ήταν άπειρήγοστη.

Κατά την έπιστολή του Πάλ στο Παρίσι, ή κενής ξανάρχισαν. Στις 13 'Ιανουαρίου, ή Ματθίλδη, ή όποια ήταν άρρωστη, έμεινε στο κρεβάτι. Ο Πάλ, μετά το βραδινό φαγητό, δρασκετισμένος που τος είχαν σερβίρει χύμο καφέ, άνέθηκε στην κάμαρή της γυναίκας του, γυρεύοντας κνήνη.

—Η γαλήνη σου, της φώναξε, ή νυχτοχώρα σου, μ' έρεθίζουν !... Φτάνει πεί ! Έπειτα, κρυμμένος από τον παραξυσμό της μακίας του, άρπασε απότομα το παιδί του και το πέταξε στο κρεβάτι, κατήρισε το γόνατό του έπάνω στο στήθος της και άρχισε να της σφίγγει δυνατά το λαιμό, για να την πνίξει.

Ακούγοντας τις κραυγές που έόναζε ή κόρη τους, ο πεθερός κι' ή πεθερά του Βερλαίν έτρεξαν μέσα, ενώ έκπαιος έφτασε και πήγε να κοιμηθή στις μητέρας του. (Ακολούθει)

Κατά το τέλος Δεκεμβρίου 1871, τρείς μήνες άκριβώς μετά την άφιξη του Ρεμπώ στο Παρίσι, ο Βερλαίν πήγε μόνος στο Βέλγιο, για να πάρει ένα χρηματικό ποσό, που είχε μ' ένα συμβολαιογράφο, μετά το θάνατο της θείας του Λουίζας.

Την παραμονή των Χριστουγέννων βοιόσταν στο Παρίσι, στο σπίτι του δημάρχου του χωριού. Μετά τη λειτουργία του μεσονυκτίου, πήγε στην ταβέρνα. Έκει έγραψε στον κουνάβλο του Σιδρό μια έπιστολή εικονογραφημένη, της όποιας ή άίσχροτης, τόσο του κείμενο, όσο και στις εικόνες, ήταν άπειρήγοστη.

Κατά την έπιστολή του Πάλ στο Παρίσι, ή κενής ξανάρχισαν. Στις 13 'Ιανουαρίου, ή Ματθίλδη, ή όποια ήταν άρρωστη, έμεινε στο κρεβάτι. Ο Πάλ, μετά το βραδινό φαγητό, δρασκετισμένος που τος είχαν σερβίρει χύμο καφέ, άνέθηκε στην κάμαρή της γυναίκας του, γυρεύοντας κνήνη.

—Η γαλήνη σου, της φώναξε, ή νυχτοχώρα σου, μ' έρεθίζουν !... Φτάνει πεί ! Έπειτα, κρυμμένος από τον παραξυσμό της μακίας του, άρπασε απότομα το παιδί του και το πέταξε στο κρεβάτι, κατήρισε το γόνατό του έπάνω στο στήθος της και άρχισε να της σφίγγει δυνατά το λαιμό, για να την πνίξει.

Ακούγοντας τις κραυγές που έόναζε ή κόρη τους, ο πεθερός κι' ή πεθερά του Βερλαίν έτρεξαν μέσα, ενώ έκπαιος έφτασε και πήγε να κοιμηθή στις μητέρας του. (Ακολούθει)

Κατά το τέλος Δεκεμβρίου 1871, τρείς μήνες άκριβώς μετά την άφιξη του Ρεμπώ στο Παρίσι, ο Βερλαίν πήγε μόνος στο Βέλγιο, για να πάρει ένα χρηματικό ποσό, που είχε μ' ένα συμβολαιογράφο, μετά το θάνατο της θείας του Λουίζας.

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ

Λουδοβίκου
Μπουσενάρ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο ξενόδοχος ωστόσο υιρίστηκε την καλή πελατεία. Γιατί συχνά κά-τω απ' τα κουρέλλια τους, οί σθάγκμεν κρύβουν τα πλούσια κέρδη τους ως χρυσοθή-ρων ή τα μεροκάματα ενός δολοκλήρου χρόνου.

«Ήφερε καλά επίσης καλά τη ζωή των σθάγκμεν. Ήφερε πώς μοιάζει με τη ζωή των ναυτικών, πού, μόλις πατήσουν στη γη, έπειτα από ταξείδι πολλών μηνών, αρχίζουν κάθε είδους γλέντια, ξεθεύοντας ασυλλόγιστα τα χρήματα που με τόσους κόπους κέρδισαν.

Προσποιήθηκε λοιπόν, καθώς τους είδε σκονισμένους κι ι-δραμένους, ότι τους πήρε για φτωχούς διαβόλους που πεινού-σαν και διψούσαν, και τους φώναξε ότι είχε την ευχάριστη να τους προσφέρει δωρεάν ένα ποτήρι τσάι.

Αυτή η πρόταση όμως προκάλεσε την αγανάκτηση των σθάγκ-μεν.

—Τσάι! φώναξαν, 'Αρκετό ήπιαμε έναν δολοκλήρο χρόνο... Τώρα είμαστε πλούσιοι και θα πιούμε, ότι μας άσέει... Πει-ρονοούμε το τσάι που μας προσφέρετε και θα πιούμε μπράν-τυ... από το καλύτερο... απ' αυτό που πίνουν οι λόρδοι... 'Εξ άλλου θα σε πληρώσουμε σαν λόρδο!

Η κατεργαριά του ξενόδοχου είχε πετύχει περίφημα. Έμα-θε έτσι πως οι τυχοδιώκτες αυτοί είχαν χρυσάφι και άφθονο έ-σως. Κι έπρεπε το χρυσάφι να περάσει από τις τσέπες τους στις δικές του. Αυτό ήταν ζήτημα δυο-τριών ημερών το πολύ.

Έσπευσε λοιπόν να μπη μέσα στο πανδοχείο του κι άμέσως ξαναγύρισε με δυο μπουτίλιες μπράντυ, τις οποίες κι έδωσε στους σθάγκμεν που ξεκουραζόντουσαν κάτω από ένα κοιμιόδεντρο. Γιατί, ως τη στιγμή εκείνη, δεν είχαν μπη μέσα στη σάλλα του πανδοχείου, επειδή ήξεραν και μό-νοι τους σε τι πειρασμούς θα τους έβαζαν τα πια-τά που βρισκόντουσαν εκεί μέσα. Ο ξενόδοχος πάλι, ο οποίος ήξερε κι αυτός πόσο αδύνατες ή-σαν ή αποφάσεις του και πόσο μεγάλη ή άγαπη τους προς το ποτό, δεν επέμενε να περάσουν μέ-σα. Ήταν βέβαιος πως σε λίγο θαμπάναν μόνοι τους.

Τους είχε πάει απ' το καλύτερό του μπράντυ ή μάλλον από το πιο δυνατό κι' εκείνοι το βρήκαν εξαίρετο.

Μά δυο μπουκάλες για είκοσι ανθρώπους, είχε σταγών έν τώ ώκεανό, ένα αυγό για ένα σύνταγ-μα στρατού. Με το λιγιστό ωστόσο αυτό μπράν-τυ, τα μάτια άναψαν κι' ή γλώσσες άρχισαν να γλείφουν τα χείλη.

—Αυτό το μπράντυ είναι περίφημο. Πώς σου φαί-νεται. Μοϋλλερ; Τι λες και σύ, 'Οθεν;

—Ολ' οι Γερμανοί ονομάζονται συνήθως Μοϋλλερ, μεταξύ των τυχοδιωκτών αυτών, και όλοι οι 'Ιρλανδοί άκούνε στο ένο-μα 'Οθεν.

—'Υπέροχο! φώναξε κάποιος άλλος, ο Ντίκ ο 'Αγγλος. Κι' όλοι μαζί οι σθάγκμεν, απευθυνόμενοι προς τον ξενόδο-χο, του είπαν:

—Το μπράντυ σου είναι πολύ ωραίο. Πόσο το πουλάς;
—Δέν το πουλάω, το προσφέρο, άπάντησε μ' αξιοπρέπεια ο «λόρδος».

—Ο διάβολος να σου σφραγίση για πάντα το στόμα σου, μ' αυτή τη γενναϊότητα σου, που μοιάζει μ' έλεημοσύνη... φώνα-ξαν οι σθάγκμεν.

»Για ζητιάνους απένταρους μάς νομίζεις λοιπόν;..

»Μάθε λοιπόν, κύριε ξενόδοχε, ότι πηγαίνουμε στο Σέ-αν-Χιλ, ότι θαδείσουμε εκεί πολλά βάρβηλια, θα σπάσουμε πολλά πτηρία και θα πιούμε σαν άνθρωποι που το στομάχι τους κλείνει δολοκλήρη την έρημο του Καρκαρούκ!

—Πολύ καλά τζέντλεμαν! Πολύ καλά. Έχετε δίκιο. Μά δεν φτάνει το ότι δεχτήκατε από τον έρημιτη αυτό έδώ του

σπιτιού ένα ποτηράκι μπράντυ. Ο δρόμος είναι πολλές άκρες ά-πό δω ως το Σέ-αν-Χιλ.

»Αφήστε με λοιπόν να σας προσφέρω κι' ένα ποτηράκι ρού-μι από δαμάσκηνο, που μοσκοβολάει σαν κρίνο και που είναι γλυκό σαν το μέλι των άγρίων μελισσών.

—Ευχαρίστως! άπάντησαν οι τυχοδιώκτες. Μά ή ευγένεια έ-πιβάλλει να πληρώσουμε έμείς αυτό το κέραςμα... Είμαστε πλούσιοι... Έχουμε πολλά λεπτά...

—Σιωπή, παιδιά! τους διέκοψε ο ξενόδοχος. Δέν κάνει να μιλάτε για λεπτά... Οί ληστές είναι παντού και τα δέντρα έ-χουν αυτιά. Ευχαρίστως θα πω ένα ποτήρι στην ύεα σας, μά θα λυπόμουν πολύ άν σας...

Ο ξενόδοχος έφερε σε λίγο θριαμβευτικά μία νταγιζάνα που θα χωρούσε δέκα λίτρες τουλάχιστο και που το ψάθιο πε-κάλυμμα της φθαρμένο, έδω και κέ', έδειχνε πόσο παλιό ή-ταν το περιεχόμενό της.

—Μά είναι πολύ! φώναξε ο 'Οθεν, που σαν 'Ιρλανδός ήταν τοιγκούνης και σκεφτόταν τα χρήματα που θάβινε.

—Παιδί μου, του άπάντησε σοβαρά ο ξενόδοχος, άν άναστή-το χρυσάφι σου, φύλαξέ το... Πιές όμως! Αυτό άρρα μόνο έ-μένα

»Ένας ψίθυρος έπιδοκιμασίας υποδέχτηκε τα λόγια του φι-λόξενου ξενόδοχου κι' οι σύντροφοι του 'Ιρλανδο άρχισαν να τον κοροϊδεύουν για τη φιλαργυρία του.

Τότε εκείνος, ματαιωμένος, τράβηξε το σουγιά του, τον άνοι-ξε με μία δραματική χειρονομία και άποσφράγισε τη νταγ-τζάνα, φωνάζοντας:

—Νά!... Νά!... 'Αδέρφια μου, ο 'Οθεν είναι πλούσιος... Τι έ-νε αυτή ή μπουτίλια; Ένα τίποτε... Σας την προσφέρω μ' έλη-μου την καρδιά...

»Νά κι' έσύ, ξενόδοχε του διαβόλου, πληρώσου!...

Οί σθάγκμεν έξέπασαν σ' ένα δυνατό ούρα, βλέποντες τον 'Οθεν να βγάξη μία παραφουσκωμένη ζώνη, που είχε όλόγουρα στη μέση του, τη χούφτα γεμάτη χρυ-σόκοκοι και να τη δίνει στον ξενόδοχο.

Και για να τιμήσουν τον άμφιτρώνα άδειασαν την νταγιζάνα ως την τελευταία της σταγόνα... Έτσι κι' ή δίψα τους μεγάλωσε και συγχρόνως άρχισαν και να πεινάνε.

—Μπά! Έκανε ο Ντίκ, που τα μάγουλά του έ-χαν κοκκινίσει έλαφρά. Όπως έλεγε πρό όλίγου κι' ο ξενόδοχος, το Σέ-αν-Χιλ είναι μακριά από δω... Τι θα λέγατε άν σας πρότεινα να τιμήσου-με και έσύ για να στηλωθούμε;..

—Έ, ξενόδοχε του διαβόλου, τι έχεις να μ' ές προσφέρεις;

—Ένα βαρελάκι μ' άντζούγες άούγκριτες... το προτελευταίο μου... Ούτε ή Αυτό Μεγαλειότης ή βασιλισά μας, που ο Θεός να τη φυλάη, δεν πίνει τέτοιες...

—Ζήτω λοιπόν ή άντζούγες!...

Και ο δούλος των σθάγκμεν μπηκε μέσα στη με-γάλη σάλλα του πανδοχείου, όπου ένα τραπέζι έ-χε έτοιμασθή έντωμεταξύ έπίτηδες με πολυτέλεια, την όποια δεν περίμενε να βρή κανείς σ' αυτά τα μέρη: Τραπεζομάντηλα και πετσέτες κάτασπρα, πιάτα πολυτελή, ποτήρια που έλαμπαν—πράγματα δηλαδή με τα όποια τα κουρέλλια των σθάγκμεν άποτελούσαν χτυπητή αντίθεση.

Το βαρέλι με τις σαρδέλλες ήταν φριχτά άλατισμένο. Ο ξε-νόδοχος το είχε προσφέρει σκοπίμως. Έπρεπε να πούν σαν αφευγάρια για να σήσουν τη δίψα που τους έφερε.

Έτσι, οι ταξιδιώτες μας άναμμένοι σε λίγο, άνέβηκαν την αναχώρησή τους για την άλλη μέρα... Έντωμεταξύ, οι άλλοι μπορούσαν να κάνουν, παρά να πίνουν. Η κάθε του άλδοχου ξενόδοχου ήταν άνεξάντητος.

Κι' οι σθάγκμεν άρχισαν πράγματι να πίνουν, σαν άνθρωποι που δεν έχουν καιρό για χάσιμο.

Μετά τα δρεκτικά ήρθε κι' ή σειρά των φαγητών, φαγητό που κεντούσαν την όρεξη. Καθώς μάλιστα συνιδεονόσαν με έ-σθονο ποτό, οι φτωχοί μας διάβολοι έπесαν σε λίγο σε μ' έ-περίγραπτη μέθη.

Έπειτα ο ξενόδοχος τους έφερε χαρτιά κι' άρχισαν να πι-ζουν λυσσασμένα. Έπαίζαν για να περάσουν την ώρα, γιατί τα κέρδη δεν έμπαιναν στις τσέπες των κερδισμένων, άλλα γρη-σίμειναν για να πληρώνονται καινούργια κέραςματα. Κατόν άρχισαν να τραγουδούν ήλιθια τραγούδια, που τα δέκοπε ο

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΩΝ

λάγκας τους. Έπειτα άρχισαν κι' οι καυγάδες, άποτέλεσμα των όποιων ήταν να κυλίσουν κάτω απ' τα τραπέζια, νικηταί και ήττημένοι.

Τέλος, έπειτα από ένα άπερίγραπτο γλέντι, που βάσταξε σα-ρασακόττω ώρες, άρχισαν να φτιάχνουν απ' τα διάφορα πιστά άκατονώματα μίγματα και να τα πίνουν μονορούφι σε μεγά-λα ποτήρια.

Ο ξενόδοχος έντωμεταξύ έκανε χρυσές δουλειές, γιατί τα έ-χονα του άπερίγραπτου αυτού γλέντιού πληρώνόντουσαν τοίς μετρητάς και χωρίς παζάρια. Πολλοί από τους πελάτες του εί-χαν έξαλαφρωθή κιόλας έντελώς απ' τα χρήματά τους, που με τόσους μόθους και μέσα σε τόσο καιρό, είχαν συγκεντρώσει. Έτσι, ο λαμπρός αυτός άνθρωπος σκεφτόταν ότι σε λίγο θα έφτανε πια ή στιγμή που θα πετούσε έξω από την πόρτα τους πελάτες του, τους όποιους θα είχε άπογυμνώσει πια έντελώς.

Η τρίτη μέρα του γλέντιού είχε σημερώσει πια. Τότε ένας μακαϊκός ταξιδιώτης φάνηκε στο δυσθεώτο μονοπάτι που ώ-ληγούσε στο πανδοχείο, απ' το όποιο άντηχούσε ένα παράδοξο ήχο, κύτασε μία στιγμή το άλλόκοτο θέαμα που παρουσία-ζαν οι μεθυσμένοι και πήγε και κάθισε σ' ένα από τα τραπέ-ζια τους.

Ο νεοφερμένος ήταν ένας άντρας με τολμηρό παρουσιαστι-κό, καμμία τρανταριά χρόνων. Το ψηλό του άνάστημα, κομψό και καλοφτιαγμένο, παρουσιάζε μια δύναμη και μία εύκινησία άσυνήθιστες. Τα δυο μαύρα μάτια του έλαμπαν σαν μαυρισμέ-να άσπάλι, κάτ' απ' το πλατύγουρο καπέλλο του. Το λε-πτό του μαύρο μουστάκι έσκόταζε ένα στόμα μ' έκφραση έλαφρά σαρκαστική, με χείλη παχειά και κατακόκκινα. Οί δρόμοι στο έπιμαρό είχαν ψήσει την έπιερμίδα. Τα ρούχα του ήσαν οχι-ματικά σε πολλά μέρη, μά, παρ' όλ' αυτά, θα τον έπαρνε κα-νείς για μεγάλο άρχοντα μεταμφιεσμένο σε τυχοδιώκτη.

Οί σθάγκμεν, ζαλισμένοι από το ποτό, μόλις προσέξαν την είσοδό του κι' αυτοί που διατηρούσαν ακόμα κάποια λάμψη άν-τιλήφως, τον υποδέχτηκαν άδελφικά. Έκείνη τη στιγμή, ο ξε-νόδοχος είχε εξαφανιστή για πέμπτη ίσως φορά στο άνοιγμα

του ύπογειου του, απ' όπου ά-πορύνονταν ψίθυροι φωνών. Άλλοι οι ψίθυροι, που τους πρό-εξε ο νεοφερμένος σε μία στι-γμή σχετικής ήσυχίας των πε-ρίπατων, τράβηξαν άμέσως το ενδιαφέρον του. Προχώρησε ά-μέσως με προφύλαξη ως το ά-νοιγμα του ύπογειου, κρύφτηκε πίσω από ένα χοντροκαυμένο μπουφέ κι' άρχισε ν' άφογκρά-ζετα.

Η συζήτηση μέσα στο ύπό-γειο βάσταξε πολύ. Θά ήταν έ-σως πολύ ενδιαφέρουσα, για-τί ο νεοφερμένος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ήνα σκίρτημα και κρύφτηκε ακόμα καλύτε-ρα.

—Η στιγμής είναι πολύτιμες. Έβγα μια φωνή σφυριχτή. Άς βαστούμε. Το βράδυ ίσως θα είναι πολύ άργα.

—Μά, άπάντησε ο ξενόδοχος, δεν μπορώ να κάνω τίποτε. Με-ρικοί έχουν ακόμα χρήματα... Τι να γίνη;

—Πρέπει να τους τα πάρου-με... Άμέσως. Η σωτηρία μας άναταί να τους έχουμε στη δι-άθεσή μας. Ο άρχηγός φτά-νει... Είμαστε άποκλεισμένοι... Τι να κάνουμε;

—Πράγματι, ή κατάσταση είναι σοβαρή.

—Α! Άν αυτός ο καταρα-μένος Γάλλος δεν μου είχε σπά-σει τον έναν ώμο με τον πυρο-βλησμό της καραμπινάς του, θα μπορούσα να τους δέσω και

να τους κατεβόσω κάτω για να τους βάλω να δουλέψουν.

—Μπορώ να σε βοηθήσω. Μά άν άντισταθούν;

—Μία μαχαίρια στους πιο ζόρικούς και μία χούφτα χρυσά-φι στους πιο βολικούς.

—Νά! Κύτταξέ τους και μόνος σου!...

Ένα πρόσωπο χλωμό πρόβαλε άργά απ' το άνοιγμα του ύπογειου. Ο Φρικέτος ή Πιέρ λά Γκάλ θα το άναγνώριζαν ά-μέσως, γιατί άνήκε στον Άμερικανό πειρατή Χολλινταύ. Μά τι ήθελε τάχα αυτός εκεί;..

—Καλά, είπε στον ξενόδοχο. Έχεις ακόμα δυο ώρες στη διάθεσή σου για να τους άποδηλητηρίσεις...

Έπειτα εξαφανίστηκε μέσα στο ύπόγειο. Τότε ο νεοφερμέ-νος έγκάτελειψε το παρατηρητήριό του πίσω απ' το μπουφέ και έανακάθησε άνάμεσα στους κοιμισμένους μεθυσμένους, προσποιούμενος κι' αυτός πως κοιμάται και χρησιμοποιώντας για μαξιλάρι του το κορμί του 'Οθεν.

Έκείνη τη στιγμή, ο ξενόδοχος έκανε την έπανεμφάνισή του.

XI

Ο ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΕΘΥΣΜΕΝΩΝ. — ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ ΥΠΟΓΕΙΑΣ ΑΒΥΣΣΟΥ. — ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗ ΛΙΜΝΗ. — ΤΟ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΜΜΕΝΟ ΟΡΧΥΟ. — ΕΝΑ ΑΛ-ΛΟΚΟΤΟ ΣΥΓΓΗΜΜΑ ΤΩΝ ΑΝΥΠΟΤΩΤΩΝ ΣΒΑΓΚΜΕΝ — ΤΑ ΒΑΡΕΛΙΑ ΤΑ ΧΩΜΕΝΑ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΝΕΡΟ, ΚΤΛ. ΚΤΛ.

Ο ξενόδοχος ήταν πολύ ίκανός στην κατασκευή πιστών μονα-δικών. Μέσα στο ύπόγειο λοιπόν, κατασκεύασε τόσο δυνατά μί-γματα πιστών, τα όποια έδωσε κατόπιν στους πελάτες του, ώ-στε, έπειτ' από μία ώρα, είχαν βυθιστή όλοι στον πιο βαθύ ύπνο. Ούτε κανόνι δεν θα μπορούσε να τους ξυπνήση.

Τότε, σκύβοντας προς το άνοιγμα του ύπογειου που ήταν πάντα άνοιχτό, σφύριξε συνθηματικά.

Η χλωμή όψη του Χολλινταύ πρόβαλε για δεύτερη φορά.

—Έν τάξει, μίστερ Χολλινταύ, είπε ο ξενόδοχος.

—Όλ ράτι, άπάντησε ο Άμερικανός.

Ο ξενόδοχος ούτε καν είχε άντλήσει την άφιξη του άγνώ-στου, ο όποιος, υπερδεμένος ά-νάμεσα στους άλλους, είχε πα-ρακολουθήσει τα πάντα. Είχε περιμένει να πούμε πως είχε έ-γινε η τελευταία πιστά, που είχε φέρει πρό όλίγου ο ξε-νόδοχος, θέλοντας να συμπλη-ρώση το μεθύσι των πελατών του.

»Αν κι' έκανε κι' αυτός το μεθύσι, έν τούτοις διατη-ρούσε ήλη του τη διασητική διαύγεια και τη δύναμή του. Ή ξενόδοχος, τώρα άρχισε ν' ά-φελίζη τους πελάτες του να τους πάρην τα μαγαζία τους, τα πιστοφόρα τους και αυτές τις ζώνες τους, που είχαν ά-κόμα λιγιστά κομμάτια ή ψή-γματα χρυσού.

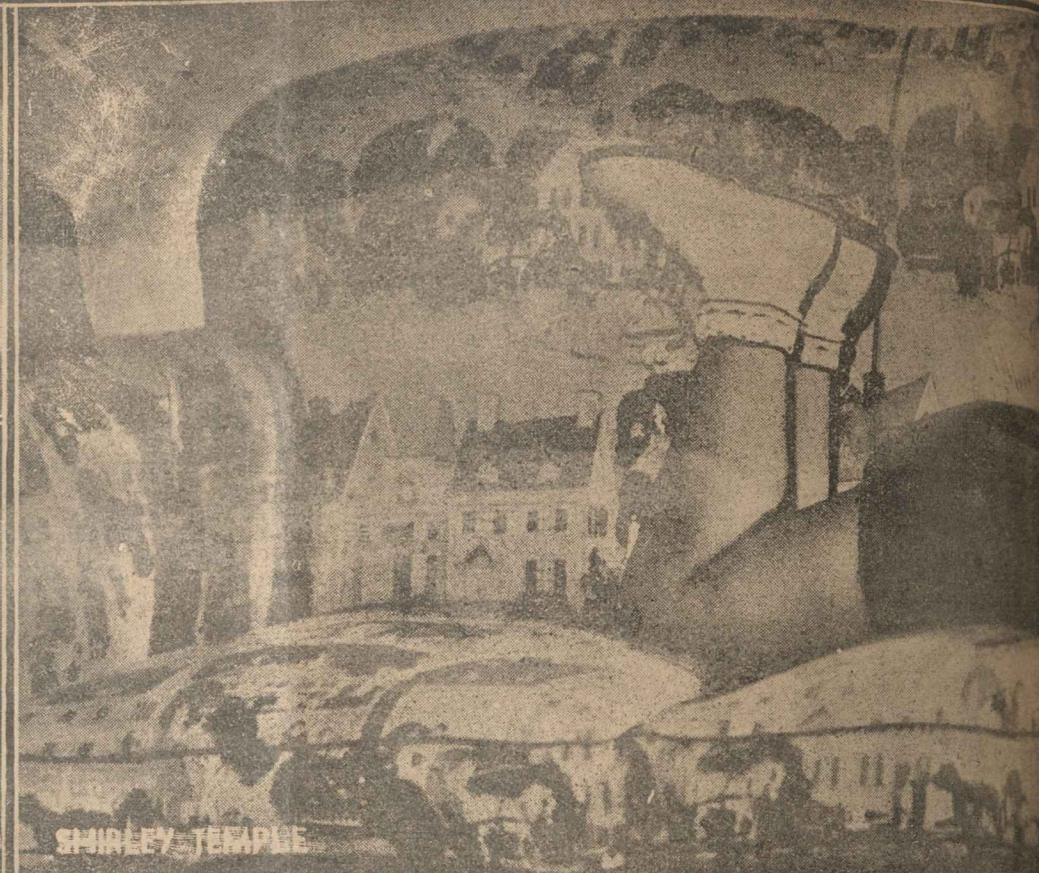
Ο άγνώστος, που τον παρα-κολουθούσε έντωμεταξύ με την άκρη του ματιού του, έ-δωσε με χίλιες προφυλάξεις το ρεβόλβερ του και το μα-χαίρι του, τα έβγαζε κάτω απ' το τσάπρι, και τα έναπέθε-σε με χίλιες προφυλάξεις πάλι, ά-φοδ' ο ξενόδοχος τον έρευνάσε κι' αυτόν, όπως και τους άλ-λους.

Ο Χολλινταύ παρακολού-θησε με ή συνθηματική του άπάθεια αυτή τη μαρούδρα, που ο ξενόδοχος την έκανε με έπιτηδεύτητα που θα τη ζή-λευε κι' ο πιο ίκανός λαποδύ-της.

Έπειτα, ένας ύπνερτος, με πρόσωπο άποκτηνωμένο απ' το ποτό, παρουσιάστηκε σ' ένα

Ο άρχιπειρατής Μπουσενάρ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΑ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΑ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ. — Στην πρώτη σειρά: 'Η περίφημη μικρούλα εστάρ' Σίρλεϊ Τέμπλ, σε πέντε διαδοχικά γράφου Ντικ Βάλτερ. — Μέσον: 'Η γοητευτική εβενέτα' Μπάρνι Τζόνσον.

— Στην δεύτερη σειρά, άριστερά επάνω: 'Η μικροσκοπική εστάρ' Ζαν Βιτέρ. — Ο νεαρός εστάρ Φράνκ Τόμας. — Κάτω: 'Ο χαριτωμένος Μπόνο Κόμπι.

Κάτω: 'Ο μικρούλης ηθοποιός του κινηματογράφου' Μπόνο Κόμπι.

ΕΝΑ ΔΕΙΓΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Η ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΚΕΡΓΚΕΛΕΝ

Πώς η Γαλλία απέκτησε υποδειγματικά σωφρονιστήρια. 'Η έκθεσι του εισαγγελέως Γκόντφρου. 'Η περιπέτειός του στη Γουιάνη. 'Ενας κατάδικος πολύ υποχρεωτικός. Τι ξεδεύει η Γαλλία για την συντήρησι των κατέργων. Πώς τρέφονται οι κατάδικοι. Τα εγκλήματα ενδός παράφρονες. 'Ο παρξένος σύζυγος της Μαριζ Σωμιέ. Πώς έκαψε τη γυναίκα του και τη φίλη της για να γλυτώση από τὰ παράπενά τους. Τὸ νέο εγκλήματ' του στη Γουιάνη. Πότε τιμωρῶνται οἱ κακοποιοί, κλπ.

ΣΤΕΡ' από τις 'Ηνωμένες Πολιτείες. 'Η Γαλλία απέφασε κι' εκείνη να φροντίσει για τους καταδικούς της και να προσπαθήσει να κάνει ανθρώπινη τη μαρτυρική ζωή τους. 'Εχουμε γράψει απείρα άρθρα για την Κόλασι της Γουιάνης, και για τὰ τρομαχτικά βασανιστήρια που υποφέρουν εκεί κάτω οἱ εγκληματίαι. Μὰ τὸ σπουδαιότερο εἶνε, ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ... σωφρονιστικά μέτρα, καθώς ἔχει ἀποδειχθῇ, ἐξαγριῶνουν περισσότερο τοὺς κακοποιοὺς καὶ τοὺς ἀποκτηνῶν ἀντὶ τὰ τοὺς κάνουν νὰ συνασθνασθῶν τὸ λάθος τους καὶ νὰ μετανοήσουν. 'Όσοι δημοσιογράφοι εἶχαν τὴν τόλμη νὰ μεταβῶν σ' αὐτὴ τὴν χώρα τῶν καταδικῶν, περιγράφουν μὲ φρίκη τὶς ἀντριχιαστικὲς σκηνὲς πού εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους καὶ δηλώνουν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἀποικοὶ τῆς Γουιάνης ἔχουν ἀποκτηνῶν ἀπὸ τὴν μαρτυρική ζωή τους. Αὐτὲς ὅμως ἡ ἐρευνὴ δὲν εἶχαν σπουδαία ἀποτελέσματα. Γιατί, τὸ ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης μὲ καταπληκτικὴ ἀδιαφορία ἔβαλε τὰ πράγματα στὴ θέσι τους, δηλώνοντας ὅτι οἱ δημοσιογράφοι ἔκαναν περισσότερη φιλολογία ἀπὸ ρεπορτάζ καὶ κατέρθωνε ν' ἀποκοιμῆ καὶ νὰ ἡσυχάζῃ τὴν κοινὴ γνώμη. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάπληξι τῶν Παρισινῶν, ὅταν μὴ μέρη στὶς ἐφημερίδες διάβασαν ἕνα ἄρθρο τοῦ εισαγγελέως Γκόντφρου, ὁ ὁποῖος μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐλκρινεῖα, ἀπεκαλύπτει μερικὲς πληγὲς τῆς γαλλικῆς δικαιοσύνης κι' ἀνέφερε ὅτι ἡ κυβερνήσις εἶχε ἀποφασίσει πεῖν νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὰ τρομαχτικά θάνατα τῶν καταδικῶν. 'Ο κ. Γκόντφρου εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος πού ἀνέλαβε νὰ συντάξῃ μίαν έκθεσι γιὰ τὴ ζωή τῶν εγκληματιῶν στὸ Σαιν-Λωράν. 'Η έκθεσι αὐτὴ ὑπεβλήθη στὸ ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης, ἀναστάτωσε ὅλους τοὺς «φιλανθρώπους», τοὺς τρομοκράτες καὶ τοὺς ἔκανε ν' ἀποφασίσουν τὴν ἱδρύσι πῶς ἀνθρωπιστικῶν φυλακῶν. Αὐτὰ τὰ νέα κάτεργα λοιπὸν πρόκεινται ν' ἀνεγερθῶν στὰ ἔρημα νησιά Κεργκελέν πού βρίσκονται στὸ νοτιοανατολικὸ μέρος τῆς ἀφρικανικῆς ἀκτῆς, σ' ἄρκετὴ

ταὶ τὰ κάτεργα τῆς Γουιάνης, δὲν εἶνε θέσαιοι ποτὲ ὅτι θὰ ἐναυγυρίσῃ στὴ Γαλλία. 'Όλοι αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι πού βρίσκονται ἐκεῖ κάτω, τὸν θεωροῦν ὡς αἴτιο τῶν μαρτυριῶν τους. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἔλαβα ὅλα τὰ μέτρα πού θὰ μπορούσαν νὰ μὲ προφυλάξουν. 'Όταν ἐπισκεπτόμουν τοὺς καταυλισμοὺς τῶν καταδικῶν, συνωδευόμουν πάντα ἀπὸ μίαν πολυάριθμην φρουρά στρατιωτῶν. Κι' ὅμως, πολλές φορὲς οἱ εγκληματίαι, ἀπὸ τὴν τιμωρία, μοὶ ἐπιτίθεντο, μὲ πετροβολοῦσαν καὶ μὲ ἐρίζανε, γιατί μὲ θεωροῦσαν ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἡ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας τους. Στὴν κοιλάδα τῶν λεπρῶν, ἕνας λεπρὸς καταδικός μὲ χιλία τεχνάσματα προσπάθησε νὰ μ' ἀγκυλιάσῃ γιὰ νὰ μοὶ μεταδώσῃ τὴν τρομαχτικὴ ἀρρώστειά του. Οἱ συνοδοὶ μου ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸν σκοτώσουν γιὰ νὰ μὲ γλυτώσουν ἀπ' αὐτόν! Στὸν πέμπτο πάλι καταυλισμὸ, ἐκεῖ πού βρίσκονταν οἱ ἰσοδύναμοι κάποιος ἄλλος, φορῶντας στολή δεσμοφύλακος, μπήκε στὴ σκηνή μου καὶ μοὶ προσέφερε μίαν μποτίλλια μὲ δηλητηριώδη κρασί γιὰ νὰ μὲ ξεμπερδέψῃ. Εὐτυχῶς, ὅτι οἱ ἄλλοι καταδικὲς τὸν ἀνέγνωσαν καὶ τὸν συνέλαβαν. Καθὼς ἀπεβλήθη, αὐτὸς ὁ κατάδικος εἶχε σκοτάσει ἕνα δεσμοφύλακα, τοῦ εἶχε πάρει τὴ στολή του καὶ τὴν εἶχε φορέσει, μὲ τὴν μόνη ἐλπίδα νὰ μὲ πλησιάσῃ καὶ νὰ μὲ δολοφονήσῃ. Λεγόνταν 'Αντρέ Μαρτέν καὶ μὲ θρασυτέτα δήλωσε κατόπιν στοὺς δικαστὰς του, ὅτι ἤθελε νὰ μὲ σκοτώσῃ, γιατί ἐγὼ τὸν εἶχα στελεῖ, δὲ καὶ πέμπε χρόνια, στὰ κάτεργα. 'Ο 'Αντρέ Μαρτέν ἀποκεφαλίσθηκε ἀπὸ τὸ δῆμιο τοῦ Σαιν-Λωράν, ὅστερ' ἀπὸ μίαν πολὺ σύντομη εἰσηγήσει αὐτὴν τὴν εἶχε κι' ὁ Πῶλ Ρεσόρ, πού μὲ τόλμη μ' εἶχε πλησιάσει καὶ μοὶ εἶχε ἀναφέρει τὴν τραγικὴ κατάστασι τῶν καταδικῶν. Οἱ δεσμοφύλακες, κατ' ἐντολήν τοῦ διοικητῆ τῆς Γουιάνης, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν παρέδωσαν στὸν «κύριο τοῦ Σαιν-Λωράν», τὸ δῆμιο. 'Όταν δὲ θέλησα νὰ διαμαρτυρηθῶ, ὁ διοικητῆς μοὶ ἀπάντησε:

«'Ακούστε, κ. εισαγγελεῦ, ἐδῶ δὲν χρειάζονται ἀισθηματισμοὶ καὶ εὐσεπλῆς. 'Ο κατάδικος εἶνε μίαν τίγρις πού πρέπει νὰ τῆς θυάλλῃ κανεὶς τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια, γιὰ νὰ γίνῃ ἀκόθυνη. 'Ο εγκληματίας πρέπει νὰ φοβάται τὸν δεσμοφύλακα του καὶ νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ ζωὴ του δὲν ἔχει καμμιά ἀξία.

«Αὐτὸ εἶνε τὸ πνεῦμα πού ὁδηγεῖ τὶς πράξεις τῶν δεσμοφύλακων στὴ Γουιάνη. Γι' αὐτὸ οἱ κατάδικοι ἐξαγριῶνονται, δὲν δουλεύουν κι' ἡ μὴν τους σκέψις εἶνε πῶς νὰ ξεκαθαρίσουν ὅσους μποροῦν περισσότερους ἀπ' τοὺς «δῆμιους» του.

«Όσο γιὰ τὴν τροφὴ τους, εἶνε ἄθλια κι' ἀκατάλληλη καὶ γι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ζῷα. 'Ο εγκληματίας πού ἐμγαζέται στὸ δάσος ἢ σκάβει κανοὺργους δρόμους δικαιοῦται τὴν μέρα μισὸ ψωμὶ γεμάτο ἄμμο, ψιπμένο ἀπὸ σάπιο ἀλεύρι κι' ἕνα κομμάτι ξηνομένο κρέας! Κἀθε Κυριακὴ τοῦ δίνουν καὶ μισὸ πακέττο καπνὸ. Οἱ περισσότεροι λοιπὸν ἀναγκάζονται νὰ δουλέψουν σκληρά γιὰ νὰ μὲν πῶν ν' ἀγοράσουν κάπως καλύτερη τροφή. Κι' ὅμως ποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Οἱ κατάδικοι στὴ Γουιάνη ἐξασκοῦντο νὰ ἐγκληματοῦν, ὅπως καὶ στὴν κοσμοπολί. 'Όσο γιὰ τὸ κράτος, ξεδεύει, ὅπως ἀναφέραμε, σὰν ἀνὰ ἑκατομμύρια γιὰ νὰ εἰσπράξῃ σαράντα χιλιάδες φράγκα!

«Καὶ τώρα θὰ σὰς διηγήθῃ τὴν ἱστορίαν ἑνὸς εγκληματίου γιὰ νὰ δῆτε ὅτι τὰ κάτεργα τῆς Γουιάνης, ἀπὸ νὰ συμμορφῶνουν τοὺς κακοποιοὺς, τοὺς κάνουν ἀκόμη πῶς ἐπικίνδυνους:

»Τὸ 1929, ἡ ἀστυνομία τοῦ

Κατάδικοι στὴ Γουιάνη, σὲ ἀγγραεία

«'Ενας δικαστικός, γράφει ὁ κ. Γκόντφρου, ὅταν ἐπισκέπτε-

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Λοιπὸν ἀλήθεια; Στὰ γερά μαλλώσαμε ἐχθὲς τὸ θράδυ καὶ στὴ γαλαξία μας χαρά τὸ πρῶτο-πρῶτο σύννεφο ἔπλωσε ἀχνὸ σκοτάδι; Τώρα ἀγαπήσαμε. Μοῦ λὲς σὰν πρὶν γλυκά-γλυκά λογάκια μὰ γιὰ τὰ χτεσινὰ μὴν κλαῖς...

μὴ σὲ τρομάζουν σύννεφα πού θρέχουνε...φύλακιά!

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΜΟΥ

'Εκύλισε ἕνα δάκρυ μου θερμὸ ἀπὸ τὰ μάτια μου χθὲς θράδυ μ' ἕνα θαυθ-θαυθ ἀναστεναγμὸ κι' ἀνάλαμψε τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι. Κ' ἡ λάμψι πού ἐσκόρπισε, θαρρεῖς ἀκόμα δὲν μπορεῖ νὰ σήσει... Μονάχα τὰ σκοτάδια μίαν ψυχῆς τὸ δάκρυ μου ποτὲ δὲν θὰ φωτίσῃ!

ΓΕΛΙΟ-ΚΛΑΜΑ

'Απ' τὰ γλυκά ματάκια σου, δάκρυ θερμὸ κυλᾷ ἐνῶ στὰ χεῖλῃ σου θερμὸ χαμόγελο ἀνθίζει. 'Ετσι τὸν Μάη τὴν αὐγὴ ἡ ἀνοιξιὲς γελά κι' ὅμως τὸ δάκρυ τῆς δροσιᾶς τὴν διαμαντοστολίζει.

ΣΤΗ ΒΕΝΤΑΓΙΑ ΤΗΣ

Πάρε τὸ ἀλαφρότερο ἀγέρι ἀπ' τὰ ὄρη, πάρε κι' ἀπὸ τὴ θάλασσα δροσιὰ λαχταριστὴ καὶ δροσίζε τὴν ὄμορφῃ καὶ χαϊδεμένη κόρη καὶ θυμίζε τῆς κάποτε φτωχὸ τραγουδιστῇ, πούθελε νῆτανε δροσιὰ καὶ ἄρωμα ἡ καρδιά του νὰ τὴ σκορπᾷ μερонуχτὶς γιὰ τὴ βασιλισσά του.

ΒΡΟΧΗ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ

Μὲς τὰ γλυκά ματάκια σου χθὲς ἕνα δάκρυ εἶδα καὶ μοῦ ραγίστηκε ἡ καρδιά μονακρὶθ μου ἐλπίδα, μὰ σὰν σ' ἐξανакύτταξα γλυκεῖα μου ἀγάπη πάλι εἶπα σὲ τέτοια δροσερά καὶ ἀνθισμένα κάλλη εἶνε τὸ δάκρυ ἀφελῆς σὰν τὴ βροχὴ τοῦ 'Απριλῆ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΕΝΗ

1
'Ελα νὰ ζῆς, ἔλα νὰ ζῆς πού σ' ἀγαπᾷ ἕνα πού ἡ δόξα μου καρδιά 'Ελένη, κλαίει γιὰ σένα.

2
Τὰ μάτια σου, τὰ μάτια καὶ τὰ φρέδια σου, τὰ μάτια καὶ τὰ χεῖλῃ σου, 'Ελένη, τὰ γραμμένα.

3
Αὐγὴ, αὐγὴ αὐγὴ θραυθ τὰ λαχταρῶ, αὐγὴ τὰ βλέπω, τὰ ἀπαντῶ, 'Ελένη, σὲ ἐνείρῃ μου.

4
Πᾶρε στολή, πάρε στολή σκοταδερί, πάρε τὴ νύχτα, πρόφτασε 'Ελένη, σὲ πλεύρῳ μου.

5
Θὰ σήσω αὐτὸς, θὰ σήσω ἐμπρός σου διασέ (ἰδὲ), θὰ σήσω ὅταν τὰ μάτια μου, 'Ελένη, ἐρῆς νὰ κλείσῃς!

Καὶ δόσε μου, καὶ δόσε μου προσκέφαλό καὶ δόσε μου τὸ χέρι σου, 'Ελένη, ν' ἀκουμπήσω.

Κι' ἂν μ' ἀγαπᾷς, κι' ἂν μ' ἀγαπᾷς χίλιες φορὲς, κι' ἂν μ' ἀγαπᾷς, νὰ σ' ἀρκίστῃς, 'Ελένη, γιὰ νὰ ζῆσω.

Κι' ἂν νὰ καλὸ, κι' ἂν γιὰ καλὸ τῆς νεότητός σου, κι' ἂν γιὰ δικό σου ψυχικό, δὲν μ' ἀγαπᾷς, 'Ελένη.

Σὰν τὰ στερνά, σὰν τὰ στερνά, τ' ἀγνόφωτα σὰν τ' ἄστρα, πού ἡ ἀστροτολή, 'Ελένη, τὰ μαραινέ.

6
Θὰ σήσω αὐτὸς, θὰ σήσω ἐμπρός σου διασέ (ἰδὲ), θὰ σήσω ὅταν τὰ μάτια μου, 'Ελένη, ἐρῆς νὰ κλείσῃς!

7
Θὰ σήσω αὐτὸς, θὰ σήσω ἐμπρός σου διασέ (ἰδὲ), θὰ σήσω ὅταν τὰ μάτια μου, 'Ελένη, ἐρῆς νὰ κλείσῃς!

ΓΙΑΝΝΟΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ

Παρισιῶ συνέλαβε κάποιον Ζουλιέν Σωμιέ, ὁ ὁποῖος κατηγορεῖτο γιὰ τὸ ἐξῆς πρωτοφανὲς ἐγκλήμα. Εἶχε κάψει τὴ γυναίκα του καὶ τὴ φίλη του, γιατί εἶχε βαρεθῇ νὰ τὶς ἀκούῃ νὰ μαλώνουν γιὰ τὸν ἔρωτά του! 'Ο Σωμιέ ἦταν ὁ τύπος τοῦ ἀνισορροποῦ ἐγκληματίου. Στὸ δικαστήριον διηγήθηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια αὐτὴ τὴν ἀντριχιαστικὴ ἱστορία:

«'Η Μαριζ, ἡ γυναίκα μου, εἶπε στοὺς δικαστὰς, κ' ἡ Λουίζα Μαρινῶ, ἡ φίλη μου, ἦσαν ἀχώριστες. 'Εργαζόντουσαν στὸ ἴδιο κατάστημα, διασκέδαζαν μαζὺ καὶ πολλές φορὲς ἡ Λουίζα ἐρχόταν νὰ κοιμηθῇ στὸ σπῆτι μας. 'Εγὼ, φυσικά, ἀρχισα νὰ ἐργάζομαι. Κι' ἐπειδὴ εἶδα ὅτι κι' αὐτὴ αἰσθανόταν μίαν συμπαθέα γιὰ μένα, εἶπα μὴ μέρη στὴ γυναίκα μου: «'Ακούσε, Μαριζ, πρέπει νὰ χωρίσουμε. 'Η φίλη σου μ' ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ σένα. Φρόντισε λοιπὸν νὰ θρῆς τὸν ἀντικαταστάτη μου!» Μὰ ὁ καρὸς περνοῦσε κ' ἡ Μαριζ δὲν εἶχε θρῆ τὸν «ἀνθρώπο» της. 'Απογοητευμένη μοῦ δῆλωσε λοιπὸν ὅτι θὰ ἔμενε κοντά μου κι' ὅτι θὰ ἔκανε τὰ ἄσπραθὰ μάτια γιὰ τὴ Λουίζα. 'Η δὴ δὴ γυναικὲς, πράγματι, τοὺς πρώτους μῆνες ἦσαν ἀγαπημένες, φρόντιζαν γιὰ τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸ θράδυ ἡ κάθε μὴ μὲ τὴ σειρά της μὸ κρατοῦσε συντροφιά. 'Επειτα ὅμως ἀπὸ λίγο ἀρχισαν νὰ μαλώνουν καὶ νὰ ζηλοῦν ἡ μὴ τὴν ἄλλη. Κάθε νύχτα ἀναστατώναν τὸ σπῆτι ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τοὺς καυγάδες τους. 'Εγὼ ἀρχισα νὰ στενοχωριέμαι. Δὲν ἤξερα πῶς νὰ ξεμπερδέξω ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους. Τότε μοῦ ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ τὶς δηλητηριάσω. Κι' ἕνα θράδυ πραγματοποιήσα τὸ σχέδιό μου. Γιὰ ν' ἀποκρύψω ὅμως τὸ ἐγκλήματ' μου, ἀναγκάστηκα κατόπιν νὰ τὶς κομματιάσω καὶ νὰ τὶς κάψω στὴ σόμπα τοῦ σπιτιοῦ. 'Ητανε νὰ τελειώσω αὐτὴ τὴ δουλειά, ὅταν μίαν γειτόνισσα μὲ πρόλαβε καὶ μὲ συνέλαβε. Δὲν εἶχα, καθὼς ἔλεπετε, τύχη.

'Ο Σωμιέ χαρακτηρίστηκε τρελλὸς καὶ στάλθηκε στὴ Γουιάνη. Τὸν συνάντησα στὸν καταυλισμὸ τοῦ Σαιν-Μαρτέν-ντ-Ρέ. 'Ηταν περίφημος στὴν ὄγεια του. 'Όποτε εἶχε λεφτὰ πῆγαινε καὶ διασκεδάζε στὸ μοναδικὸ κέντρο αὐτοῦ τοῦ καταυλισμοῦ κ' ἦταν φίλος μίαν 'Αργεντινῆς, ἑνὸς ἀνθρώπου ναυαγίου. Μιὰ μέρα, αὐτὴ ἡ γυναίκα ἐξαφανίστηκε. Κανεὶς δὲν μπορεσε νὰ μάθῃ τί εἶχε ἀπογίνει. Καὶ τὸ νέο ἐγκλήματ' τοῦ Σωμιέ δὲν θ' ἀνεκαλύπτετο, ἂν ὁ ἴδιος πάνω στὸ μεθῆσι του δὲν τ' ὡμολογοῦσε. 'Ολοι ὅμως τὸν ἤξεραν γιὰ τρελλὸ κι' ἔτσι δὲν τὸν τιμωρήσαν.

'Ο Σωμιέ λοιπὸν ἐξακολούθει νὰ ζῇ στὸ Σαιν-Μαρτέν καὶ νὰ ἱκανοποιῇ τὴ μανία του νὰ δηλητηριάξῃ. 'Η ζωὴ τῶν καταδικῶν στὴν Κόλασι τῆς Γουιάνης δὲν ἔχει καμμιά ἀξία. Μόνον ἐπὶ δολοφονηθῇ κανένας φύλακας, οἱ ἐγκληματίαι παραδίδονται στὸν δῆμιο γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Τὰ κάτεργα τῆς Γουιάνης δὲν ἔχουν κανέναν ἄλλο προορισμὸ παρὰ νὰ ἐξαγριῶνουν περισσότερο τοὺς ἐγκληματίαις ἢ νὰ τοὺς κάνουν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὶς τρομαχτικὲς ἀρρώστειες καὶ τὰ βασανιστήρια. 'Ας ἐλπίσουμε ὅτι ἡ νέος φυλακὲς στὰ νησιά τοῦ Κεργκελέν θὰ εἶνε πραγματικά σωφρονιστήρια γιὰ τοὺς καταδικούς καὶ θὰ τοὺς κάνουν πάλι ν' ἀνακοῦν τὸν ἀνθρωπισμὸ τους!»

'Ετσι τελειώνει τ' ἄρθρο τοῦ εισαγγελέως Γκόντφρου. 'Όσο γιὰ τὴν έκθεσί του αὐτὴ ἀπηγορεύθη νὰ διηγηθῇ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος γιατί θὰ προκαλοῦσε τὴν ἀγανάκτησι τῶν Παρισινῶν. Μὰ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ έκθεσι ἦταν ἡ ἀφορμὴ ν' ἀποφασίσῃ ἡ γαλλικὴ κυβερνήσι τὴν ἱδρύσι τῶν ἀνθρωπιστικῶν φυλακῶν τοῦ Κεργκελέν, στὶς ὁποῖες οἱ κατάδικοι θὰ ζοῦν πειὰ σὰν ἀνθρωποσῆρια.

ANTRE SARPANTIE

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

'Ο παιδαγωγὸς.—Κύτταξε, 'Ερρίκο, αὐτὰ τὰ μεγαλόπρεπ' ἐρείπια!...
'Ο 'Ερρίκος.—('Ενα παιδάκι 10 χρονῶν).—'Απορῶ, κύριε. 'Ο γιὰ τὰ παλαιὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι εἶχαν μανία νὰ χτίζουν ἐρείπια!...

—Κύττα, μπαμπά, αὐτὸ τὸ ψάρι!... Πέντε ὄρες τώρα εἶνε ἐξῶ ἀπ' τὸ νερὸ, κι' ἀκόμη δὲν ψόφησε!...
—Θὰ εἶνε...θηλυκὸ φαίνεται, παιδί μου!

'Η σκηνὴ σ' ἕνα παγκάκι τοῦ Ζαπτείου.
'Εκείνη σ' ἐκείνον.—Εἶστε ἀναίδης, κύριε... Σὰς δίνω... μὰ ὦρα προθεσίμια, νὰ ἀποσύρετε τὸ χέρι σας ἀπ' τὴ μέση μου, γιατί δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκεῖνες πού νομίζετε!...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνεδουδάντος τόν 'Οθωνα κατά την κάθοδό του στην 'Ελλάδα Βαυαρού αξιωματικού Χριστοφόρου Νέξερ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

γιαγιά της νέας έλεγε έντωμα-
ταξυ ότι έπρεπε να μείνω στο
χωριό τους κι όταν ο βασιλεύς
θά μου έδινε κανένα μεγάλο έ-
ξωμα, θά μέ πάντρευε με την
έγγονή της, που είχε προίκα έ-
να άμπέλι, πέντε χωράφια κι έ-
ξι ήντα πέντε έλλές. Κ' εγώ, μη
μπορώντας να της άπαντήσω τί-
ποτ' άλλο, της ύποσχέθηκα ότι
θά ξαναγύριζα στο χωριό της
και θά γινώμουν γαμπρός της.

Την άλλη μέρα με το χάρα-
μα, το άπόσπασμά μου ξεκίνησε
πάλι. Πέρασαμε την κοιλάδα
της Νεμέας, όπου σώζονται ακόμα θρηίες τρεις στήλες, ή ό-
ποιες είχαν άφιερωθή κατά την αρχαιότητα στον 'Ηρακλή.
Όταν φτάσαμε στην Κόρινθο, έπάνω στην οποία την ώρα
έκεινη ο 'Ακροκόρινθος έβριγνε τη σκιά του, αντικρούσαμε ένα
θλιβερό θέαμα καταστροφής. 'Η πόλις είχε πυρποληθή και
μόνη, έδώ κι εκεί, στεκότουσαν θρηίοι μερικοί τοίχοι, άνάμε-
σα δέ στα έρείπια ύπήρχαν καλύθια, στα όποια έμειναν οι κά-
τοικοι. Τό μόνο κτίριο που στεκόταν θρηίο ήταν ένα μεγάλο
λιθόκτιστο χάνι με σκοτεινά δωμάτια και με κατάμαυρους
τοίχους. Στο χάνι αυτό καταλύσαμε έμεις οι αξιωματικοί κι οι
στρατιώτες κατασκήνωσαν στο ύπαιθρο.

Την άλλη μέρα, πριν ακόμα ή άχτίνας του ήλιου που άνέτελ-
λε χρυσώσουν τις κορυφές του 'Ακροκόρινθου, συγκεντρώθη-
καμε όλοι και πέρασαμε τα έρείπια της Κόρινθου, ένδο οι ασπ-
ινγκτάι μας παιάνιζαν ένα χαρούμενο κυνηγετικό σκοπό κι οι
στρατιώτες τραγουδούσαν.

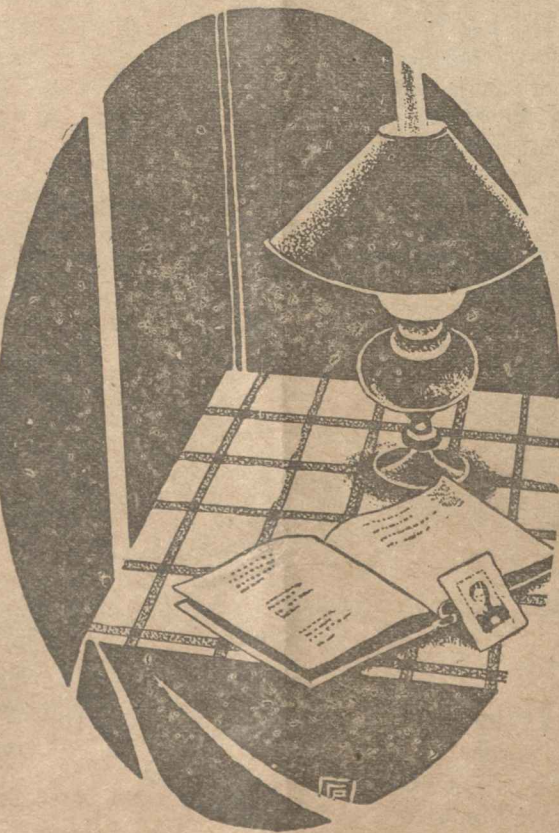
Πέρασαμε τόν Ισθμό και τό θράδυ φτάσαμε στα Μέγαρα. 'Ο-
πως κι ή Κόρινθος, έτσι και τα Μέγαρα ήταν ένας σωρός έρει-
πίων και με με, όλη δυσκολία καταρρώσαμε να θρούμε ένα κα-
τάλυμα. Στο τέλος αναγκαστήκαμε να οικονομηθούμε όποις
δύως στα έρειπια σπιτία. 'Όσοο είμαστε χαρούμενοι, για-
τί έπειτ' από δυό μέρες θά φτάναμε στας θρυλικές 'Αθήνας,
όπου θά θαυμάζαμε τα ύπεροχα αρχαία μνημεία, τα όποια από
παιδιά ακόμα λαχταρούσαμε να δούμε. Συγχρόνως ήμαστε πε-
ριεργοί να δούμε Τούρκους, τούς όποιους δεν είχαμε άντικρύ-
σει ως τότε.

'Εξάφνα, ένω καθόμαστε κατιζώντας τις πίτες μας, ακού-
στηκε μέσα στη νύχτα καλσασμός αλόγου. Καί σε λίγο, παρου-
σιάστηκε ένας ταχυδρόμος από τό Ναύ-
πλιο, ό όποιος μας έφερε μιά διαταγή
να μείνουμε στα Μέγαρα μέχρι νεωτέ-
ρας διαταγής. Αυτό δεν μας άρεσε κα-
θόλου, γιατί τα Μέγαρα δεν είχαν κα-
νένα ενδιαφέρον γιά μας. 'Όσοο κά-
ναμε ύπομονη επί δεκατέσσερες ήμέ-
ρες, δηλαδή ως τις 30 Μαρτίου, όποτε
έφτασε ή διαταγή να εξακολουθήσουμε
την πορεία μας προς τας 'Αθήνας.

'Ετσι το θράδυ της έπομένης, φτάσα-
με στους σωρούς των έρειπίων της πε-
ριφήμου κατά την αρχαιότητα 'Ελευσί-
νος και την έπομένη τό πρωί, ένω ό ή-
λιος άνέτελλε πάνω άπ' τούς θράχους
της Σαλαμίνος, ξεκίνησαμε ζητώντας
άνάμεσα στα έρείπια την 'Ιερά 'Οδό, ή
όποια, κατά την έποχή του Περικλέους,
είχε περισσότερα άγάλματα, άπ' όσους
άνθρώπους είχε ή πόλις των 'Αθηνών.
Πού και πού στο δρόμο μας συναντού-
σαμε μερικές καλύδες, αλλά πουθενά
κανένα ίχνος της αρχαιότητας.

Τέλος, την 1 'Απριλίου, φτάσαμε σε
μιά από τις αρχαιότερες χριστιανικές
μονές, τό Δαφνί, όπου και καταλύσα-
με. Κι από τη μονή αυτή, είδαμε γιά
πρώτη φορά, την άλλη μέρα τό πρωί,
τας 'Αθήνας και την 'Ακρόπολι με τα
μαρμάρια έρείπιά της. 'Ο ήλιος χρύ-
ωνε τη στιγμή εκείνη την κορυφή του
Παρθενώνος και του 'Ερεχθείου κι ή
στήλες τούς ήσαν ακόμα στη σκιά,
πράγμα που έκανε ακόμα μεγαλύτερη
την όμορφιά τους.

Σε λίγο, κατεθήκαμε στον έλαιώνα

του 'Ιλισσού, τόν όποιο διασχίσαμε σε τρία τέταρτα της ώρας
και κατά τό μεσημέρι φτάσαμε μπρός στας 'Αθήνας. Τα λογι-
στά σπιτία τούς ήσαν χαμηλά κι ή καλύδες στημένες άνάμεσα
σε έρείπια. 'Ενα εύλινο τείχος μετρίου μεγέθους περιέβαλε την
πόλι.

Διακρίναμε τότε δυό λόφους, γεμάτους από κόσμο, πρό πάν-
των γυναίκες. Τα κόκκινα φέσια, ή μακρές γαλάζιες φούστες
τους, τα λαμπρά και πλούσια ένδύματα των γυναικών και των
άνδρών και πρό πάντων ή ζωηρές κινήσεις των, έτόνιζαν έξαιε-
τικά την εικόνα που άπλωνόταν μπροστά μας. 'Όλοι κρατούσαν
κλάδους έλλας και λουλούδια, τα όποια σάλευαν και ύψαν
στον άέρα, φωνάζοντας:

-Ζήτω ό Βασιλεύς! Ζήτω οι Βαυαροί!

'Όταν πλησιάσαμε στους λόφους, άρχισαν να μας ραίνουν με
τά λουλούδια και τα κλαδιά, τόσο που αναγκαστήκαμε να κλεί-
νουμε τα μάτια μας γιά να μην πληγωθούμε. Πέρασαμε κατ-
πιν την πύλη της πόλεως, συνοδευόμενοι από τούς ζητωκραυγά-
ζοντας 'Αθηναίους και τραβώντας προς τα δεξιά, φτάσαμε στο
Θησείο. 'Εκεί, μας περιέμεναν ό άρχιερείς και οι ιερείς της
πόλεως, οι όποιοι μας εύχήθηκαν τό καλώς ώρισες και μας
προσφώνησαν. 'Ολ' αυτά ήσαν έξαιρετικά ένδιαφέροντα γιά
μάς, τα έρείπια των αρχαίων ναών, τα καλύθια, τα χρυσάδια
και γραφικά κοστούμια των κατοίκων. Τό περιεργότερο όμως
άπ' όλα, τούς Τούρκους, δεν τούς είχαμε δη ακόμα. 'Η άποστο-
λή μας είχε προορισμό να παραλάβουμε τας 'Αθήνας και την
'Ακρόπολι από τούς Τούρκους και γι' αυτό άνυπομνούσαμε να
τούς δούμε, έπειδή μόνο έξ άκοής τούς έέραμε. 'Αλλ' ή περιε-
ργεία μας αυτή άργούσε να ίκανοποιηθή, γιατί ό τελευταίος
φρούραρχος των 'Αθηνών 'Οσμάν 'Εφέντης, είχε ήδη άποχωρή-
σει στην 'Ακρόπολι με τούς στρατιώτες του, περιμένοντας εκεί
τόν άντιπρόσωπο της έλληνικής κυβέρνησης γιά να του πα-
ρεδώση την πόλι.

Τέλος, στις 10 'Απριλίου, διαταχθήκαμε να καταλάβουμε την
'Ακρόπολι των 'Αθηνών. Στις ένένα τό πρωί άνεθήκαμε με γε-
γάλη δυσκολία τό γεμάτο πέτρες κι έρείπια μονοπάτι που άδη-
γούσε στον 'Ιερό Βράχο. 'Όταν φτάσαμε μπρός στην είσοδο της
'Ακροπόλεως, είδαμε να μας περιμένη ή τουρκική φρουρά, ή ό-
ποια άπετελείτο από 250 άνδρες και ή όποια φαίνονταν μωλών
σαν σπείρα ληστών παρά σαν ταχτικός στρατός. Τα ρούχα τους
ήσαν άθλια και τριμμένα και τα παπούτσια τους έσοκίμενα.
Μονάχα τα όπλα τους ήσαν καθαρά και στιλπνάτα.

Σιωπηλοί και σκυθρωποί, παρέλασαν μπροστά μας, χωρίς να
μάς χαιρετήσουν στρατιωτικώς, άν κι εγώ διατάξα τό άπόστο-
μά μου να παρουσιάση όπλα.

Κατόπιν ό φρούραρχος 'Οσμάν 'Ε-
φέντης μαζί με δυό αξιωματικούς
πλησίασε και παρέδωσε στον άντιπρό-
σωπο της έλληνικής κυβέρνησης Βαυ-
αρό ταγματάρχη Πάλιγγαν τό πρωτο-
κόλλο της παραδόσεως κι έλαθε άπ'
αυτόν άλλο πρωτόκολλο της παραλα-
βής.

'Ετσι έγινε ή παράδοση της 'Ακρο-
πόλεως κι ή 'Ελλάς την έναπήρε. Ε-
πειτ' από τσών αιώνων δουλεία, Σ' έ-
μένα μάλιστα έτυχε ή μεγάλη τιμή τό
διοριστώ ως ύπολοχαγός του βασι-
κού βασιλικού στρατού, πρώτος τακτι-
κός Χριστιανός φρούραρχος του κεκο-
ρημένου έλλας.

'Όταν ό ήλιος βασίλευσε πέρα από
τα βουνά της Πελοποννήσου κι άνέτε-
λε πάνω από τό Λυκαθητιό ή παλαιή
νος, σκορπίζοντας τό μελινό της φέ-
γος στην 'Αττική και στα περσίκια έ-
ρείπια που ώρθωνόντουσαν άνάμεσα
στις καλύδες, εγώ έτοιμάσα τό κρεβά-
τι μου κάτω άπ' τις γιγντίες στήλες
του Παρθενώνος. 'Ενα κομμάτι από
κίονα μου χρησίμευε γιά μαζάρι και
μιά ψάθα γιά στρώμα καθώς δέ άνει-
ρενόμεν μ' άνοιχτά μάτια έόλεσα έν-
πληκτος έπάνω στην 'Ακρόπολι τόν Πε-
ρικλή, τό Σωκράτη και τούς μαθητάς
του, τόν 'Ευριπίδη, τό Δημοπίτη, και
άλλους μεγάλους άνδρες της αρχαιό-
τητας, να πλάνωνται κάτω άπ' τις στή-
λες και να μπαίνουν στον έόλαστο γού-
της Παλλάδος.

'Η φαντασία μου έλεύθερη έπλάσε

αυτές τις εικόνες, δώτοτο ξαναγύρισα στην πραγματικότητα,
άναγινοντας τούς στρατιώτες μου που καθόντουσαν άπάνω στα
είρειπια να κουδενιάζουν γιά κάποιο εύθυμο πανηγύρι της πα-
τρίδος μας. 'Ετσι σε λίγο άποκοιμήθηκα.

'Η ψυχρή πρωινή αύρα μ' έξύπνησε νωρίς, πριν ακόμα ό ή-
λιος άνη πάνω άπ' τόν 'Υμηττό. Σε λίγο παρουσιάστηκε μπρο-
στά μου ένας νέος ναυτικός μαζί με τό γυιό του, Καπετάν Δη-
μήτρη άνομαζόμενος, τού όποιου τό μικρό τρεχαντήρι ήταν
αγκυροβολημένο στον Πειραιά.

'Ο Χίος αυτός μου έφερε ένα κοντάρι και μιά γαλανόλευκη
σημεία κι ό γυιός του, ό όποιος ήξερε λίγα Ιταλικά, μάς έκέ-
τισε από όνομα τού γέρου πατέρα του, να ύψώσουμε τη σημεία
της 'Ελλάδος στον Παρθενώνα, πράγμα που εγώ δέχτηκα πρό-
θυμα. 'Αφού σήσαμε τό κοντάρι, διατάξα τούς στρατιώτες μου
να παρέλκουν, παρουσιάζοντας όπλα. Συγχρόνως εγώ χει-
ρεύεμαι με τό σπαθί μου τό γέρο θαλασσοδύκο, ό όποιος ύψωσε
την έλληνική σημεία, φωνάζοντας μαζί με τό γυιό του:

-Ζήτω ή 'Ελλάς! Ζήτω ό Βασιλεύς.

Μαζύ με τις ζητωκραυγές τούς ένώθησαν τότε κι ή δικές μας.
'Ασπαιμένη κι έλεύθερη, κυμάτιζε πάνω άπ' τα έρείπια της
'Ακροπόλεως, άναγνωρισμένη άπ' όλη την 'Ευρώπη κι άπ' αυ-
τους τούς Τούρκους.

Μάκρια χαράς κυλούσαν από τα μάτια τού γέρου Χίου κατά
την άληγομένη αυτή ώρα.

Κατόπιν εγώ άρχισα τό περιφέρωμα στην 'Ακρόπολι, κατάν-
ζοντας τα μάρμαρα που ήσαν ουσωρευμένα φύρδην μύδην σ'
εί.

'Ανάμεσα σ' αυτόν τόν κυκεώνα, άνάμεσα σε κιονόκρανα,
συντημμένες στήλες, μικρά και μεγάλα κομμάτια μαρμάρων,
σφαίρες κανονών θρισκόντουσαν και πολλά ανθρώπινα κρανία
πρό πάντων κοντά στο 'Ερεχθείο. Κατά διαταγήν μου, κι' αυ-
τή ήταν ή πρώτη διαταγή που έξέδωσα ως φρούραρχος της
'Ακροπόλεως-οί στρατιώτες μου μάδεψαν αυτά τα λείψανα και
τα σάλαξαν σ' ένα ύπόγειο προς νότον τού Παρθενώνος, όπου
ήσαν να θρίσκωνται και σήμερα.

Ζ'.

Ο ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΚΑΙ ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ. Η ΖΩΗ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ.
ΕΠΙΣ ΧΟΡΟΣ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟ ΒΛΑΧΟΥΤΗ. ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟ
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΚΑΖΑΛΙ, ΚΤΛ.

Ένώ περιμέναμε τόν άντιπρόσωπο της έλληνικής κυβερνή-
σεως γιά νάρθη να κινή καταγωγή στην 'Ακρόπολι, εγώ θέλοντας
να διασκεδάσω την άνία μου, έκανα μιά έκδρομή ως τόν Πει-
ραιά. 'Ενας 'Ελλην ύπολοχαγός, όνομαζόμενος Κουκουδάκης,
μού προσέφερε τό άλογό του, τό όποιο εγώ δέχτηκα μ' εύγνω-
μοσύνη.

'Ο δρόμος που πήγαινε, μέσα άπ' τόν έλαιώνα στον Πειραιά,
ήταν γεμάτος δάδους, λόγω της γεινιάσεως τού 'Ιλισσού. Τό
έλασμα που παρουσιάζε τότε ό Πειραιεύς ήταν πολύ θλιβερό, έ-
κτός δέ από μερικά συντρίμματα τού περιφήμου αρχαίου τελ-
γους τό όποιο συνέδεε τό έπίνειο με τας 'Αθήνας, έλλα έρείπια
δεν ύπήρχαν.

Μά ούτε και σύγχρονα κτίρια
ύπήρχαν εκτός από ένα λιθόκτι-
στο οίκημα που τό χρησιμοποιού-
σαν οι Τούρκοι γιά τελωνείο και
δυό εύλινα παραπήγματα που
χρησίμευαν ως παντοπωλεία.

'Απογοητευμένος κάπως από
την έκδρομή μου αυτή, ξαναγύρι-
σα στας 'Αθήνας, αί όποια, όπως
άπέφερα και προηγούμενος, περ-
εξάλλοντο από ένα πεντάπυλο εύ-
λινο τείχος, ύψους δυόμιση μέτρων
περίπου.

Άπ' τις πέντε πύλες τού τεί-
χους, ή μιά ήταν της 'Ελευσίνας,
ή όποια άδηγούσε στην άγορά, ή
δεύτερη των Πατισίων, ή τρίτη
των Πέντε 'Αδελφών, ή όποια
βρισκόταν ακοιβάς στο μέρος, στο
όποιο ύψάνεται σήμερα ή δυτική
πλευρά των ανακτόρων, ή τετάρ-
τη ή περιφέρου πύλη τού 'Αδρια-
νού και ή πέμπτη τού Φαλήρου,
κοντά στην 'Ακρόπολι.

'Η πόλις, όπως προανέφερα, ή-
ταν ένας σωρός έρειπίων και μό-
νο ή άγορά σχημάτιζε ένα δρόμο
κάπως κανονικό. 'Ενας άλλος
δρόμος ύπήρχε κοντά στην έκκλη-
σία της Καπνικαρέας κι ένας άλ-
λος κυκλικός τής βάσι της 'Ακρο-
πόλεως, όπου ύψωνόντουσαν ή
στήλες της Παλαιάς 'Αγοράς κι
ό ναός τού Αϊδούλου. Στόν περιφε-
ρικό δρόμο της 'Ακροπόλεως, ύ-
πήρχαν μερικά σπιτία, από τά ό-

ποία τό πιό ωραίο ήταν τό σπίτι τού Ρόσσου προξένου Παπαρ-
ρηγοπούλου στην Πλάκα. Σχεδόν όλοι οι άλλοι κάτοικοι των
'Αθηνών, κατοικούσαν έδώ κι εκεί σε πλινθόκτιστα έρείπια και
σε καλύδες. 'Αριστερά, κοντά στην είσοδο της πύλης της 'Ελευ-
σίνας, ύπήρχε και ή μονόρροφη οίκια Βλαχούση. Στο σπίτι
αυτό συχναίσαμε κατά προτίμειν έμεις οι Βαυαροί αξιωματικοί.

'Η κυρία Βλαχούση, μιά φαναρίτισσα άρχόντισσα, παρά
τά σαράντα της χρόνια, διητηρείτο άρκετά ωραία και είχε δυό
κόρες ώραιότατες, ήλικίας 17 και 18 ετών. 'Η κυρία αυτή κατά
τά τέλη τού 'Ιουνίου έδωσε ένα χορό, ό όποιος άναστατάσε
τάς 'Αθήνας. 'Αν και ή ζέση ήταν ύπερβολική, έμεις οι αξιω-
ματικοί χορέψαμε κατά κόρον, έχοντας γιά ντάμες ώραιότατες
νέες Γιατί, πραγματικά, στο χορό εκείνο ήταν προσκαλεσμέ-
νο τό άθλος των ωραίων κοριτσιών της 'Αθήνας, των οικογε-
νείων Φιλαλήθους, Γάσπαρη, Γεωργιανή και άλλων. 'Αλλά ή
πραγματική βασίλισσα τού χορού, ήταν ή ωραιότατη κυρία Φω-
λάνκ, σύζυγος τού 'Αγγλου Φωλάνκ.

Στό χορό αυτό δεν περετέθη κανένα σουτέ και περιωριστή-
καμε μόνο σ' ένα ποτήρι λεμονάδα και σε λίγο παντοπαί. 'Ε-
μεις όμως, διαφεύδοντας την παροιμία ενστικτό άρκοσίδι δεν χο-
ρεύει, χορέψαμε τρελλά ως τό πρωί. 'Η νεότης, θλέπετε, έχει
άνάγκη από διασκεδάσεις.

Συχνά, μερικοί άπ' τούς αξιωματικούς, έπισκεπτόμεθα και τό
σπίτι τού 'Αμερικανού Ιεραποστόλου Χίλλ, ένός ανθρώπου πο-
λύ σοφού και φιλοξένου, κοντά στον όποιο περνούσαμε τις δι-
ρες μας ελεύχιστα και μαθαίναμε πολλά πράγματα σχετικά με
την 'Ελλάδα.

Στας 'Αθήνας της έποχής εκείνης, ένα μόνο εύρωπαϊκό ξενο-
δοχείο ύπήρχε, έγκαταστημένο σ' ένα παλιό τούρκο σπίτι, τού
'Ιταλού Καζάλι, τού όποιου ή γυναίκα ήταν Γερμανίδα άπ' τη
Βιέννη. Οι σύζυγοι Καζάλι ήσαν και οι δυό μονόφθαλμοι. 'Ο
άνδρας είχε μονάχα τό άριστερό του μάτι και ή γυναίκα τό δε-
ξιό. 'Ησαν όμως και οι δυό δυνεκερέστατοι στους λογαριασμούς
τους.

'Εκείνη την έποχή, τά δώδια ήσαν λιγοστά και δεν τά έφα-
ζαν, όπως και τά πρόβατα. Κ' έτσι οι κάτοικοι έτρωαν μονάχα
τράγους, των όποιων τό κρέας δεν ήταν καθόλου νόστιμο. Καί
όμως στον κατάλογο τού κ. Καζάλι ύπήρχαν παντός είδους φα-
γητά, τά όποια θ' άνοιγαν την όρεξη και τού πιό κακοσυνθι-
σμένου στομαχιού : μπριζόλες, μοσχάριες, μπιφτέκια, στήθη
σφαγίου, γαμίσια και ό,τι άλλα μπορούσε να φαντασθή κά-
ποιος. Αυτή ήταν ή μεγάλη τέχνη της κ. Καζάλι: κατάρθωνε να
κάνη τό τραγίσιο κρέας να παίρνη τη γεύσι κάθε άλλου κρέα-
τος. Εκτός άπ' αυτό τού ήσαν πραγματικά. Κ' έμεις οι Γερμα-
νοί, που ήμαστε άσυνήθιστοι στα έλληνικά φαγητά, τά όποια
μαγευρόντουσαν με λάδι, θρίσκαμε μεγάλη εύχαρίστησι στην
κουζίνα της. Τό κακό μόνο ήταν, ότι ή τιμές ήσαν πολύ μεγά-
λες και ή μερίδες πολύ μικρές, έτσι που μόλις χορταίναμε την
πείνα μας.

Σε λίγο άρχισαν να φτάνουν
στας 'Αθήνας πολλοί ξένοι, γιάτι
πολλοί ήθελαν να δούν την ένδοξη
έκείνη γή. Προπάντων έφταναν
'Αγγλοι.

'Ετσι τό ξενοδοχείο Καζάλι γε-
μισε από ξένους και συγχρόνως
γέμισε και τό θαλάσσιο των ιδιο-
κτητών του, οι όποιοι έγιναν πολύ
χρήγορα πλούσιοι και πολύ προ-
φαιτοί.

'Η κ. Καζάλι είχε δέκα σκυλλιά,
των όποιων την περιποίησι είχε ά-
ναφέρει σε δυό φύλακες, οι όποιοι
τά έλουζαν, τά χτενίζαν και τά έ-
θαζαν περίπατο.

'Ο σύζυγος της γινόταν κάθε μέ-
ρα και πιό άναόχης στις τιμές τού
και πιό τρυφός στις άπαιτήσεις του.
'Η περιφάνεια έρχεται πριν άπ'
την πείνα, λέει μιά γαλλική πα-
ροιμία. 'Ετσι την έπαθε κι ό Κα-
ζάλι. Μπερδύτησε σε δίκες και
πριν περάσουν δέκα-δώδεκα χρό-
νια, όλος ό μεγάλος του πλούτος
χάθηκε. 'Ανεμομαζώματα, διαβο-
λοσκοπήματα... Καί όχι μόνο κα-
ταστράφηκε, αλλά και φυλακίστη-
κε γιά τά χρέη του, τρελλάθηκε
και κρεμάστηκε μέσα στη φυλακή
του.

'Επίσης κι ή γυναίκα του πέθανε
στη φυλακή, στην εσχάτη άδελότη-
τά.

(Ακολουθεί)

Ο Βασιλεύς 'Οθων

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΑΓΕΜΜΕΝΑ ΚΟΡΑΚΙΑ

λω», στην άκρη μιάς πράσινης λίμνης και μπροστά σ' ένα απέραντο κάμπο που έφτανε ως τη σκοτεινή κι άδιαπέραστη ζούγκλα.

Ένα απόγευμα λοιπόν, ο σέρ Τζών Μούρραϊ θέλησε να με δισκεδάσει μ' ένα παράξενο θέαμα. Έτυχε να περνούν από τον κάμπο μερικοί μάγοι του Θιβέτ κι' ο φίλος μου τους κάλεσε μπροστά στη μικρή θύλα του να μας δείξουν τὰ «θαύματά» τους.

Οι Θιβητιανοί, με τὰ παράξενα μάτια και τὰ μυστηριώδη πρόσωπα, άρχισαν να καταπίνουν μακριά κι' άκονισμένα σπαθιά, να θγαίνουν φλόγες από τὸ στόμα τους, να περνούν στο μέλαψ κορμί τους χοντρές θελόνες δίχως να ματώνουν και να κάνουν τούς σπόρους να βλασταίνουν και ν' ανθίζουν μπροστά στὰ μάτια μας. Άπ' όλους όμως, τὴ μεγαλύτερη εντύπωση μοῦ εἶχε κάνει ένας γοητευτής φειδιών. Μέσα σ' ένα χαμηλό πανέρι εἶχε δυὸ κόμπρες, από τις πὺδ μεγάλες και τις πὺδ άγριες πὺδ εἶχα δὴ μέχρι τότε. Ὁ μάγος λοιπόν, παίζοντας μιά παράξενη φλογέρα, έκανε τὰ φειδιά να θγοῦν σιγά-σιγά ἀπ' τὸ πανέρι και νὰ σταθοῦν ὀρθια μπροστά του. Μά, άξαφνα, μοῦ φάνηκε ὅτι εἶχε πάψει νὰ μαγεύη τὰ φειδιά του.

Ὡς έκείνη τὴ στιγμή ἡ δυὸ κόμπρες στεκόντουσαν ὀρθιες, λικνίζοντας τὸ κορμὶ τους ρυθμικά, με τὸ σκοπὸ τῆς φλογέρας. Ἀπτόμα όμως άρχισαν νὰ σφοδάζουν σπασμωδικά, νὰ σφουρίζουν άπείσια και νὰ θγαίνουν θυμωμένα τὴ σκιστὴ γλώσσα τους.

Ένα τότε από αὐτά, κάθωσε τὰ μάτια του πάνω μου και μ' ένα σφύριγμα θυμοῦ τινάχτηκε ψηλά γιὰ νὰ χυμῆξη έναντίον μου. Ένώ, ὡς ένα οὐρλιασμα τρόμου, πήδηξα πρὸς τὰ πίσω και στάθηκα δίπλα σὸ φίλο μου. Μά ὁ γητευτής, με μιά περίεργη νότα τῆς φλογέρας του, φώναξε πίσω τὸ φειδί κι' έπειτα αλλάζοντας σκοπὸ, νάγκωσε πάλι τὰ φειδιά κι' έκείνα τρύπωσαν σιγά-σιγά μέσα σὸ πανέρι, σάν ἡμερα.

Ὁ σέρ Τζών Μούρραϊ, θλέποντας τὴ χλωμάδα μου, έριξε μιά φούχτα πιάστρα σὺς μάγους και τούς έκανε νόημα νὰ φύγουν. Έκείνοι, μάξερν τὰ σπαθιά τους και τὰ πανέρια τους και τράβηξαν πάλι τὸ δρόμο τους. Ένας όμως ἀπ' αὐτούς, ένας σκελετώδης Ἰνδὸς με κατάρματα γένεια και καθαρό, κάτασπρο σαρκί, έμεινε πίσω κι' ἦρθε κοντά μας.

—Σαχίμπ, εἶπε σὸν άξιωματικό, θέλετε νὰ δῆτε ένα παρ'έξενο και πρωτότυπο θέαμα;...

—Ὁχι! Φεύγα! Έκανε ὁ σέρ Τζών Μούρραϊ, απότομα. Τρ'έβα τὸ δρόμο σου.

Ὁ ἄγγλος άξιωματικός δὲν ἤθελε φαίνεται νὰ τρομάξω περισσότερο.

—Πιστέψέ με, Σαχίμπ... επέμεινε ὁ μάγος. Αὐτὸ τὸ θέαμα δὲν τὸ έχεις δὴ ποτέ σου!...

Ὁ σέρ Τζών Μούρραϊ θύμωσε τότε, άρπαξε τὸ μαστίγιό του και χτύπησε σὸ πρόσωπό του τὸν αλλόκοτο Ἰνδὸ. Μιά κόκκινη γραμμὴ αὐλάκωσε άμέσως τὸ άδύνατο μάγουλό του...

—Φεύγα! τοῦ φώναξε. Έμπρός!... Δρόμο!...

Τὰ μάτια τοῦ Ἰνδοῦ άστραψαν από μιά άνέκφραστη λύσσα κι' εγὼ γιὰ νὰ τούς συμβίβασω, παρακάλεσα τὸ φίλο μου:

Τὰ κοράκια έφταναν από παντοῦ, σάν σύννεφο...

—Άφήστε τον, Μούρραϊ. Μπορεῖ νάνε σ' αὐθιγία κανένα πρωτότυπο θέαμα. Εἶμαι τόσο περίεργος!...

—Άς εἶνε! Έκανε ὁ άξιωματικός και κάθισε πάλι στὴ ψάθην πολυθρόνα του.

Ὁ Ἰνδὸς τότε μ' εὐχαρίστησε με μιά ὑπόκλιση κι' έπειτα έστρώσε καταγῆς ένα μαγικό χαλί και κάθισε άπάνω σπαρποπόδι, ακίνητος, με τὰ μάτια καρφωμένα σὸν κίτρινο ὀρίζοντα.

Σέ λίγο, ὁ μυστηριώδης μάγος άρχισε νὰ κάνει παράξενες χειρονομίες σάν νὰ καλοῦσε κάποιον, θγαίζοντας από τὸ στόμα του μιά μακρόσυρτη και ὑπόκωφη φωνή, τόσο πένθυμη, πὺδ μὰς έκανε ν' ανατριχιάσουμε.

Κι' άξαφνα, νὰ, παρουσιάσθηκε ένα μεγάλο κοράκι. Πετούσε χαμηλά, σὺς κορυφές τῶν δέντρων κι' ἀφοῦ δίστασε λιγάκι, κατέβηκε δίπλα σὸν παράξενο Ἰνδὸ. Ὑστερ' από λίγο ἦρθε ένα δεύτερο κοράκι, έπειτα τρίτο κι' έπειτα άλλα δυὸ, άλλα έκα, έκοσι, πενήντα, έκατό, χίλια!... Τὰ κοράκια έφταναν από παντοῦ, σάν σύννεφο και σκέπαζαν τὸν κάμπο.

Ὁ κάμπος, ὅπως σὰς εἶπα, ἦταν άπέραντος. Τὰ κοράκια κατέβαιναν από ψηλά, μ' ένα πένθυμο θρόισμα, γύρω από τὸ μάγο και συμμαζεῦντουσαν φοβισμένα, με τὰ μάτια καρφωμένα πάνω του.

Ἡ ὑπόκωφη φωνή τοῦ Ἰνδοῦ άνηχοῦσε άδιάκοπα μέσα σ' έκείνη τὴ θαθειά σιωπὴ τῆς έρημιάς, μ' ένα τρόπο πὺδ έφοργε τὴν καρδιά και μὰς τρέλλαινε.

Σέ λίγο λοιπόν, ὅλα τὰ δέντρα, ἡ θύλα, ἡ θεράντα, ὁ κάμπος γεμίσαν από μαύρα κοράκια, πὺδ έσκαλοῦθουσαν νὰ έρχωνται από παντοῦ, άκατάπαυστα. Πόσα ἦταν αὐτά τὰ κοράκια; Δέκα χιλιάδες; Έκατό; Ένα έκατομμύριο; Δέν έξέρω. Βλέπαμε μονάχα πὺς, διαρκῶς, έρχόντουσαν δόκληρη κοπάδια. Έγὼ έτρεμα σύγκομος από τὴ φρίκη μου Μά κι' ὁ σέρ Τζών Μούρραϊ εἶχε τρομοκρατηθῇ.

—Φτάνει πειά! οὐρλιαξε άξονικά σὸν Ἰνδὸ με πινυμένη φωνή. Έμπρός τώρα! Φεύγα!... Γιατί άλλοιως θὰ πάρο πάλι τὸ καμουτακι!...

Ὁ Ἰνδὸς τότε γύρισε άργά τὸ κεφάλι του και κάρφωσε τὰ μαγνητικά μάτια του πάνω σὸν ἄγγλο άξιωματικό. Δέν θὰ μπορούσα ποτέ νὰ ξεχάσω τὴν έκφρασή τους. Ὅσαν κίτρινα από τὸ μῖσος και τὴ δίμια τῆς έδίκησής! Ἀτάραχος λοιπόν έσκαλοῦθουσε νὰ θγαῖξη έκείνη τὴν πένθυμη κι' ὑπόκωφη φωνή, πὺδ γοῖτεσε τὰ κοράκια.

Ὁ σέρ Τζών Μούρραϊ γλώφισσε τότε πὺδ πολύ, τὰ μάτια του άρχισαν νὰ σφύρουν και έαφνικά τὸν εἶδα... Ναί!... Τὸν εἶδα νὰ σπαράζει σπασμωδικά, σάν νὰ ἤθελε ν' αντισταθῇ σέ κάποια δύναμη κι' έπειτα νὰ σηκώνεται σάν ὑπνοβάτης, νὰ κατεβαίνει άργά τῆς σκάλες τῆς θεράντας, νὰ περιάη άνάμεσα από τὰ μαύρα κοράκια πὺδ παραμέριζαν άθόρυβα, σάν νὰ ὑπάκουαν σέ κάποια μυστηριώδη προσαγή, και νὰ φτάνη μπροστά σὸν Ἰνδὸ πὺδ έσκαλοῦθουσε νὰ τὸν κυτᾶξη με τὸ μαγνητικό θλέμμα του. Κι' απότομα, μ' ένα θανάσιμο ανατριχίλασμα, άκουσα νὰ θγαῖνη από τὸ στόμα τοῦ σέρ Τζών Μούρραϊ μιά βραχνή και άπείσια κραυγή: τὸ κρώξιμο τοῦ κοράκι!...

Τὴν ἴδια στιγμή, σάν νὰ εἶχε λυθῇ τὸ γήτευμα, τὰ κοράκια, ὅλα έκείνα τ' αναρίθμητα κοράκια, άρχισαν νὰ κροῦν κι' έπειτα σηκώθηκαν ψηλά και χάθηκαν σὸ θάθος τοῦ ὀρίζοντος.

Ὁ Ἰνδὸς τότε σηκώθηκε από κάτω, τὸλῆξε τὸ μαγικό χαλί του, με χαίρετση μ' ένα νόημα και χάθηκε κι' αὐτὸς μέσα σὸν κάμπο.

Έγὼ τότε δὲν ὑπόρσα πειά ν' άνθέξω και σωριάσθηκα πάνω στὴ θεράντα λιπόθυμος. Ὅταν συνήλθα, εἶνε νυχτός.

Ὁ σέρ Τζών Μούρραϊ, πὺδ εἶχε τρελλαθῇ από τὴ φρίκη και τὸν τρόπο, τριγύριζε μέσα σὸ έρρημο «μουνιγκάλα», έσπώντας κάθε τόσο σέ σαρκαστικά γέλια και κροῦνοντας τρελλά σάν κοράκι!...

Κι' ὁ δούστυος αὐτὸς άξιωματικός ζῇ ακόμη και σήμερα σ' ένα τρελλοκομεῖο τοῦ Ντελχί, άνάμεσα σὺς άγίαστρους άρρώστους.

ΤΣΑΡΛΣ ΡΥΣΚΥ

ΤΑ ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

πας συγχισμένος, κάπως δειλός, κρατούσε τὰ μάτια του χαμηλά, ενώ τὰ θλέφαρά του έτρεμαν άναφρά.

Ἦταν είκοσι χρόνων, περίπου...

Κ' ἦταν ὁ κόμης Σουέν ντε Τσέλοι-Κάλις!

Ἡ Σουζέτ τὸν άναγνώρισε άμέσως και προχωρώντας σ' αὐτὸν εἰσέφωσε:

—Σουέν!

Γέλοδσε κατευχαριστήμην, πὺδ τὸν ξανάθλεπε. Ἦταν ὁ μικρούλης Σουέν, τῆς κοιλιάδος τοῦ Νέκαρ. Ἦταν τὸ τρυφερό, αλλά κι' ατίθασο συγχρόνως έκείνο άγοράκι, ὁ τότε σντρεφός τῆς στοῦς περιπτώτους τοῦ δάσους.

Ὡ, πόσο ἦταν εὐχαριστήμην ἡ Σουζέτ, πὺδ ξανάθλεπε έτσι άξαφνα τὸν Σουέν! Έκανε μάλιστα ν' άγκαλιάσει και νὰ φιλήσῃ τὸν μικρούλη έκείνον άδελφό της, μὰ συγκατηθηκε δισταχτική. Ἦταν πειά άνδρας σχεδὸν ὁ Σουέν!...

—Πὺς μεγαλώσατε! ψιθύρισε τότε, συγχισμένη θδελά της —Ὡστε εἰσεῖς εἶστε, λοιπόν;

—Μάλιστα, κυρία!... Έγὼ εἶμαι! τραύλισε πὺδ συγχισμένο; ὁ Σουέν, έσκαλοῦθωντας νάχη χαμηλωμένα τὰ μάτια του.

—Καθῆστε! εἶπεν ἡ Σουζέτ, δείχνοντάς του ένα κάθισμα.

Ζάρωσε έκεί ὁ Σουέν, μὴ τολμώντας νὰ έσοτούισῃ λέξι, ἀπ' τὴν ταραχή του. Ἡ έξαδέλφη Ἰσαυρίνα έαπλώθηκε άνετα, σέ μιά πολυθρόνα. Κι' ἀφοῦ έερόδηξε λίγες φορές, κι' ἀφοῦ κατάρσθηκε τὸ άναθεματισμένο άσθμα της, τὸ ὅποιο τὴ λαχάριζε διαρκῶς, άρχισε ὕστερα νὰ διηγῆται πὺς συνάντησε τυχαία τὸν Σουέν!

Κατεβαίνοντας—έλεγε—ἀπ' τὸ κουπέ της, και μπρὸς στὴν έξεπορτα τοῦ μεγάρου τῆς Σουζέτ, έπρεσε άξονικά άπάνω σ' έναν νεό...

—Και μόλις έπρεσα άπάνω του, γιατί έκείνος στέκταν έκεί και κυττοῦσε πρὸς τὰ παραθύρα σου, συνέχισε ἡ Ἰσαυρίνα, τρώμαξα και ξερόνισα! Ένα «Αί!... Με τὸ «Αί!» λοιπόν πὺδ ξεφώνισα, άνατητή μου Σουζέτ, ὁ νεὸς αὐτὸς γύρισε απότομα και μοῦ ζήτησε «γνώμην!... Άμέσως τότε κι' εγὼ, προσέχοντας τὸν καλύτερα, τὸν γνώρισα πὺδ ὅς ἦταν και πὺς φώναζε: «Μπα!... Έσ' εἰς, καλέ, εἰστε ὁ μικρὸς έκείνος πρίγκιψ!...»

Φυρερούσε άκατάπαυστα ἡ έξαδέλφη Ἰσαυρίνα, έξηγώντας τὴν έκπληξή της γιὰ τὴν άπρόσπτη αὐτὴ συνάντησι... Ὡ, δὲν τῆς ἦταν καθόλου συμαθητικός τὴν εποχή έκείνη ὁ Σουέν!... Τοῦ κρατούσε κακία, τὸν ἀντιπαθὸν σέ έξ αίτίας τοῦ έπεισοδίου τοῦ γερακιῦ τοῦ μετὸν παπαγάλου της. Ἀλλά ὕστερα από τόσα χρόνια πὺδ πέρασαν, ἡ παλιά ἀντιπαθεία της εἶχε σβήσει... Κ' ἡ έκπληξή της πὺδ τὸν εἶδε τόσο άξαφνα, μεταμορφώθηκε άμέσως σέ εὐκρινὴ νῆ γάρὰ και τρυφερότητα!

Τὸν ρώτησε λοιπόν τί ἤθελε έκεί, μπρὸς σὸ σπίτι τῆς Σουζέτ. Κι' ὁ Σουέν, ταραγμένος, τῆς ὡμολόγησε ὅτι ἦταν μὴνὰ τώρα έρχοταν κάθε μέρα έκεί. Ἀλλά περιωριζοταν μονάχα νὰ κυτᾶξη τὰ παράθυρα τῆς κυρίας ντε Νορβάζ, χαρὶς νὰ τολμάη ν' άνεβῇ σὸ μέγαρό της και νὰ τὴν έπισκεφθῇ... Κι' έπειτα φέυγε πάλι σέ λίγο, γιὰ νὰ ξανάρρῃ τὴν έπομένη! Πρᾶγμα: μάλιστα ἡ Σουζέτ, πέρασε μπροστά του, διαβάζοντας κάποιο φύλλο, χαρὶς νὰ τὸν προσέξῃ...

Και κατέληξε λέγοντας, ἡ καλόκαρδη Ἰσαυρίνα: —Τὸ εἶπα λοιπόν άμέσως κι' εγὼ! Μά γιατί, παιδί μου, έφωνης;... Τὴ κουταμάρα ἦταν αὐτή!... Θὰ σ' έπρωγε ἡ Σουζέτ, ἂν άνέβαινες άπάνω;... Έλα!... Έβα τώρα πὺδ συναντηθήκαμε!... Θὰ σέ παρουσιάσω εγὼ, κι' ἡ Σουζέτ θὰ εὐχαριστῇ πολὺ, έπισθλέποντάς σε ὕστερα από τόσα χρόνια!... Και τὸν άνέβασα με τὸ ζόρι σχεδὸν και σὺ τὸν έφερα!... Στὸ κάτω κάτω, εγὼ δέν έχω ποτέ πειά μαζί του!... Ὅτι και μπορεῖ ένας άνθρωπος σάν και μὲνα νὰ κρατᾷ κακία, έπειτὴ έτυχε πρὸ πολλῶν χρόνων νὰ μασηθῇν δυὸ πουλιά!...

Κὺτταξε!... Τὸν άναγνώριζεις;

—Ένας ὠραῖοτατος νεὸς, με πρόσωπο άκτινοβόλο από ζωτική και άγρία καλλονή, στεκόταν σὸ κατῶφλι τῆς πόρτας. Κά-

κι' άγρία καλλονή, στεκόταν σὸ κατῶφλι τῆς πόρτας. Κά-

κι' άγρία καλλονή, στεκόταν σὸ κατῶφλι τῆς πόρτας. Κά-

νάχα που το κορμί του είχε τώρα την ανάπτυξη εφήβου... Κατά τα άλλα, καμιά διαφορά. Τα χείλη του, κατακόκκινα όπως πάντα, χαμογελούν με το ίδιο άφελές χαμόγελο. Τα μάτια του δεν μπορούσε ακόμη να τα δει η Σουζέτ, γιατί ο νεαρός κόμης ντε Τσέλοι-Κάλις, τα κρατούσε διαρκώς χαμλωμένα. Φορούσε ένα κουστούμι σκουρόχρωμο, άψογης κομψότητας, το οποίο του πήγαινε θαυμάσια... "Αχ, πώς περνούν τα χρόνια!"

—Μεγαλώσατε! του είπε άσφαινα η Σουζέτ. Κι' εγώ τώρα, είμαι μιά ηλικιωμένη γυναίκα!

—Ο Σουέν σκίρτησε και διαμαρτυρήθηκε:

—Καθόλου!... "Ισα-ίσα, είστε πολύ ωραιότερη από άλλοτε..."

—Ναί, ναί!... Τό ξέρω! παραδέχτηκε γελαστά η Σουζέτ. Είμαι πολύ όμορφη!... Τέλος πάντων!... Αλήθεια, θυμάστε τι τρελλοκόριστο που ήμουν τότε;... Πώς τρέχαμε στα λιβάδια και πώς παίζαμε;... Μά' έλατε λοιπόν, μιλήστε κι' εσείς!... Δηγήθητε μου κάτι, απ' όλα αυτά τα χρόνια!... Τι κάνατε τσόν καιρό;... Πώς συμβαίνει να είστε στο Παρίσι;... Πού θρισκόσατε σ' όλο αυτό το διάστημα που έχουμε να ιδωθούμε;

—Ο Σουέν δεν αποκρίθηκε άμέσως. Κτύπαζε ανήσυχα την εξοδελφή 'Ισαουρίνα. Κι' όταν την είδε άφωτισμένη στην τακτοποίηση ενός ανθοδοχείου, μουρμούρισε κοκκινίζοντας:

—Σας συλλογίζομαι!

—Η κυρία ντε Νορθαζύ ξεκαρδίστηκε στα γέλια κι' είπε:

—Μπράβο σας!... Πολύ ωραία!... Και δεν είχατε τίποτε άλλο καλύτερο να κάνετε;... "Εστω... Κι' εγώ όμως, σάς συλλογίζομαι αρκετές φορές..." "Ελεγα μέσα μου: "Τι να έγινε άραγε, ο μικρός Σουέν;"... Κ' είχα ένα προαίσθημα, μιά θεοαίτηση αγεδόν, ότι κάποτε θα σάς ξανάβλεπα!..."

—Ναί, αλλά εγώ όμως σάς συλλογίζομαι διαρκώς! Ξανάπε άργα-άργα ο Σουέν.

Μιλούσε με φωνή γεμάτη από μελαγχολία. Η Σουζέτ έπαψε να γελάει κι' ένοιωσε κάποια στενοχώρια. Απομακρύνθηκε λίγο από κοντά του και δεν τον κύτταζε τώρα τόσο προσεχτικά όπως πριν.

—Ήταν είκοσι χρόνια πειά, ο Σουέν!... Και μάλιστα, κάτι παραπάνω: Εικοσιδυό χρόνια, ακριβώς!... Δηλαδή, άνδρας πειά...

Και στη σκέψη αυτή η Σουζέτ, έγινε άμέσως περισσότερο επιφυλακτική. Στενοχωριόταν τώρα, γιατί κόπηκε απότομα η οικειότητα της με τον παλαιό της μικροκαθητάκο...

—Αλλά είναι τόσο ευχάριστες όμως, η παλές, η παιδικές σχεδόν αναμνήσεις!... Γι' αυτό, και με το χαμόγελο ξανά στα χείλη της, πλησίασε πάλι στο Σουέν.

—Μπορώ να κατεβώ στον κήπο σου, να δώ τα λουλούδια; ρώτησε τη στιγμή εκείνη, η εξοδελφή 'Ισαουρίνα τη Σουζέτ.

Με άβελη προθυμία η Σουζέτ, διάσπασε το άποκριση:

—Ναί!... Ναί!... Πήγαινε!...

Κι' έπειτα από μερικές στιγμές γύρισε στον κόμητ Τσέλοι-Κάλις και του είπε:

—Νά, είμαστε μόνοι, τώρα!... Λοιπόν μὴν ντρέπεστε... Δηγήθητε μου όλη σας την ιστορία!

—Ευχαρίστως, κυρία μου! τραύλισε εκείνος, με άμνηχανία.

—Η Σουζέτ διαμαρτυρήθηκε γελαστά:

—Οχι... Οχι... Μὴ με λέτε κυρία... Νά με λέτε Λυδία, αφού αυτό ήταν το όνομα της μητέρας σας, κι' αφού άλλοτε ήμουν κι' εγώ σάν μητέρα σας!...

Κατακοκκίνισε ο Σουέν. Η ταραχή του, το άσotisμά του μεγάλωσε. Κατάρθηκε άώτσο να ψιθυρίσει δισταχτικά:

—Η ιστορία μου... Λυδία... δεν έχει πολύ ενδιαφέρον...

Πήρε μιά θαθεία άναπνοή, σάν νάθελε να ξαναβρῆ το θάρρος του κι' ύστερα άρχισε να διηγῆται, με φωνή αδέσβια, με ταραχή άσυγκράτητη, με τα μάτια του διαρκώς χαμλωμένα...

Της διηγῆθηκε για το πρωί εκείνο, που πήγε στο ξενοδοχείο της να τη βρῆ, και του είπαν ότι έφυγε...

Ναί, έφυγε τότε η Σουζέτ, χωρίς να τον άποχαρητήση... Ο Σουέν έκλαιγε... Κι' όχι μόνον εκείνη τη στιγμή έκλαιγε, αλλά κι' όλόκληρη την ήμερα, και κάθε ήμερα κατόπιν... Κάθε χαρουνή σηκώνονταν, περνούσε το ποτάμι, σάλπιζε δυνατά, κι' ύστερα στεκόταν κάτω απ' τα παράθυρά της και περίμενε... "Ελπίζει ότι θα είχαν επιστρέψει ή δυο κυρίες απ' το ξαφνικό εκείνο ταξίδι τους..."

—Αλλά δυστυχώς, τα παράθυρα έμεναν κλειστά κι' οι άνθρωποι του ξενοδοχείου γελούσαν μαζί του... "Επειτα ήρθαν ήμερες θλιβερές γι' αυτόν, καθώς μιανόταν δακρυσμένος στα δάση..."

Διάβαινε ολομόναχος τα μονοπάτια, απ' τα οποία είχε άλλοτε περάσει μαζί με τη Σουζέτ... Δεν του έκανε πειά καρδιά, ούτε να κυνηγή, ούτε να παρευῆ... Κτύπαζε και τον άφορισμένο καταρράχτη συχνά... Μά οι άφαινε και πολύχρωμοι σίτες άκτινες του ήλιου άφροι του φανόντουσαν πειά άνοστοι στον Σουέν. Δεν ήταν κοντά του τώρα ή Λυδία, για να θαυμάσουν το θέαμα

Η δεσποινίς 'Αθελέν φάνηκε σέ λίγο λαχανιασμένη...

μαζύ...

—Ω, ήταν ένα παιδάκι πολύ λυπημένο ο Σουέν και πίστευε ότι ή λυπή του εκείνη δεν θα τελωνε ποτέ...

Σιγά-σιγά, ο καιρός περνούσε, ή λυπή του έμενε ή ίδια και τα μαθήματά του προχωρούσαν... Εύρισκε παρηγορία στο διάβασμα ο μικρός Σουέν, γιατί του φαινόταν πώς ήταν άκριβ κοντά του ή Λυδία-Σουζέτ, μαθαίνοντάς τον να συλλαβίζει... Τού έφεραν κι' άλλα βιβλία, σθεαρότερα και μεγαλύτερα απ' την 'Αιδελοβέργη... "Ετσι, έπαψε να πηγαίνει στο δάσος... Έπίσης σταμάτησε και να κυνηγά... Νά, είχε σκοτώσει, είχε πληγώσει—μιά ήμερα—ένα πουλάκι, το οποίο άργησε να ξεφυγήσει και τυραννίστηκε έτσι πολύ... "Έκλαψε τότε άλλη μιά φορά άκούμ ο Σουέν... Είχε θυμηθῆ τη Λυδία-Σουζέτ, που του είχε κάποτε να μὴν εἶνε κακός, κι' έτσι δεν θέλησε να ξανακυνηγήσει πειά... Είχε διαλέξει για δωμάτιο μελέτης του, στο οποίο και κοιμόταν ύστερα κάθε θράδυ, ένα ψηλό δωμάτιο του "Πύργου της Χελιδονοφωλιάς... "Όλοι νόμιζαν τις ιδιοτροπίες του αυτές, και τη μελαγχολία του, για ιδιοτροπίες και μελαγχολία άφροσύνης... Ο πατέρας του μάλιστα, έφερε και γιαιτρούς..."

—Αλλά ο Σουέν άντιστάθηκε... Ούτε να τον εξετάσουν άφρη, ούτε τα φάρμακά τους έπαιε... "Οχι, δεν ήταν άρρωστος... Μονάχα, ήταν πάρα πολύ θλιμμένος άκούμ... Συλλογίζονταν διαρκώς 'Εκείνη..."

—Αργότερα, δοκίμασε άκούμ πιδ μεγάλη θλίψη: Νόμιζε τη Σουζέτ δεσποινίδα, αλλά μαθαίνοντας κατόπιν τη θλιβερή ιστορία της νύχτας εκείνης, κατάλαβε ότι ή Σουζέτ ήταν παιτρεμένη!

—Αργότερα, έμαθε ότι ο κύριος ντε Νορθαζύ, ο σύζυγος της που άποπειράθηκε τη νύχτα εκείνη ν' αυτοκτονήσει, έγινε έπειτα λώς καλά... Ο καιρός κυλούσε... Η θλίψη του—μεγάλη κι' άδυνηρή—έμενε ή ίδια... Η κυρία της κοιλιάς του Νέκαρ, ή άμορφος εκείνης Γαλλίδας, είχαν ξεχαστή πειά απ' τους κατοίκους εκεί... Κανένας πειά δεν τις θυμόταν, κανένας δεν θυμόταν τη Σουζέτ, εκτός απ' τον δυστυχισμένο μικρό Σουέν...

Κι' ο μικρός αυτός Σουέν μεγάλωνε... Έμενε μόνος του στον πύργο, μαζί με τον πατέρα του που σκάλιζε άγαλματάκια άφαιων κυριών άπάνω σε λυδικές καρδίες... Κι' έταν ή "άφαιες αυτές κυρίες" έργοντοσαν απ' τη Φραγκφούρτη, για να γλεντήσουν μαζί με τον πατέρα του, ο Σουέν έμενε πιδ μόνος άκούμ...

Γιατί;... Γιατί έφευγε τότε και κρυόταν άπάνω στο ψηλό δωμάτιο του, μη θέλοντας ούτε να βλέπει, ούτε να άκούη... Έμενε εκεί, με λίγο ψωμί και με λίγα βιβλία άποροφημένος στο διάβασμά του και στις λυπητερές του σκέψεις... "Άλλοτε, πριν γνωρίσει τη Λυδία θύμανε εναντίον αυτών των "άφαιων κυριών", έπειδή κηλιδωναν τη μνήμη της νεκρής μητέρας του... Μά τώρα, τις μισούσε περισσότερο, γιατί κηλιδωναν και τη νεκρή Λυδία και τη ζωντανή..."

Η άναμνήσεις του, σιγά-σιγά, άρχισαν να μπερδεύονται... Έκλαιγε και για τη μητέρα του και για τη Σουζέτ... Δεν ήξερε πλέον ποιά απ' τις δυο είχε πεθάνει...

—Τόν καυμένο τον μικρούλη! ψιθύρισε θελά της ή Σουζέτ, στο σημείο αυτό της άφηγησας του νεαρού Σουέν.

...Αλλά κάποια νύχτα κάποιου χειμώνα, εκεί στον πύργο της "Χελιδονοφωλιάς", άκούστηκε θόρυβος, ξαφνικά τρεξίματα άπρητων, άναστατώσεις...

Τι είχε συμβῆ;... Νά, ο μαρκήσιος ντε Τσέλοι-Κάλις, έπεε περισσότερο κρασί έκε'νη τη θραδυά... Έπεσε να κοιμηθῆ, αλλά κατάλαβε τότε μιά άδιαθεσία, δυσκολεόταν ν' άναπνῆ, άγωνιόσε...

Κι' άρχισε να ξεψυχά!

—Όταν μπήκα στο δωμάτιό του, ο πατέρας μου ήταν νεκρός πειά!... Ξεκαλούσε να λή άργα και χαμλωμένα ο Σουέν... Ήταν με το στόμα του άνοιχτό, σάν κάποιος που ήθελε να κινή έμετό και δεν μπορούσε... Είδα και μιά γυναίκα λιποθυμῆ, άπάνω σε μιά πολυθρόνα άεπλωμένη... Στο τραπέζι άπρηχαν άκούμ λειψανα φαγητών κι' άναποδογυρισμένα άφαια ποτήρια κρασιού... Οι δυο πθήκοι, ήταν απ' το ένα μέρος απ' το άλλο του κεφαλιού του νεκρού κι' έπαίαν άναμνήσεις τους τα συνθισμένα τους παιχνίδια... Θυμήθηκα τότε, ότι και ή δυο Λυδίες μου ήταν καλές, κι' έτσι δεν πρέπει να εἶνε κακός κανένας... Γονάτισα λοιπόν στον νεκρό του πατέρα μου κι' έκλαψα πολύ-πολύ, αφού είχα πειά πεθάνει!...

—Όταν άκούμ ο πατέρας του, και τον έθαψαν... Ήταν δεκαεπτά χρονών τότε, ο Σουέν... Νόμιζε πώς θα ήταν πειά έλευθερος, άνεξάρτητος... Τους άπρητες εκείνους του πύργου, θα τους έδιωχνε... Τόν πύργο και τα έπιπλα, θα τα πουλούσε... Θα γινόταν πλούσιος έτσι, και θα μπορούσε να φύγει... Θα πήγαινε στη Γαλλία... Εκεί, ήταν άλύγουρος πώς θα ξανάβλεπε τη Σουζέτ, γιατί θα την άναζητούσε με κάθε μέ-

με κάθε τρόπο...

Γατί, στο κάτω-κάτω, οι άπρητες του ξενοδοχείου του Νέκαρ μπορούσε να είχαν γελαστή: Πιθανόν να μὴν ήταν παντρεμένοι ή Σουζέτ... "Η, μπορεί να είχε πεθάνει έντωματάς ο σύζυγός της... Και της είχε ύποσχεθῆ κάποτε—έκε' που έτρεχαν στο δάσος—ότι θα την παντρευόταν και θα της χάριζε ένα σπίτιμα, όταν θα γινόταν βασιλεύς της μικρής του χώρας!...

Δυστυχώς όμως, δεν έμεινε άνεξάρτητος, όπως νόμιζε... Μόλις μάθευκε ο θάνατος, του μαρκήσιου ντε Τσέλοι-Κάλις, ήρ-αν άπεσταλμένοι απ' τις βασιλικές Αύλες της Αυστρίας και της 'Ελγολάνδης, εκεί στον πύργο της "Χελιδονοφωλιάς!..."

—Ήταν συγγενής αυτοκρατορικών Οίκων, ο Σουέν... Ήταν υἱός ήγεμόνος... Ήταν "Υψηλότης"... Κ' οι βασι-λικοί συγγενείς του, βλέποντάς τον μικρό και όρφανό, είχαν ά-κούσει την έκπαιδυσή του, τη μόρφωσή του, τη συντήρησή του...

Τον άδήγησαν λοιπόν στην 'Αγγλία, όπου τον έκλεισαν σ' έ-να άσπιο κολλέγιο έσωτερικόν... Εκεί, διδάχτηκε πολλά πράγματα, ο Σουέν... Έμαθε όπλασκία, ξιφασκία, ίππασία... Έξωσαν κι' άλλα χρόνια...

—Όσα όμως και να περνούσαν, ο Σουέν ποτέ δεν ξεχνούσε τη Σουζέτ... Άλγες στιγμές μονάχα την ξεχνούσε, κατά το διάστημα κάθε ήμερας που περνούσε: Τότε δηλαδή, όταν άφωσιω-νόταν στο παιχνίδι και στους καυγάδες, μαζί με τους έλλους συμμαθητάς του... Ήταν, βλέπετε, πολύ ζωηρός και πολύ άτα-κτος μαθητής...

—Αλλά όταν έγινε δεκαεπτά χρονών, ή Σουζέτ ξανάβρε στη γη... Τον περισσότερο έπιμονα, τη μεγάλη του εκείνη φίλη, τη δεύτερη εκείνη μητερόλα του, τη φανταζόταν τώρα περισσότερο μακριά...

Και την άγαπούσε διαφορετικά πειά με μιά άφαινη άγάπη άποκαταμένη απ' τη "ροδόχρωμη λυλή" τσόν χρονών...

—Σας φαταζόμιον τόσο πολύ-πολύ όμορφη, όσο ακριβώς σάς θρήκα παρτί!... ψιθύρισε ο Σουέν.

—Ω, τι παιδί!... Τι παιδί έπιπό-λας που είσαστε και τότε και τώρα! παραλήθηκε στην άπρόστυχη αυτή φυ-λοκή, ή Σουζέτ.

Και γελούσε, θέβαια... Γελούσε δι-αρκώς, αλλά με άόριστη, άνεξήγητη πικρία στα στήθη της!...

Ο Σουέν ξεκαλούθησε την άφήγη-σή του, έντωματάς... Διηγόταν τώρα με το ήσυχο φωνή, ή όποια φαινόταν να νά έρχόταν από μακριά... Λιγάκι άφορισμένος πρὸς τα δεξιά, δίχως να κοιτάει στο πρόσωπο την κυρία ντε Νορθαζύ, έθλεγε κανένας, ότι φοβό-ταν μήπως εκείνη τόν μαλώσει!

Και διηγόταν...

Η εικόνα της Σουζέτ τόν κυνηγού-σε διαρκώς... Στις άρχές και για άρ-κετά καιρό κατόπιν, ή εικόνα της άνηγόταν, και στην ψυχή του και στη μνήμη του, με την εικόνα της νεκρής μητέρας του... Σιγά-σιγά όμως, ή εικόνα της Σουζέτ έμεινε πειά...

Πάσανε ψευδαισθήσεις τότε, ο Σουέν... Του φαινόταν πώς άπρηκε από μακριά τη Σουζέτ, να κινή τόν περίπατό της στην δεινροστοχία του κολλέγιου του... "Ετρεχε τότε με λα-τρία πρὸς τα κεί, αλλά συναντούσε το κενό, την πλάνη... "Ε-πείτα, στο δωμάτιό του υπήρχε ένας καθρέφτης στον τοίχο...

Όταν ντυόταν ή γτενιόταν μπρος σ' αυτόν τόν καθρέφτη, γλῆζε με σκίρτημα ξαφνικό και κτύπαζε πρὸς την πόρτα του βασιλείου: Του φαινόταν, ότι αυτή ή πόρτα—την όποία έθλεπε να μέσά στον καθρέφτη—άνοιγε σιγά-σιγά, κι' ότι φανερωνό-ταν στο κατώφλι της χαμογελαστή ή Σουζέτ!...

—Ω, πόσο λυπητόν τότε, κάθε φορά που έθλεπε την πλάνη του και πόσο... Έκλαιγε πικρά, σιωπηλά και μελαγχολικά!...

—Ήταν πάντα τόσο προσηλωμένος στην άνάμνησ' της, τόσο έπιποτός τον έτσι άπομονωμένον, έτσι μισάνθρωπον, φαντα-ζόταν ότι τότε άπομονωμένον, έτσι άπομονωμένον... Ή-ταν, βλέπετε, πικρή... Ήταν "βασιλική ύψηλότης"!...

Θέβαια, είχε μέσα του τη φιλοδοξία, να γίνη βασιλεύς... Τα μέρη που του άνηκαν, θα τα άποκτούσε κάποια ήμερα... Δεν ήταν σπουδαία πράγματα, θέβαια, τα μέρη εκείνα, τα οποία με τόν Βόρειο Πόλο... Ήσαν όμως ένα κρατίδιο κι' άκούμ, άποτελοόσαν ένα μικρό έθνος, και του έθνους αυτού ή-ταν ο νόμιμος κληρονόμος βασιλεύς...

—Επείτα, όταν αυτός, ο βασιλεύς τών... Κ' ή Σουζέτ θα ήταν βα-σιλεύσα... Θα της πρόσφερε μιά ήμερα, το βασιλικό στέμμα της πατρίδας του...

—Σταμάτησε για μιά στιγμή ο Σουέν να μιλή, φοβισμένος πειά φαινόταν κομικός στη Σουζέτ... Είχε θυμηθῆ άσφαινα,

ότι ή Σουζέτ του είχε πῆ κάποτε ειρωνικά, για κάτι «μολυβέ-νιους στρατιώτες...»!... Τόν είχε ειρωνευτή τότε, ή Σουζέτ!... Μήπως άραγε τόν ειρωνευόταν και τώρα μέσα της, για τα χι-μαρικά αυτά όνειρά του;...

—Εστω!... "Ας ήσαν χίμαιρες, όλα αυτά που της διηγόταν τώρα, ο Σουέν... Αλλά αυτό που δεν ήταν χίμαιρα, αυτό που ήταν ζωντανό και χειροπιαστό, ήταν ή διαρκής προσήλωσ' του πρὸς το παρελθόν, πρὸς κάποιο όνειρο άλησμόνητο... το όποιο ήταν τόσο ζωντανό, τόσο συγκλονιστικό... ώστε μπορούσε θαυ-μάσια να γίνη—μιά ήμερα—πραγματικότης!

Κι' έτσι, τίποτε δεν σκεπτόταν, τίποτε δεν άγαπούσε, δεν ά-ναιρευόταν τίποτε, στο όποιο να μὴν ήταν μπερδεμένη κ' ή άνά-μνησις της Σουζέτ!...

—Η κυρία ντε Νορθαζύ, άρχισε να νοιώθῆ κάποια άνησυχία... Φοβόταν αυτά τα λόγια του, τα όποια ο Σουέν ψιθύριζε χα-μλωμένα, σάν να φοβόταν μήπως τόν άκούσει κανένας τρί-τος... Ήταν είκοσιδυό χρονών πειά... Και τα λόγια του ήσαν τολμηρότατα...

—Σταθήτε!... Σταθήτε!... τόν διέκοψε τότε, διαστικά... "Ας μιλήσουμε μαζί... Μὴ μιλάτε διαρκώς μόνος... Σας άφαινα να μιλάτε όλο έσείς και γι' αυτό γλυστράτε και σε άπειρότητες!

—Ο Σουέν, με διπλάσιασμένη την ταραχή του, κατακοκκί-νισε... Έσκυψε το κεφάλι του και τα χαμλωμένα μάτια του δεν φανόντουσαν καθόλου τώρα.

—Η Σουζέτ ξεκαλούθησε, με ύφος μισοαστείο και μισοσο-βαρό:

—Λοιπόν, με συλλογίζοσατε... Πολύ καλά!... Κι' εγώ σάς συλλο-γίζομιον... Θυμόμιον πάντα τις ά-ραιές σας έκδρομές στο δάσος, τα άστεία μας, τα γέλια μας, τα λιτά προγεύματά μας στη χλόη... Τά θυ-μώμαι άκούμ, όλα αυτά!... Αλλά τώρα, είμαστε πειά μεγάλοι κ' οι δυο μας... Είμαστε σοβαροί πειά!...

—Ω, θα έλεπόμαστε συχνά, θέβαια... Θα έργεστε κι' έσείς, στους χορούς που θα πηγαίνα... Θα χορεύουμε μαζί... Θα εἶνε άφαια ή συντροφία σας!... Αλλά...

Σταμάτησε να μιλή, Πῆσε ύφας έντονα σοβαρό, και με συμβουλευτι-κό, προστατευτικό τόνο στη φωνή της, ποσόθεσε:

—Αλλά πρέπει να μιλούμε χωρίς τρέλλες πειά... Δεν πρέπει να λέτε έπιπόλαια λόγια... Έλάτε, μικρέ μου Σουέν... Γίνετε φρόνιμος πειά, για-τί μεγαλώσατε πολύ... Είστε στο Πα-ρίσι ένα μήνα τώρα και δεν ήρθατε να με έῆτε... Αυτό εἶνε πολύ κακό!...

Και για να ρῆτε έπιτέλους, έπρεπε να σας συναντήση ή εξοδελφή μου και να σας πάρη μαζί της... Ω, εί-μαι πολύ θυμωμένη γι' αυτό, μαζί σας!... Ξέρετε ότι σας άγαπούσα πάρα πολύ... Έπρεπε λοιπόν να έ-ρθατε!... Θα σας συναντή και στον σύζυ-γό μου!...

—Ο Σουέν, στο σημείο αυτό, τινάχτηκε όρθιος και χλωμός, Τράβηξε ίσα στην πόρτα, στάθηκε μιά στιγμή και φωνάχτά, με κραυγές σχεδόν, είπε:

—Δεν ήρθα για τόν σύζυγό σας!... Δεν έτυχε να μου πῆτε τότε, ότι ήσαστε παντρεμένη... Κ' ή άπρητρις του ξενοδο-χείου, που μου μίλησαν για τόν σύζυγό σας, ήταν ήλιθια πλά-σμα... Φαντασθήκα ότι μπορούσε να είχαν γελαστή... Σας νό-μισα, φαντασθήκα ότι ήσαστε μόνος... Μου έπατρεψαν οι κηδεύνες σα βίως να τρέξω κοντά σας... Μου έπατρεψαν οι κηδεύνες μου να παρῆθῆ, μονάχα όταν τελειώσα τις σπουδές μου... Και τώρα ήρθα στο Παρίσι, μονάχα για σας!...

—Επείτα με μανία το "πόμολο" της πόρτας, μισοβῆκε έξω, στάθηκε όρθος στο κατώφλι της και πρόσθεσε με παράφορα θλιβερές:

—Θυμάστε το κλαδί εκείνο με τα λουλούδια, το όποιο κάπο-τε είχα όνομάσει "Λυδία"... Το φυλάει κι' έλα... "Αν δῶ τη Σουζέτ και δεν με γνωρίσει, θα της δείξω το κλαδί... Κι' έκει-νη άμέσως θα με θυμηθῆ και θα φωνάξη: "Εσώ-εσώ, Σουέν" και θα εἶχε μαζί μου αυτό το κλαδί, μόλις ήρθα στο Παρίσι!...

Και το είχα μαζί μου αυτό το κλαδί, μόλις ήρθα στο Παρίσι!... Εδώ όμως ρωτώντας να μάθω πὸς κάθετε, έμαθα ότι έχετε και άκούμ... Πικράθηκα τόσο πολύ, ώστε άποφάσισα να μὴ σας δῶ καθόλου... Βρήκα όμως το σπίτι σας κι' έρχομιον κάθε πρὸς κάτω απ' τα παράθυρά σας, έῆ ένα μήνα τώρα!... Και δεν άμνησται ποτέ μου, αν δεν με τραβούσε μαζί της ή κυρία εξοδελφή σας!...

—Σουέν! ξεφώνισε κατόπληκτη ή Σουζέτ.

(Ακολουθεί)

Πέρασε μπροστά του, διαβάζοντας κάποιο όφλο, χωρίς να τόν προσέξει...

και τραύλισα ψιθυριστά:

—Λέων... Λεώνης!

Και σκούπισα με πνιχτόν στεναγμό, τόν κατάψυχρο ιδρώτα τοῦ μετώπου μου...

—Σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου!

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπάντησί της, ἀπάντησι βγαλμένη αὐθόρμητα ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της.

Πόνεσα τόσο πολύ, ὅσο γλυκὰ ἀνακουφίστηκε ἐκείνη...

Κι' ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἀμοιβαίας σιωπῆς, μοῦ μίλησε πρώτη αὐτὴ, ἐνῶ στὴ φωνή της ἦταν χυμένη μιά ἀσυνήθιστη ὥς τότε τρυφερότης:

—Εἶνε σωτήρια ἡ σκέψι σου, καλέ μου... Καὶ σ' εὐγνωμονῶ γι' αὐτὴ καὶ γιὰ τὴν αὐταπάνησί σου ποὺ δείχνεις... Ἐγώ, καθὼς βλέπεις, τὸ στήθος μου καταπληγμένο καὶ γεμῖστο ἀπὸ δάκρυα... Φοβόμουν τόσον καιρὸ νὰ σὲ λυπήσω, ἀφήνοντάς το ἐλεύθερα νὰ ξεχουθῇ, καὶ γι' αὐτὸ λίμνασαν μέσα στὴν ψυχὴ μου, κι' ἔγιναν ἕνας βοῦρκο θανάσιμος γιὰ μένα... Ἄν τολμούσα νὰ σοῦ ἐκμυστηρεῦτὸ ἐλεύθερα τοὺς πόνους μου, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ὑπέφερα τώρα τόσο πολὺ... Θὰ ἤμουν ἀσφαλὼς γιαιτρεμένη ἀπὸ καιρὸ... Θὰ ξέσπαζα, θὰ ἀνακουφίζόμουν, θ' ἀλαφρωνόμουν...

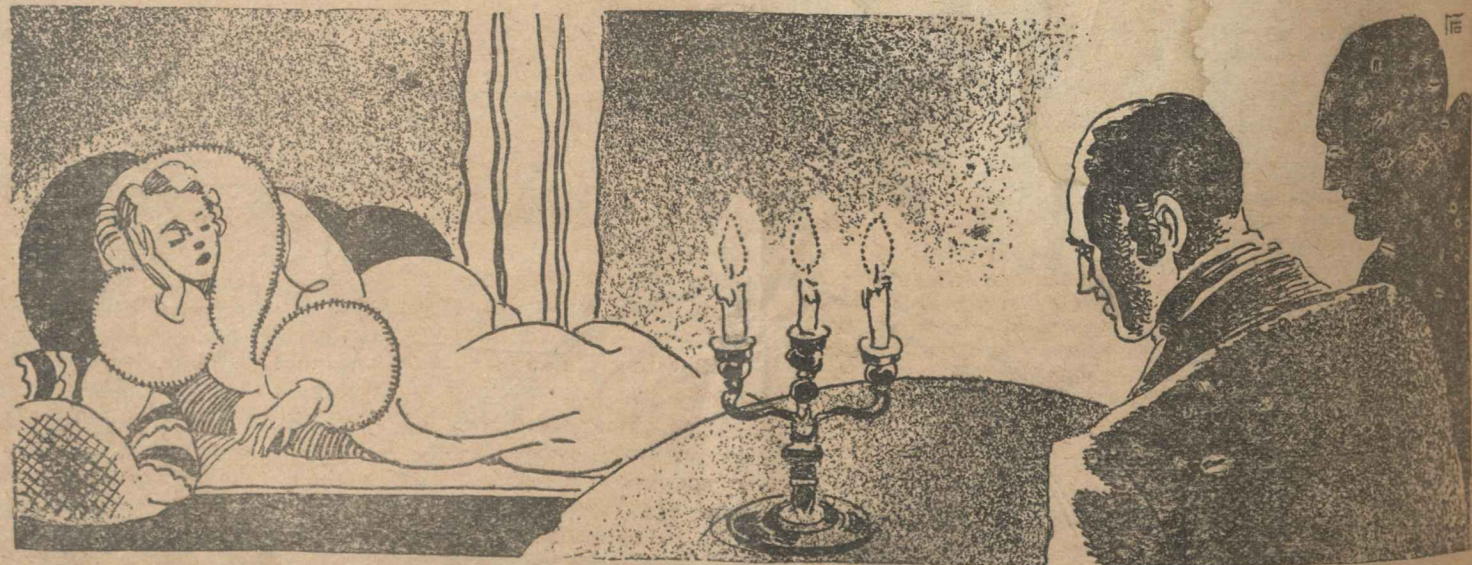
Ἐπνίξα ἕναν λυγμό, πάλι. Τὸ ἀντελήφθη αὐτὴ ἡ 'Ιουλίττα, καὶ μὲ κύτταξε πρὸς τρυφερά. Μοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά, μισόκλεισε μὲ νοσταλγικὸ ὕφος τὰ μάτια της, κι' ἐξακολούθησε:

—Αὐτὸ τοῦ εἶδους οἱ σπαραγμοί, μοιάζουν μὲ δυνατό ἄρωμα, δὸν Ἀλέο... Ὅσο εἶνε καλοκλεισμένο στὸ μπουκαλάκι του, αὐτὸ τὸ ἄρωμα εἶνε δυνατό, μεθυστικό, ἐντονό... Ὅταν δμως ξεβουλῶς τὸ μπουκαλάκι, τὸ ἄρωμα ἐξατμίζεται, ξεθυμαίνει, χάνει τὴν ἰσχύ του δριμύτητα... Ἄν δὲν ἐδειχνες εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τόσο ζηλοτυπία καὶ τόσο ἀντιπάθεια ἐναντίον τοῦ Λεῶν, θὰ μπορούσα νὰ σοῦ εἶχα διηγηθῇ ὡς τώρα ὅλες τίς λεπτομέρειες τῆς ἀγάπης μου γι' αὐτόν... Ὁ μουσικός μου πόνος θὰ ξεθύμαινε, ἔτσι... Ἐκεῖνος θάπεφτε, σιγά-σιγά στὴ συνειδήσὶ μου, καὶ θ' ἀνυψανόσουν ἐσὺ μὲ τὴ λατρεία σου σὲ μένα, μὲ τὴν ἀφοσίωσί σου, καὶ μὲ τὴ γενναιοδωρία σου...

—Λοιπὸν, ἐμπρός! ξεφώνισε, διακόπτοντάς την. Ἐμπρός, 'Ιουλίττα... Διηγέσου τὴν ὁλεθρία αὐτὴ ἱστορία ἐλεύθερα... Εἶμαι ἔτοιμος νὰ τὴν ἀκούω, χωρὶς νὰ πονέσω... Ἐλα, μικρούλα μου... Ἀνακουφίσου, ξέσπασε τὸν πόνο σου... Ἴσως, ἀν μᾶθω καλύτερα τὸ παρελθόν σου, νὰ βρῶ ἕναν καταλληλότερο τρόπο θεραπείας τοῦ σπαραγμοῦ σου... Ὅλα θέλω νὰ μοῦ τὰ πῆς, 'Ιουλίττα... Τίποτε νὰ μὴ μοῦ κρύψεις... Θέλω νὰ μάθω, τί μέσα μεταχειρίστηκε ἐπιτέλους αὐτὸς ὁ Λεῶνης, γιὰ ν' ἀγαπηθῇ τόσο θερμὰ ἀπὸ σένα... Θέλω νὰ μάθω, τί εἶδους γόητρο εἶχε ὁ ἄνθρωπος αὐτός, καὶ τί εἶδους μυστηριώδη βασανεία ἐξασκούσε ἡ προσωπικότης του ἀπάνω σου!... Εἶνε τόσο ἀνεξιχνίαστη, τόσο αἰνιγματική ἡ καρδιά σου, ὥστε γιὰ ν' ἀγαπηθῇ τόσο βαθειά ἀπὸ σένα ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐξάπαντος θὰ ἦταν ὑπεράνθρωπος!

—Σ' εὐχαριστῶ, Ἀλέο, γιὰ τὴν εὐγενῆ συγκάτασίν σου! ψιθύρισε ἡ 'Ιουλίττα δακρύβρεχτη. Νοιώθω πῶς θ' ἀνακουφιστῶ, μὲ τὴν ἀφήγησί σου τοῦ παρελθόντος μου... Σὲ παρακαλῶ μόνον, νὰ μὴ μὲ διακόψεις καθόλου, ὅσο θὰ μιλάω... Ὅστε ἀπὸ χαρὰ νὰ ξεφωνίζης, ὅστε ἀπὸ θλίψι νὰ στενάζης... Θέλω νὰ σοῦ διηγηθῶ τὰ πράγματα, ὅπως ἀκριβῶς συνέβησαν... Καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀσχημά, θὰ βγοῦν ἀπ' τὰ χεῖλιά μου μὲ εὐλικρίνεια...

Τῆς τὸ ὑποσχέθηκε ἐπίσης. Διέταξα κατόπιν, νὰ φέρουν κι' ἄλλα ξύλα γιὰ τὴ μισοσθσημένη φωτιά, καθὼς καὶ ν' ἀλλάξουν τὰ λυωμένα ὑπολείμματα τῶν κεριῶν στὰ κηροπήγια.

—'Ιουλίττα μου, μικρούλα ἀγνητή μου...

Διαρκῶς μισοξαπλωμένη στὸ ντιβάνι, ἡ 'Ιουλίττα, ἄρχισε κατόπιν τὴ διήγησί της ὡς ἑξῆς:

Γ'.

—Ξέρεις, δὸν Ἀλέο, ὅτι εἰμαι κόρη ἐνὸς πλουσιωτάτου χρυσόου τῶν Βρυξελλῶν.

Ὁ πατέρας μου ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπιτήδειος στὴν τέχνη του, κέρδιζε ἀφθονὰ χρήματα, τὸ κατάστημά του εὐμερούσε, ἀλλὰ ἦταν συγχρόνως κι' ἕνας ἄνθρωπος ἀμόρφωτος. Ὁπότε, οἱ τρόποι του ἦσαν εὐγενικοί, τοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ εἶνε κομψός, καὶ σύναζε στὰ σαλόνια τῶν καλυτέρων οἰκογενειῶν τῆς πόλεως. Τὰ ἴδια προτερήματα στέλιζαν ἐπίσης καὶ τὴ μητέρα μου, ἡ ὁποία ἦταν φημισμένη γιὰ τὴν καλλονὴ της καὶ γιὰ τὴν εὐφυΐα της.

Στὶς δεξιώσεις, τὸ ζεῦγος τῶν γονέων μου διακρινόταν πάντα. Ὁ πατέρας μου δμως, ἦταν πολὺ μαλακὸς χαρακτήρας. Ἄφηνε μεγάλη ἐλευθερία στὴ μητέρα μου, πολὺ νεότερη ἀλλοστε ἀπὸ αὐτόν καὶ πολὺ ζωηρότερη.

...Δυστυχῶς, ἡ ἀνατροφή μου ἦταν παραμελημένη, τόσο κατὰ τὴν παιδική, ὅσο καὶ κατὰ τὴ νεανικὴ ἡλικία μου. Ἡ μητέρα μου ἦταν βέλαια ἀγαθὴ, εὐλκρινής, πιστὴ σύζυγος κι' ἀξιογάπητη. Ἀλλὰ ἦταν καὶ πολὺ ἐπιπολαια. Ἡ καλλονὴ της ἡ πολυτέλεια στὴν ὁποία ζούσε, κι' ἡ κοσμικὲς χαρὲς καὶ διασκεδάσεις, τῆς εἶχαν ἐλαττώσει τὴ συναισθησὶ τῶν καθηκόντων της ὡς μητέρας. Ἀπορροφημένη διαρκῶς στὶς δεξιώσεις, παραμελοῦσε τὴν ἀνατροφή μου. Φρόντιζε μόνον, πῶς νὰ ὡρεφανεύεται γιὰ τὴν καλλονὴ της καὶ γιὰ τὴν καλλονὴ μου, πῶς νὰ στολιζέται καὶ νὰ μὲ στολίζει, πῶς νὰ ἐπιδεικνύεται στὸν κόσμο καὶ νὰ μ' ἐπιδεικνύη!...

...Δὲν γινόταν χορὸς ἡ συναναστροφή, δὲν ἔβγαλε ποτὲ στοὺς περιπάτους, χωρὶς νὰ μὲ παίρνει κι' ἐμένα μαζί της, παρ' ὅλο τὸ νεαρό της ἡλικίας μου...

...Μὲ θλίψι, ἀλλὰ καὶ μὲ χαρὰ μαζί, ἀναπολῶ τὰ περασμένα ἐκεῖνα χρόνια. Τὰ συλλογίζομαι μὲ θλίψι, γιὰ τὴν ἀσκήσαν ἀσκαπία, μάταια, ἀνώφελα, τόσο γιὰ τὴν ψυχική, ὅσο καὶ γιὰ τὴν διανοητική μόρφωσί μου. Τὰ συλλογίζομαι δμως καὶ μὲ χαρὰ, γιὰ τὴν ἡσαν χρόνια εὐτυχισμένα κι' ἀμέριμνα γιὰ μένα: Ἀχ, ἔπρεπε νὰ μὴν τὰ ἔχω γνῶρισε ποτὲ μου, τὰ χρόνια ἐκεῖνα. Ἡ, τουλάχιστον, μιά πού τὰ γνῶρισα, ἔπρεπε νὰ μὴν περάσουν ποτὲ τους... Ἐπρεπε διαρκῶς νὰ ζῶ, ὅπως ἔζηρα τότε!

...Ἀπὸ τὴ μικρὴ μου λοιπὸν ἡλικία, συνήθισα νὰ προσέχω στὶς μικρότητες τῶν στολισμῶν καὶ τῶν φορεμάτων καὶ τῶν διασκεδάσεων, καὶ τίς νόμιμα γιὰ τίς πρὸ σπουδαῖες ἀσχολίας μίαν γυναικάς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Ὅταν βγαίναμε περπατοῦν, ἡ μητέρα μου κι' ἐγώ, ὅλος ὁ κόσμος γύριζε καὶ μὲς κυττοῦσε μὲ θαυμασμό. Ἀλλοστε, προκαλούσαμε ἐμεῖς—κι' ἀδελφὰς—μας ἀκόμα—τὴ γενική προσοχή: Τὸ θρόνισμα τῶν μεταξένων φορεμάτων μας, κι' ἡ εὐωδίες τῶν βαρυτίμων ἀρωμάτων μας, ἦσαν ἀρκετὰ αὐτὰ καὶ μόνον, νὰ προξενοῦν ἐντύπωση στὸ πλήθος.

...Μέσα σὲ μιά τέτοια ζωὴ, μεγάλωνα ἀμέριμνη καὶ γιὰ τὸ παρόν καὶ γιὰ τὸ μέλλον, χωρὶς οὔτε ἐγώ, οὔτε κανεὶς ἄλλος νὰ φροντίζη καὶ γιὰ τὴ μόρφωσί μου. Γεννήθηκα εὐνολόγητη, πρόσχαρη, καὶ διαχυτική σὲ ὅλους, ὅπως κι' ἡ μητέρα μου. Κι' ὅπως ἐκείνη, ἀφηνόμουν κι' ἐγώ ἐπίσης μ' ἕνα τάλπειο στὸ ρεῦμα τῆς μοίρας καὶ τῆς τύχης.

...Ἀπολάμβανα λοιπὸν ἐκείνη τὴ ζωὴ, χωρὶς νὰ ξέρω νὰ ἐκτιμῶ τὴν ἀξία της, καὶ χωρὶς νὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ τὴ συγκρίνω μὲ τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων. Δὲν εἶχα καμμιὰ ἰδέα, γιὰ τὸν καὶ μὲν αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Μὲ ἀνέθερε ἔτσι ἡ μητέρα μου.

...Ἄν ἐπρόκειτο νὰ μὴ νοιώσω ποτὲ μου τὴ δυστυχία.

...Μόρφωσαν τὸ πνεῦμα μου μὲ μαθήματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα ὁ χαρακτήρ μου κι' ἡ ψυχὴ μου δὲν ὠφελήθηκαν καθόλου. Ἐπειὶς λαμπρὸ πιάνο, χόρευα ἐπιδεικτικὰ, ζωγράφισα μὲ ἀριστική καλαισθησία. Ἀλλὰ μέσα μου δὲν ὑπῆρχε οὔτε μιά ἰδέα, ἀπ' τὴν ἱερὴ ἐκείνη φωτιά, ποὺ θερμαίνει τίς ψυχὰς καὶ τὴν δίνει στὸν εὐθὺ κι' ἐνάρτετο δρόμο τῆς ζωῆς.

...Ἀγαποῦσα τοὺς γονεῖς μου, βέλαια. Ἀλλὰ δὲν ἤξερα ὅτι σημαίνει «ἀγάπη» ἡ «ἀλήθεια» ἀγάπη. Ἐγράφα ὠραίες ἐπιστολὲς, στὶς φίλες μου ποὺ ἔλειπαν. Ἀλλὰ δὲν αἰσθανόμουν τὴν ἀγάπη τῶν ἐπιστολῶν μου. Ἀγαποῦσα ἀπὸ συνήθεια τίς φίλες μου. Ἦμουν καλὴ καὶ μὲ, γιὰτὶ ἦταν ἀγαθὴ ἡ καρδιά μου. Κι' ἐγὼ γιὰτὶ ἦταν τέτοιος ἡ διαφορετικὸς ὁ χαρακτήρ μου. Ποτὲ δὲν μ' ἐμέλλε γιὰ τὴν ποιότητα τῆς ψυχῆς τους, τὴν ὁποία ἀλλοστε ἀδυνατοῦσα καὶ νὰ διακρίνω: Ἐκείνη πού μὲ ἐπισκεπτόταν πρὸ συχνὰ, τὴν ἀγαποῦσα καὶ πρὸ πολὺ! Γιὰ τίποτε ἄλλο δὲν ἐννοοῦσα νὰ φροντίζω...

Δ'.

...Αὐτὸς ἦταν ὁ χαρακτήρ μου, κι' ὅταν ἀκόμη μῆλκα στὰ δάκρυά μου χρόνια.

...Τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ἐκείνη, ἦρθε ὁ Λεῶνης στὶς Βρυξελλὰς. Γιὰ πρώτη φορὰ, τὸν εἶδα στὸ θέατρο τῆς πόλεως.

...Ἦμουν μὲ τὴ μητέρα μου σ' ἕνα θεωρεῖο τῆς πρώτης σειρᾶς, κοντὰ στὸ μέρος τῆς πλατῆς, στὸ ὁποῖο καθόταν αὐτὸς κι' οἱ φίλοι του, οἱ κομψότεροι καὶ πλουσιώτεροι νέοι τῆς πόλεως. Πρῶτὴ ἡ μητέρα μου, μούγχε καὶ μοῦ τὸν εἰδεξε. Φρόντισε ἀκατάπαυστα, ὥς τότε, νὰ μοῦ βρῇ σύζυγο τῆς ἀρεσκείας της, κύτταξε νὰ τὸν διαλέξη μετὰ τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι ντυνόμουν κομψότερα κι' εἶχαν τοὺς πρὸ ἀβροῦς τρόπους. Μονάχα αὐτὰ τὰ προσόντα λογαριαζόντουσαν, γιὰ τὴν ἐπιπολαιὰ μητέρα μου. Ὁ σπουδαιότερος ἀπ' τοὺς ἄνδρες, ἂν τυχὸν φοροῦσε παλὰ ἡ ἀκατάσθητα ἐνδύματα, τῆς φαίνονταν ἀνάξιος λόγου καὶ τιποτένης.

...Τὸ γένος κι' ἡ περιουσία ἑνὸς νέου τῆς ἔκαναν ἐντύπωση, μόνον ἂν ἤξερε αὐτὸς ὁ νέος νὰ ἀντιτάξῃ ἀπὸ αὐτὰ. Ὁ μέλλον αἰχμὸς τῆς κόρης της, ἔπρεπε νὰ τὴν πολυτιμότερες δαντέλες στὰ μαλλιά του, ὁ λαμοδέτης του, νὰ εἶνε ἐξαιρετικὴς ποιότητος καὶ δεμένους μὲ χάρη, τὸ πρόσωπό του νὰ εἶνε ὡμορφο, καὶ τὰ κοσμήματα του κομμένα καὶ ραμμένα στὸ Παρίσι. Καὶ τέλος, νὰ ἔξερ νὰ γίνεσαι εὐχάριστος στὶς συναναστροφές, καὶ νὰ εἶνε πνευματώδης.

...Ὅσο γιὰ μένα, δὲν μ' ἐμέλλε γιὰ τίποτε. Δὲν εἶδα καὶ κρότο ἡ κομψότης μου κι' ἡ ἀβροχὴ τῶν τρόπων μου! Ἄν λά, κυρία μου, ἔχω τὴν ὑποχρέωσι νὰ σοῦ πληροφορήσω, ὅτι ἐπὶ εἶνε καὶ... ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ τρομερός!... Βλέπετε ποὺ δὲν φαίνεται πουνενά, ἀκόμη;... Καὶ ἔπρεπε ποὺ εἶνε;... Εἶνε στὸ φαντασματικό, Μάλιστα, στὸ χαρτοπαίγνιο!... Προτιμῶ τὴν χαρτοπαίγνιο!... Μάλιστα, πρὸ πολὺ κι' ἀπ' τὴν ὠραιότερα γυναικὰ ἀκόμη!...

...Χαρτοπαίκτης! μούρμουρισε ἡ μητέρα μου, δυσαρστημένη καὶ ἀσπεκτική. Μὰ αὐτὸ εἶνε πολὺ κατὸ ἔλαττωμα!... Πολὺ κακό!...

—Ἐ, δὲν παίρῃ καὶ τόσο, εἶπε μ' ἐπιείκεια ὁ κ. Δελπὲκ. Ἐχε πολλὰ ἄλλα προτερήματα, στοὺς τρόπους, στὸ ντύσιμο, σὲ... Ἐπὶ... Βέλαια!... Βέλαια! βιάστηκε νὰ διακόψῃ χαρούμενη, ἡ μητέρα μου.

Γιὰτὶ ἦταν χαρούμενη;... Ἀπλοῦστα, γιὰτὶ οἱ «τρόποι» καὶ τὸ «ντύσιμο» ἀναγνωρίζονται στὸ Λεῶν κι' ἀπὸ ἕνα τρίτο πρόσωπο—ἦταν αἰγούρη ἐγγύχης ὅτι ἡ κοίσι της δὲν «εἶχε πᾶσι ἔξω»!...

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα φάνηκε στὴν αἴθουσα ὁ Λεῶνης. (Ἀκολουθεῖ)

—Ἀ, εἶνε ἕνας εὐπατρίδης λαμπρὸς οἰκογενείας τῆς Βενετίας! ἀποκρίθηκε ὁ γνωρίμος μας. Λέγεται Λεῶν Λεῶνης... Στὶς ὅτι εἶνε πλουσιώτατος... Ἰαεῖσθευι χαρὶν περιηγηρῶς... Ἐπὶ τῆς Βρυξελλῆς ἦρθε, γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν κύριο Δελπὲκ, ἐπιστὴ θιὸ τοῦ φίλου!

...Ἡ μητέρα μου φάνηκε καταχαρούμενη, ἀπ' τίς πληροφορίες αὐτές. Κατὰ σύμπτωσι, αὐτὸς ὁ κ. Δελπὲκ, ἕνας ἀπ' τοὺς πλουσιωτέρους μεγαλεμπόρους τῆς πόλεως μας, θάδινε τὴν ἐπιπολαιότερη ἕναν χορὸ στὸν ὁποῖον ἤμαστε καλεσμένες κι' ἐμεῖς. Σχεδὸν ἐπὶ σχεῖων εἶχαν κιόλας φυτρώσει μέσα στὸ ἐπιπολαιό μουλὸ τῆς μητέρας μου... Φαντάσου, ὅτι τῆς ἔφτασε νὰ μᾶθῃ ἀπ' τὸν πρώτο τυχόντα, ὅτι ὁ Λεῶνης ἦταν ἕνας πλούσιος Βενετὸς εὐπατρίδης, κι' ἀμέσως τὸν προώρισε γιὰ μέλλοντα σύζυγό μου!

...Γυρίσαμε στὸ σπίτι, ὅταν τελείωσε τὸ θέατρο. Ἡ μητέρα μου δὲν ἔπαυε νὰ μοῦ συστήνῃ, νὰ στολιῶ ὅσο καλότερα μποροῦσα τὴν ἐπομένη. Ἐπρεπε νὰ φανῇ ἡ πρὸ ὡμορφὴ καὶ κομψὴ ἀπ' ὅλες, γιὰ νὰ σαγηνεύσῃ ἕναν τόσο ἐκλεκτὸ γαμπρὸ ὅπως τῆς φαίνονταν ὁ Λεῶνης.

...Ἐγὼ περιορίζομαι νὰ χαμογελάω, μὲ τίς ἐπιπολαιότητες αὐτές. Ἐξάπλωσα στὸ κρεβάτι μου, καὶ κοιμήθηκα ὅπως ἀκριβῶς κοιμόμουν καὶ τίς ἄλλες βραδύες. Τὸ καρδιοχτύπι μου ἦταν κανονικὸ καὶ ὁμαλὸ, ὅπως ἦταν πάντα, χωρὶς νὰ ἐπιταχύνῃ καθόλου ἀπ' τὴ σκέψι τοῦ Λεῶν.

Τὴν ἐπομένη, ὁ στολισμός μου ἀρχισε πολὺ πρὶν ἀπὸ καθὲ ἄλλη φορὰ. Ἐπιστατοῦσε στὸ ντύσιμό μου, ἡ ἴδια ἡ μητέρα μου. Καὶ μὲ τόσο ἐπιμονὴ φρόντιζε, γιὰ τίς πρὸ σημαντικὲς λεπτομέρειες, ὥστε πραγματικὰ ἦμουν ἡ πρώτη μέσα στὸ χορὸ, σὲ ὅλα...

Μάταια δμως διέπρεπα, ἀνάμεσα σ' ὅλες τίς νεαρὲς καλεσμένες τῆς δεξιώσεως. Ὁ Λεῶνης δὲν φαίνονταν πουνενά στὰ σαλόνια. Ἡ μητέρα μου ἀγωνίστηκε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ μὲ μαλῶνι κρυφὰ γιὰ τὴν ἀδιαφορία μου. Φοβόταν μήπως εἶχε φύγει ἐξαιτίας ἀπ' τίς Βρυξελλῆς, ὁ Λεῶνης.

Καὶ τέλος, μὴν μπορῶντας νὰ συγκρατῇ περισσότερο τὴν ἀνυπομονήα της, ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸν οἰκοδεσπότη, καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ... τί ἔγινε ὁ φίλος του ὁ Βενετὸς!

—Μπᾶ!... Μάθατε κιόλας ὅτι εἶνε Βενετὸς ὁ νεόφερτος αὐτός φίλος μου; ρώτησε εὐθὺς ὁ κ. Δελπὲκ.

Ἐντομεταῦθ εἶχα πλησιάσει, κι' ἐγώ ὁ κ. Δελπὲκ ἔβριζε τὸ ξεύρι μὲτὶ τοῦ ἀπάνω στὸν ἐξαιρετικὸ στολισμό μου, καὶ χαμογέλασε ἀλαφρὰ, ὡς ἄνθρωπος ποὺ «μῆλκα πᾶσι ὁ νόμος»!

Βιάστηκε λοιπὸν νὰ προσέβῃ, στρέφοντας πάλι πρὸς τὴν μητέρα μου:

—Ὁραῖος νέος πραγματικὰ, αὐτός ὁ Λεῶνης... Κι' ἀπὸ μεγάλη κρότο ἡ κομψότης του κι' ἡ ἀβροχὴ τῶν τρόπων του!... Ἄν λά, κυρία μου, ἔχω τὴν ὑποχρέωσι νὰ σοῦ πληροφορήσω, ὅτι ἐπὶ εἶνε καὶ... ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ τρομερός!... Βλέπετε ποὺ δὲν φαίνεται πουνενά, ἀκόμη;... Καὶ ἔπρεπε ποὺ εἶνε;... Εἶνε στὸ φαντασματικό, Μάλιστα, στὸ χαρτοπαίγνιο!... Προτιμῶ τὴν χαρτοπαίγνιο!... Μάλιστα, πρὸ πολὺ κι' ἀπ' τὴν ὠραιότερα γυναικὰ ἀκόμη!...

...Χαρτοπαίκτης! μούρμουρισε ἡ μητέρα μου, δυσαρστημένη καὶ ἀσπεκτική. Μὰ αὐτὸ εἶνε πολὺ κατὸ ἔλαττωμα!... Πολὺ κακό!...

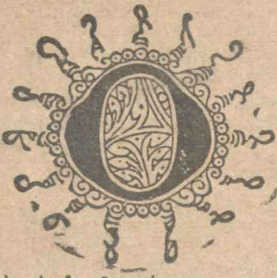
—Ἐ, δὲν παίρῃ καὶ τόσο, εἶπε μ' ἐπιείκεια ὁ κ. Δελπὲκ. Ἐχε πολλὰ ἄλλα προτερήματα, στοὺς τρόπους, στὸ ντύσιμο, σὲ... Ἐπὶ... Βέλαια!... Βέλαια! βιάστηκε νὰ διακόψῃ χαρούμενη, ἡ μητέρα μου.

Γιὰτὶ ἦταν χαρούμενη;... Ἀπλοῦστα, γιὰτὶ οἱ «τρόποι» καὶ τὸ «ντύσιμο» ἀναγνωρίζονται στὸ Λεῶν κι' ἀπὸ ἕνα τρίτο πρόσωπο—ἦταν αἰγούρη ἐγγύχης ὅτι ἡ κοίσι της δὲν «εἶχε πᾶσι ἔξω»!...

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα φάνηκε στὴν αἴθουσα ὁ Λεῶνης. (Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΣΑΣ

δύο Μπράντ άνοιξε μόνος του την πόρτα του γραφείου. Τ' άγαθά και γαλανά μάτια του κύτταξαν παράξενα την άμορφη ξένη.

—Περάστε, λοιπόν, αγαπητή κυρία, ελπε. Καθήστε.

—Γιατρέ! φώναξε εκείνη. Δεν με γνωρίζεις; Είμαι η Έλσα Μπόγκαρτ.

—Μά βέβαια!.. νηθούσε εκείνος κατάληκτος. Έσείς είσατε η νοσοκόμα Μπόγκαρτ!.. Σας έδωσα πάντα με τη στολή. Πού να σας γνωρίσω τώρα μ' αυτό το όμορφο φόρεμα;

—Η άμορφη Έλσα τότε, με σοβαρή και συγκινημένη φωνή, του έξηγησης:

—Έρχομαι να σας μιλήσω για τον Άντερσεν.

—Αλήθεια; έκανε ο γιατρός. Για σταδίστε, πότε συνέθετε το δυστόχημα;

—Ένας χρόνος σχεδόν, γιατρέ!..

—Πώς εινε ο γιατρός του; Ο Χουάιτ;

—Μάλιστα.

—Δεν μπορούσε να κάνει καλύτερη έκλογη.

—Ναι, γιατρέ, είμαι σύμφωνη σ' αυτό. Μά ο δόκτωρ Χουάιτ δεν έχει πια καμιά έλπιδα... Ο κύριος Άντερσεν δεν θέλει να γίνει καλός. Άκούτε, γιατρέ; Δεν θέλει! Πώς μπορεί ο δόκτωρ Χουάιτ να γιατρέψει έναν άρρωστο, που πιστεύει ότι έγινε αίτια του θανάτου της γυναίκας του!..

Ο δόκτωρ Μπράντ, με τα φτωχά μάτια του προσκλιμένα στα χαρτιά του γραφείου του, συλλογίστηκε λίγο κι ύστερα της είπε:

—Έξωρα την Άγνη Άντερσεν από μωρή. Ήμουν ο γιατρός της οικογενείας της... Όταν λοιπόν το αυτοκίνητο χτύπησε πάνω στα σίδερα της γέφυρας, είμαι βέβαιος πως πέθανε άμέσως, δίχως να υποφέρει. Αυτό πρέπει να είναι μια παρηγοριά για τον Άντερσεν!..

—Κι όμως, γιατρέ, δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο βασανίζεται!.. στέναξε η Έλσα Μπόγκαρτ. Θα μπορούσε τώρα να ξαναγυρίσει πάλι στη ζωή και να ξαναρχίσει τις δουλειές του Μά δεν θέλει! Έβδουμάδες ώλιμνες φώναζε κάθε βράδι στον ύπνο του: «Άγνη, συγχώρεσέ με!» Ω, ήταν τρομερό! Δεν μπορούσα να τον άκούω! Μου έσχιζε την καρδιά. Και έξι-εις, γιατρέ!.. Έκείνη τη νύχτα ο Φράντς είχε πη. Μά κι η Άγνη ήταν μεθυμένη. Γύριζαν από ένα χορό, που είχε κρατήσει ως το πρωί. Ο Φράντς τρελαίνεται για τα κόκαλας. Ήμει λοιπόν ένα σωρό, δίχως να συλλογίζεται ότι θα οδηγούσε ύστερα το αυτοκίνητο... Μόλις όμως μπήκαν στη γέφυρα, το τιμόνι του έξφυγε από τα χέρια... Κι έτσι έγινε το δυστόχημα... Έπειτα, ξαπλωμένος στο κρεβάτι, άκίνητος, δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να συλλογίζεται εκείνες τις τραγικές στιγμές. Και κατηγορούσε τον εαυτό του, ότι ήταν ένας δολοφόνος κι ότι δεν είχε κάνει κανένα καλό στη ζωή του. Κι έτσι άρρώσθηκε κι έγινε νευρασθενής, ενώ εγώ δεν έπαθα τίποτε σ' εκείνο το αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Γιατρέ, δεν μπορούσα πια να τον υποφέρω! Κι όστόσο, δεν γνώρισα κανέναν άλλο άνθρωπο που καλό, που ευγενικό, που αξιολάτρευτο από τον Φράντς! Τότε λοιπόν κι εγώ του είπα...

Ο γιατρός σημάδισε από το γραφείο του και πέρασε άργα το χέρι του στα κάτασπρα μαλλιά του. Έπειτα έπασε το άρρωστο χέρι της άμορφης Έλσας Μπόγκαρτ, την κύτταξε με καλωσύνη στα μάτια και της είπε:

—Εμπαρδός!.. Μή διατάξετε!.. Εξομολογηθήτε μου το μυστικό σας.

—Άκούστε, γιατρέ... Έκανε με δακρυσιμένα μάτια η όμορφη Έλσα. Ένα βράδυ ο Φράντς παράτησε πια τις πιτζάμες του και φόρεσε το φορέο της μαύρης μου τουαλέτας και να τον συνοδεύσω. Είχε αλλάξει... Είχε γίνει καλός! Δεν μπορούσε πια να υποφέρει το κλεισμένο μέσα στο σπίτι. Φανταστήτε όμως την έκπληξή μου, όταν γύρισα έτοιμη κι είδα τον Φράντς να έξη κρύψει το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του και να κλαίει σαν μικρό παιδί. «Δεν μπορώ!..», στέναξε. «Εγώ είμαι η αίτια του θανάτου της Άγνης! Εγώ!..» Ω, Θεέ μου! Τότε λοιπόν πήρα την απόφαση και του είπα ότι θα πατούσα έναν όρκο μου και θα του φα-

νέωνα ένα μυστικό. Ξέρεις, γιατρέ... Η Άγνη κι εγώ ήμαστε φίλες από μικρές. Έπειτα εργαζόμαστε στην ίδια κλίμακα. Ήμαστε σαν δύο αδελφές... Είπα λοιπόν του Φράντς ότι η Άγνη είχε νιώσει μια μικρή έναν παράξενο πόνο στο στήθος κι ότι πήγαμε μαζί σ' ένα γιατρό για να δει τι είχε... Κι ο γιατρός της είπε ότι ήταν άρρωστη, ότι είχε την ίδια άρρώστεια, από την οποία είχε πεθάνει η μητέρα της...

Η Έλσα σ' αυτό το σημείο έσπασε σε λυγμούς. Ο γιατρός τότε χαμογέλασε και συνέχισε αυτός την εξομολόγησή της:

—Είπατε τότε του Άντερσεν ότι ο γιατρός κατέλαβε από τη δόξα γνώσι ότι η Άγνη ήταν στηθική κι ότι με το αυτοκινητιστικό δυστύχημα την είχε λυτρώσει δίχως να το θέλει από έναν μαρτυρικό θάνατο...

—Ναι, γιατρέ... Αυτό άκριβώς το είπα: ότι η Άγνη ήθελε να πεθάνει κι ότι επιθυμούσε ένα ξαφνικό θάνατο, για να μη μάθει αυτός ο Φράντς, την κρυφή άρρώστειά της... Αυτή η αποκάλυψη ήταν το καλύτερο φάρμακο για τον Φράντς. Έπαψε σιγά-σιγά να στενοχωριέται κι ένα βράδυ πάλι...

Η άμορφη Έλσα σταμάτησε, για να σκουπίσει τα δάκρυά της.

—Ένα βράδυ, λοιπόν, γιατρέ, έτο μαζώμασε να βγάλω έξω. Ήμει στεκόμουν μπροστά στο πάνο κι έπαίξα με τα πιάτσια. Ο Φράντς ήταν σαν άφηρημένος. Και ξαφνικά μου είπε πως ήθελε να με πάει να ναύα του! Μου άρριζόταν ότι τον είχα σώσει κι ότι θα τρελαίνονταν αν δεν του έλεγα το μυστικό της Άγνης. Μά εγώ...

—Γιατί δεν τον παύνατε, αγαπητή μου; την φώναζε έκαιχτος ο δόκτωρ Μπράντ. Καταλαβαίνω πως τον αγαπάτε...

—Ω, ναι, γιατρέ, τον αγαπώ τρελά. Και κι αυτό δεν μπορώ. Γιατί του είπα ψέματα πως ήταν άρρωστη η Άγνη. Τού είπα αυτό το ψέμα, για να τον σώσω...

—Όταν λοιπόν το αυτοκίνητο χτύπησε, όταν του είπα ότι δεν μπορώ να τον παντρευτώ, με κύτταξε μ' ένα άρρωστο βλέμμα, γεμάτο ύπνωση... Γιατρέ, ο Φράντς δεν πρέπει να καταλάβει ότι του είπα ψέματα! Θα άρρώστανε πάλι, όπως πρώτα... Κι εγώ τότε, για να τον σώσω κι όχι για το συμφέρον μου, του είπα τ' όνομα του γιατρού που ήξετε τότε την Άγνη...

Η Έλσα, κατάχλωμη, στάθηκε μια στιγμή κι ύστερα πρόσθεσε:

—Του είπα το δικό σας όνομα, γιατρέ. Ο δόκτωρ Μπράντ κουνήσε το κεφάλι του.

—Καταλαβαίνω... είπε.

Η Έλσα τότε τον κύτταξε βασανισμένα στα μάτια.

—Ναι... νηθούσε. Ο Φράντς θέλει να πάτε τώρα, άμέσως, στο σπίτι του. Θέλει να δει τον Φράντς. Μά ο Φορέλι δεν θα μπορούσε να της έξη την ετυμχία. Και τότε, άφημώνας τους νεινδύνος, συνελάλη μ' έναν νέο, έναν τυχαίο άνθρωπο, γεμάτο ήγεια και δύναμη.

—Κι έσείς, της είπε, θέλετε να πάτε. Δεν είν' έτσι; Θέλετε να του πώ ότι έξετασα εγώ την Άγνη κι ότι μου έσχιζε την καρδιά ότι θα το έλεγε στον άνδρα της;

—Ω, γιατρέ, κάντε το αυτό για τον Φράντς!.. Όχι για μένα!.. Για τον Φράντς, γιατρέ!..

—Εμει πρόθυμος!.. της άπάντησε ο δόκτωρ Μπράντ. Και έξερτε γιατί; Γιατί αυτό που με παρακαλείτε να πώ, ότι...

από μια παράξενη σύμπτωση, ή μόνη αλήθεια!..

Η Έλσα έγινε κατακόκκινη από την ξαφνική συγκίνηση.

—Δεν εινε αλήθεια!.. φώναξε με παράνονο, ξεσπώντας σε λυγμούς.

Ο δόκτωρ Μπράντ χαμογέλασε και κάθηκε σε μια πολυθρόνα.

—Λοιπόν, έκανε, πρέπει να βεβαιωθείτε μόνη σας ότι εινε αλήθεια. Άνοιξτε εκείνο το συρτάρι του γραφείου μου... Δεν σας ειναι, αγαπητή μου, ότι ήμουν ο γιατρός της οικογενείας της Άγνης; Δεν σας ειναι ότι την ήξερα από μικρή; Πάρτε τώρα ένα γαλάζιο πράκτελο που έχει σεταί μέσα στο συρτάρι. Τί γράφει απ' έξω;

Η όμορφη Έλσα, σαστισμένη, διάβασε μηχανικά:

—«Άντερσεν Άγνη»...

—Και τώρα, δεν χρειάζεσθε πια το γέρο φίλο σας... της είπα με καλωσύνη. Μέσα στο πράκτελο εινε η διάγνωση μου, που είχα κάνει της Άγνης, γιατί η άμνηση αυτή νέα ήταν πραγματικά άρρωστη... Μεταξύ λοιπόν να πείσετε τώρα τον Φράντς ότι δεν του είπατε ψέματα.

Και φιλόνας στο μέτωπο την Έλσα, την άποχαίρεσθε.

—Έπειτα, στο κατάφλι της πόρτας, της φώναξε:

—Μην ξεχάσετε να με καλέσετε στο γάμο σας!.. Είσατε πάντα συμπαθητικοί, έσείς οι έρωτευμένοι!..

Και γέρισε στο γραφείο του, μ' ένα άγαθό χαμόγελο στα χείλη.

Η ΛΙΛΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ!...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 710)

ήλθε την πόρτα κλειστή και ξαναγύρισε στο δωμάτιό του. Περίερα είνε ν' αναφέρει κανείς ότι η νέα δεν είχε καταλάβει τίποτα γιατί νόμιζε ότι η πόρτα ήταν εκκλειδωμένη. Ύστερ' όπότε έβλεπε νέα απόπειρα του συζύγου. Μά κι αυτή τη φορά γύρω από τον Φράντς, στις δυόμιση τέλος έφτασε ο πεθερός. Έξω απ' όλην τότε, ανέθηκε στο δωμάτιο 16, πήρε από το αμύτη τον παπύρο του κι έφυγε πάλι, χωρίς να κάνει κανένα σκάνδαλο. Η Λίλυ τότε άνοιξε την πόρτα του δωματίου της νέας, της διηγήθηκε τι είχε συμβεί και την συμβούλεψε να γυρίσει κι αυτή στο σπίτι της. Έπειτα, γύρισε στο δωμάτιό της και κοιμήθηκε με το πρότο.

Ο προϊστάμενος της ένθους άσθηκε κυριολεκτικά από αυτή τη δεύτερη έπιτυχία της και για να της δείξη την άπολυτη έμπιστοσύνη του, της άνεθεσε μια πολύ λεπτή ύπόθεσι!.. Μήση-μα Χάινγκ ήταν καταστενοχωρημένη. Ο γιούος της, ένας σοβάς και φρόνιμος νέος τριάντα χρόνων, είχε μπλέξει με μια ύποπτη γυναίκα που τον έλεγαν Φορέλι. Η κόρη-συνεπώς έπρεπε να αποδείξει στο γιούό της ότι είχε να κάνει με μια τυχοδιώκτρια...

Η Λίλυ, κατάστρωσε άμέσως το σχέδιό της. Θα σύναζε στα άγρια που έπήλαιναν οι έρωτευμένοι, θα γινόταν φίλη της ψευδοπαθήσης, θα την έκανε να της άνοιξη την καρδιά της και μόλις μάθαινε ποιά ήταν πραγματικά, θα την ξεμασκάρωνε.

Μά τότε συνέθετε κάτι που δεν τον περιμενε κανείς. Ο γιούος της άρχισε να δείχνει ένα παράξενο ένδιαφέρον για τη Λίλυ, που είχε τα μισά χρόνια της μοιραίας τυχοδιώκτριας, και να έπιση αυτός τη γνωριμία της.

Τα πράγματα λοιπόν πήσαν ένα τέτοιο δρόμο, ώστε ύστερ' από ένα μήνα, η κόρη-συνεπώς έπρεπε να γινόταν φίλη της ψευδοπαθήσης, την ψευδοπαθήσης κι έτσι άγαπούσε τώρα τον Φορέλι.

Το κορίτσι αυτό ήταν η Λίλυ, η Λίλυ Σέλντεν, η κόρη του έπιση-συνεπώς Σέλντεν!

Η κόρη-συνεπώς Λίλυ λοιπόν έδωσε την συγκατάθεσή της για το γάμο κι έτσι η άμορφη κι έξυπνη Λίλυ πήρε το νεαρό κόρη-συνεπώς και έγινε μια από τις πιο ευτυχισμένες γυναίκες του κόσμου.

ΚΟΝΡΑΝΤ ΡΟΖΣΙ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 712)

της άρχισε να την δέσνη και να την προσβάλει. Τη ζήλευε, γιατί ήταν άμορφη και νέα, ενώ αυτός ήταν ένας γέρος άσχημάνθρωπος. Κάθε πού την άπαιούσε ότι θα την σκοτώσει και ύποπτευόταν ότι δεν του ήταν πιστή. Έκείνη υπέφερε όλη τα μαρτύρια, γιατί φοβόταν να ξαναπάρει στην τρομαχτική πτώχευα και στη δυστυχία. Ο μόνος της πόθος ήταν ν' άποχρήση ένα παιδί. Μά ο Φορέλι δεν θα μπορούσε να της έξη την ετυμχία. Και τότε, άφημώνας τους νεινδύνος, συνελάλη μ' έναν νέο, έναν τυχαίο άνθρωπο, γεμάτο ήγεια και δύναμη.

—Κι έσείς, της είπε, θέλετε να πάτε. Δεν είν' έτσι; Θέλετε να του πώ ότι έξετασα εγώ την Άγνη κι ότι μου έσχιζε την καρδιά ότι θα το έλεγε στον άνδρα της;

—Ω, γιατρέ, κάντε το αυτό για τον Φράντς!.. Όχι για μένα!.. Για τον Φράντς, γιατρέ!..

—Εμει πρόθυμος!.. της άπάντησε ο δόκτωρ Μπράντ. Και έξερτε γιατί; Γιατί αυτό που με παρακαλείτε να πώ, ότι...

από μια παράξενη σύμπτωση, ή μόνη αλήθεια!..

Η Έλσα έγινε κατακόκκινη από την ξαφνική συγκίνηση.

—Δεν εινε αλήθεια!.. φώναξε με παράνονο, ξεσπώντας σε λυγμούς.

Ο δόκτωρ Μπράντ χαμογέλασε και κάθηκε σε μια πολυθρόνα.

—Λοιπόν, έκανε, πρέπει να βεβαιωθείτε μόνη σας ότι εινε αλήθεια. Άνοιξτε εκείνο το συρτάρι του γραφείου μου... Δεν σας ειναι, αγαπητή μου, ότι ήμουν ο γιατρός της οικογενείας της Άγνης; Δεν σας ειναι ότι την ήξερα από μικρή; Πάρτε τώρα ένα γαλάζιο πράκτελο που έχει σεταί μέσα στο συρτάρι. Τί γράφει απ' έξω;

Η όμορφη Έλσα, σαστισμένη, διάβασε μηχανικά:

—«Άντερσεν Άγνη»...

—Και τώρα, δεν χρειάζεσθε πια το γέρο φίλο σας... της είπα με καλωσύνη. Μέσα στο πράκτελο εινε η διάγνωση μου, που είχα κάνει της Άγνης, γιατί η άμνηση αυτή νέα ήταν πραγματικά άρρωστη... Μεταξύ λοιπόν να πείσετε τώρα τον Φράντς ότι δεν του είπατε ψέματα.

Και φιλόνας στο μέτωπο την Έλσα, την άποχαίρεσθε.

—Έπειτα, στο κατάφλι της πόρτας, της φώναξε:

—Μην ξεχάσετε να με καλέσετε στο γάμο σας!.. Είσατε πάντα συμπαθητικοί, έσείς οι έρωτευμένοι!..

Και γέρισε στο γραφείο του, μ' ένα άγαθό χαμόγελο στα χείλη.

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΣΑΛΒΑ

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σας ύποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τους άναγνώστας των σειράς περιφήμων άριστοεργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τα πρώτα βιβλία, τα όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώστας των περιοδικών μας, εινε το ύπεροχον αίσθηματικό άριστοεργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Και το άριστοεργημα του ρωμαντισμού

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού, του όποιου η διανομή ήρχισε κατ' αυτός.

Όπως σας είχαμε είδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τα άριστοεργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένειαν» 4 έκ των δημοσιευόμενων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τα φέρετε εις τα Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Έτσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με το έν πέμπτον της τιμής του βιβλίου, άποκτάτε βιβλία κομψά, έκ 300 περίπου σελίδων έκαστον, άποκτάτε τα «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως άνωμάσθησαν τα έργα που σας χαρίζομεν.

Οι έν ταίς έπαρχίαις άναγνώσται μας θα προσκομίζουν τα 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τα Ύποκαρτερίαι των Έφημερίδων και θα λαμβάνουν τα βιβλία των.

Έντός του Άπριλίου θ' άρχισή η διανομή του άριστοεργήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Θα έκδοθών άμέσως κατόπιν

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ, κλπ. κλπ.

Η ευκαιρία δηλαδή εινε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν το Έξωτερικόν άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλλουν, μαζί με τα δελτία και τας 8 δραχμάς, και τα έξοδα άποστολής των βιβλίων, και τουτο, διότι θα ήτο λίαν έπιζημία διά το Γραφείον μας μια τσαπτή έπαράδοση. Εις τας πόλεις του Έξωτερικού άπου άπάρχουν Ύποκαρτερίαι του Κεντρικού Προκαρτερίου Άθηνών, οι άναγνώσται μας θα παραλάβουν τα βιβλία των από τας κ. κ. άποκαρτερίαις.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

Πλουσία συλλογή Άνοιξιάτικων
και Καλοκαιρινών Υφασμάτων

Ι. ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ & ΥΙΟΙ

ΑΙΟΛΟΥ 46

ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ ΙΡΛΑΝΔΕΖΙΚΑ
HARRIS TWEEDS ΙΔΕΩΔΗ ΔΙΑ
ΠΑΛΤΑ ΚΥΡΙΩΝ & TAILLEURS

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει την πλουσιωτέ-
ραν συλλογήν χάρτου ταπε-
τσαρίας είς τιμάς έργοστα-
σίου.

Άπό 22 δραχμάς και άνω
τό τετραγωνικόν μέτρον με-
τά τοποδετήσεως

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απόλυτως Ικανοποιητικές τιμές παλαιά
διάφορα θιθλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και
ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο» Λέκα 7, Αθήνας.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

“HEIDENIA,”

ΚΟΥΖΙΝΑΙ ΚΑΘΑΡΟΥ

ΜΕ ΜΙΑΝ, ΔΥΟ, ΤΡΕΙΣ
ΚΑΙ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΕΣΤΙΑΣ

ή
ΑΚΑΘΑΡΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

Χωρίς φωτιά, χωρίς τρύπα, χωρίς
μουντζούρες, χωρίς δομήν, χωρίς
δέομανση.

FLAMME BLEUE

Μεγάλη οικονομία καύσεως.

Με ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ 1.50
γυρεύετε ήμερησίως.

Άπολειστικότητα

Ε. ΠΟΘΗΤΟΣ

Βουλής και Μητροπόλεως (γυμν.)
(Είδικόν τμήμα οικιακών σκευών)

**ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ**

“Έτοιμα και επί

Παραγγελία

Χοροῦ και Περιπάτου

ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ

ΜΑΡΣΕ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

Φορέματα ταφτά από Δρ. 800-
» κρέπ σατέν » 900-
» κρέπ ρωμαίν » 950-
» κρέπ ντε σιν » 1000-
» κρέπ ζωρζέτ » 1100-
» μαροκέν » 1200-
» ταγιέρ » 1300-
Παλτά σπόρ » 1400-
Παλτά γούνινα » 1500-

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

**ΟΝΕΙΡΟ
ΕΓΥΝΑΙΚΑΣ**

**Ο Έρωας
τού Συζύγου σας
έξαδενεί ίσως;**

Τί συμβαίνει
αγάπη μου;

Πολλές γυναίκες έχασαν την αγά-
πην του συζύγου των, επειδή άφη-
σαν να εμφανισθούν επί του προσώ-
που των τα ίχνη και τα στίγματα
της ηλικίας. “Ηδη χάρις εις μίαν
νεάν και άεισθαύμαστον ανακάλυ-
ψιν της επιστήμης, κάθε γυναίκα δύ-
νεται ν’ άπαλλαγή ταχέως των ρυ-
τίδων και νά έχη δέρμα νεανικόν.
Ο καθηγητής Dr Stejskal του Πα-
νεπιστημίου της Βιέννης, απέδειξεν
ότι αι ρυτίδες προέρχονται εκ της
έξασθενήσεως του Βιοσέλ του δέρμα-
τος. Κατόπιν πολλών πειραμάτων έ-
πέτυχε νά εξαγάγη την πολύτιμον
ταύτην ουσίαν από νεαρά ζώα έ-
κλεγμένα έπιμελώς. Κατά την διάρ-
κειαν θετικών πειραμάτων εις Νο-
σοκομεία επί γυναικών ηλικίας 55-
72 έτών αι ρυτίδες έξηφανίσθησαν
έντός 28 ημερών. (Βλέπε “Ιατρική
Εφημερίδα της Βιέννης”). Ο οίκος
Τοκαλόν απέκτησε δι’ όλον τον κό-
σμον τό δικαίωμα της άποκλειστι-
κής χρήσεως του Βιοσέλ. Τοῦτο πε-
ριέχεται ήδη έντός της κρέμας Το-
καλόν Βιοσέλ, τροφή διά την έπιδερ-
μίδα χρώματος ρόζ με άλλας ούσι-
ας τελειώς θρεπτικές. Χάρις εις τήν
χρήσιν ταύτης κάθε γυναίκα δύνα-
ται νά άπαλλαγή διά παντός από
τάς ρυτίδας, νά τονώση τούς πεσμέ-
νους μύς του προσώπου της, νά ά-
ποκτήσει και πάλιν νεανικόν και δρα-
σερόν δέρμα και νά φαίνεται κατό-
10-20 έτη νεωτέρα. Σας έγγυώμε-
θα έπιτυχή άποτελέσματα, άλλως τό
χρήμα σας έπιστρέφεται. Γεν. Άντ.
Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πράξιτελους
42, Αθήνας.

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τό κερδίζετε, αν βάψετε μόνη
σας ένα περσινό σας με τας ΓΕΡ-
ΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ, αι ό-
ποιαι κάθε παλιό φόρεμα τό με-
ταβάλλουν σε καινούριο. ΔΕΝ ΕΙ-
ΝΕ ΡΕΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑ-
ΤΙΚΟΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιά νά
πεισθώτε. ΑΙ Βαφαί ΑΡΤΙ πωλούν-
ται στα Φαρμακεία και Έμπορικά.

**ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ**

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ — ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET

Τό μόνον συστηματικόν έργοστάσιον του κλάδου του

εις τά Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ

Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ : ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τηλέφ. 21-378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Η μεγάλη πείρα μας έν τῷ κλάδῳ και αι σύγχρονοι

έγκαταστάσεις μας έγγυώνται διά την ποιότητα των

ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΑΡΕΛΗΦΛΗΣΑΝ

Τά πλέον σίκ

Παριζιάνικα

Μοντέλλα.

Τά καλύτερα
ύλικά.

Τις ωραιότε-
ρες γαρνιτού-
ρες.

ΑΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάροδος Εξαγγελιστριάς) Τηλέφ. 21.590

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΔΕΛΤΙΟΝ Δ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Η “ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ”

Άποκόπτετε και κρατείτε τό παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΟΠΤΕΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

άπλως και μόνον προσθέτοντες τόν ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΗΡΑ

R A P I D

εις ολονδήποτε τύπον ΚΟΙΝΗΣΕΥΡΙΣΤΙΚΗΣ ΜΗΧΑΝΗΣ

(Πατέντα εις όλες τας χώρας και εις Ελλάδα)

ΧΤΕΝΙΖΟΜΕΝΟΙ με την ευριστομένη αυτήν μηχανήν άπαξ της εβδομάδος, θα έχετε πάντοτε τα μαλλιά σας καλοκομμένα. Κερδίζετε χρόνον, έξοδα, ποιμπούναρ, κλπ., και κάνετε σε λίγα λεπτά ό,τι θα έκαμε ο κουρέας σας σε όλόκληρη ώρα. Μεταχειρισθήτε τα μακρά δόντια του Προφυλακτήρος γιά τα μακρά πυκνά μαλλιά και τα βραχύτερα γιά τα κοντότερα μαλλιά. Βάλετε άνάποδα τόν Προφυλακτήρα όταν θέλετε να πάρετε πολύ βαθειά. Ο Προφυλακτήρ «ΡΑΠΙΝΤ» δέν κάμνει ΣΚΑΛΕΣ, δέν ΔΑΓΚΑΝΕΙ, δέν ΠΟΝΑΕΙ, άλλα παίρνει τά μαλλιά με κανονικήν αρίθμειαν, από την άρχήν έως τό τέλος. Απολύτως άσφαλείας, προφυλάττει τούς μεγάλους και τά παιδιά από τόν κίνδυνον τού ψαλλιδιού και την ύδραση των στα Κουρέια.

ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ, ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ONDULA

Η περίφημος κρεασίδν της Αμερικανίδος έξπέρ

MISS YVONNE WORTH

ΑΝΤΙ ΜΟΝΟΝ 16 ΔΡΑΧΜΩΝ

Η ΚΑΣΚΑ "ONDULA"

(Πατέντα εις όλες τας χώρας και εις Ελλάδα)

ΡΥΘΜΙΖΟΜΕΝΗ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΣ ΧΤΕΝΙΣΙΑΣ, ΜΕ ΚΑΘΕ ΑΡΙΘΜΟΝ ΜΙΖ - ΑΝ - ΠΛΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ ΦΙΞΕΡΝΕΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΕΙΣ ΦΥΣΙΚΕΣ ΠΟΣΤΙΜΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ. ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ ΣΤΙΓΜΗΝ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ... ΚΑΙ ΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ... ΑΠΛΗ, ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΗ ΚΑΙ ΤΟΣΟΝ ΕΥΚΟΛΗ... ΟΣΟΝ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΦΑΝΤΑΣΘΗΚΑΤΕ... ΣΑΣ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ ΓΙΑ ΟΛΗ ΣΑΣ ΤΗΝ ΖΩΗ.

Χωρίς έπιβλαβή φάρμακα, χωρίς βάρβαρα μηχανήματα, χωρίς άνθυγιεινήν θέρμανσιν, χωρίς έλαιον ήλ ακριβισμόν, χωρίς την ΟΔΥΣΣΕΙΑΝ ΣΑΣ στά κομμωτήρια, χωρίς μάσνες, χωρίς έξοδα και φασαρίες, τέλος πάντων, άλλα μόνον με ΝΕΡΟ σέτο, ΚΑΘΕ Κυρία και Δεσποινίς θα έχη εις τό έξής, ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ, τό μαλλιά της όντουλαρισμένα γιά ΜΗΝΕΣ και ΧΡΟΝΙΑ (αν θέλει όμως και γιά μία εβδομάδα μόνον), αγοράζοντας την τελευταίαν Αμερικανικήν κρεασίδν ONDULA, ήτις δέν κοστίζει περισσότερο από ΕΝΑ ΜΟΝΟΝ κόμημο των μαλλιών σας και ΕΝΑ ΜΙΖ - ΑΝ - ΠΛΙ, στό ταδ συνηθισμένον κομμωτήριο.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

Λύει τό πρόβλημα, τό όποϊον εκατομμύρια γυναικών ΜΑΤΑΙΩΣ προσεπάθησαν να λύσουν μέχρι σήμερα, άφ' ής στιγμής ανέκλινησαν διαχιλιάδες δραχμών κάθε χρόνο διετίθεντο από τά θυλάκια των δια να γεμίσουν τά θυλάκια τρίτων. Με την Κάσκα ONDULA επιτυγχάνετε τόσον τέλειον ΜΙΖ - ΑΝ - ΠΛΙ, όσον και οι περισσότεροι έξοικημένοι κομμωταί της πόλεώς σας. Εις τό έξής θα όντουλαρετε μόνον σας, στό σπίτι σας, τού γούστου σας, ΟΣΑΚΙΣ θέλετε και ΟΠΟΤΕΔΗΠΟΤΕ προτιμάτε, με άπρόταστον εύκολίαν και οικονομίαν, και με τόν καιρόν θα γίνετε σωστή EXPERT στάς κομμώσις σας, όσον και ή Μίς Ύδον Γούρδθ, και θα προκαλήτε τόν θαυμασμόν των γνωστών και φίλων σας.

Ζητήσατε να ιδήτε την Κάσκα ONDULA, ή και την ΔΕΡΕΑΝ άποσταλλομένην έκτενεστέρον Β' β' λογογραφία της, και ΜΗΝ ΑΜΕΛΗΣΕΤΕ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΜΙΑΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ, και να κερδίτε χρήματα, άπευθανόμενοι χωρίς άναβολήν ΣΗΜΕΡΟΝ πρὸς τούς προνομιαχούς αντιπροσώπους.

ΑΝΤ. ΒΑΛΣΑΜΗΣ & ΣΙΑ

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57, ΑΘΗΝΑΙ

Η ΚΑΣΚΑ ΟΝΤΟΥΛΑ ΤΙΜΑΤΑΙ ΜΟΝΟΝ 60 ΔΡΑΧΜΑΣ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΜΙΑΝ ΚΑΙ ΣΕΙΣ

Πολύ ένδιαφέρον : Οι πελάται μας οι των επαρχιών, δέν εινε ανάγκη να σπουάζονται με τό να γράφουν έπιστολήν. Απλούστατα, ή μεταχειρίζονται τό παρατεύρας Δελτίον και στέλλουν τό αντίτιμον εις γραμματόσημα, ή σημειώνουνσιν όπισθεν της ταχυδρομικής ένταγής — δια της όποιας άσφαλέστατα μάς έμβάλλουν τό αντίτιμον — την λέξιν ΟΝΤΟΥΛΑ ή ΡΑΠΙΝΤ, και ή παραγγελία των θα έκτελεσθή ΑΜΕΣΩΣ. Όλος ο κόσμος θαυμάζει τό R A P I D και την ONDULA. Παραγγείλατε και ΣΕΙΣ δια τόν εαυτόν σας ΣΗΜΕΡΟΝ, και εάν δέν ελσθε εύχαριστήμενα, απλάστατα, ζητήσατε τα χρήματά σας πίσω. Θα σας επιστραφούν ΑΥΤΟΣΤΗΓΜΕΙ, ΧΩΡΙΣ ΣΥΖΗΤΗΣΙΝ ΚΑΜΜΙΑΝ.

ΑΝΤΙ ΜΟΝΟΝ 16 ΔΡΑΧΜΩΝ
ΘΑ ΚΟΠΤΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
ΓΙΑ ΟΛΗΝ ΣΑΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ
ΑΝΤΙ ΜΟΝΟΝ 60 ΔΡΑΧΜΩΝ
ΘΑ ΟΝΤΟΥΛΑΡΕΤΕ ΜΕΣΤΥΛ
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
ΓΙΑ ΟΛΗΝ ΣΑΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Μεταχειρισθήτε τό παρόν Δελτίον. Προνομιαχούς αντιπροσώπους ΑΝΤ. ΒΑΛΣΑΜΗΝ & Σία, Κολοκοτρώνη 57, Αθήνα. Παραδώσετε όπως μου άποστείλετε ΑΝΕΥ ΑΝΑΒΟΛΗΣ

Μου εινε εις τό έξής απαραίτητα. Ένωσείται δια θα μου επιστρέψετε τά χρήματά μου, εάν δι' αλανήποτε λόγον δέν θα είμαι ικανοποιημένη. Σήμερον!

Διεύθυνσις
Δια τό Έξωτερικόν 1 λίρα Τευρκας ή 3 δολάρων ή αλανήποτε άνάλογον ποσόν.

ΟΝΤΟΥΛΑΡΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΑΥΡΙΟΝ ΜΕ ΤΗΝ "ONDULA"

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΙ

ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ

ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ

ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ